

Mộ Dung Thế Gia Chi Hoa Sự

Contents

Mộ Dung Thế Gia Chi Hoa Sự	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14 -(hoàn)	47

Mộ Dung Thế Gia Chi Hoa Sự

Giới thiệu

Edit: NămNguồn: e-thuvien

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mo-dung-the-gia-chi-hoa-su>

1. Chương 1

Ta tên là Trình Mộ Dung, nhũ danh là “Liễu Liễu”, bởi vì phụ thân nói người đã trông mong rất lâu mới có được ta, cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện, cho nên mới gọi ta là Liễu Liễu (Liễu Liễu tức là toàn thành, ý chỉ là đã toàn thành tâm nguyện)

Ta là tiểu thư duy nhất của gia tộc đệ nhất Danh y trong chốn võ lâm, Trình gia, không hề thất truyền, gia gia (ông nội) của ta, phụ thân của ta đều là danh y. Y thuật gia truyền của nhà ta thập phần cao minh, được xưng tụng là thể cưỡi người từ tay Diêm vương, cho nên, người người đều gọi là “Diêm vương sấu”. Thêm nữa, bởi vì vô luận là bậc Đế vương hay dân thường đều trốn không thoát khỏi sinh lão bệnh tử, cho nên các đồng đạo nhân sĩ đối với nhà ta rất mực tôn sùng, cho nên, từ đó lại có danh xưng khác là “Ông Vua không ngại”. Chính vì vậy, trong chốn võ lâm mọi người đều xem ta là Trình gia – tiểu công chúa.

Có người nói, danh hiệu “Công chúa” này chỉ có con gái của Hoàng đế mới có thể có. Ta lại tự xưng như vậy, không sợ Hoàng đế trị tội hay sao? Đương nhiên không sợ, bởi vì danh hiệu công chúa này của ta không phải là nói đùa, mà là chính Hoàng đế cũng ngầm đồng ý.

Nói tới đây tất nhiên phải nói sơ lược qua về phụ mẫu ta.

Phụ thân của ta tên là Trình Dục Chi, từng trợ giúp Yến vương đoạt lấy thiên hạ, sau lại được Vĩnh Lạc hoàng đế cũng chính là Minh Thành Tổ tín nhiệm. Sau đó, vua Nhân Tông bởi vì thân thể không tốt nên đối với y thuật của cha ta càng thêm phần nể trọng. Về phần hiện tại, Tuyên Đức hoàng đế, chỉ cần trông thấy cha ta là đều tôn kính mà kêu một tiếng Trình thúc.

Cha ta chỉ mới làm việc sơ sơ thôi mà thanh danh đã hiển hách như vậy. Mẹ của ta lại càng lợi hại hơn, trước khi nói ra danh tính của nương ta, các vị mau tìm một cái cây để dựa vào đi, không đợi tới lúc sợ quá mà ngã sấp xuống ta cũng không có chịu trách nhiệm đâu à nha. Mẹ của ta chính là Đại Minh triều không người nào không biết, không người nào là chưa từng nghe qua, thanh danh bay xa đến tận hải ngoại, võ công thiên hạ đệ nhất Thái giám Tam bảo...Trịnh Hòa.

Chắc chắn sẽ có người muốn nói “định lừa ai thế?”. Thái giám cho dù không phải nam, hẳn khẳng định cũng không thể là nữ được, sao lại có khả năng trở thành mẹ của người ?

Các thái giám khác ta không biết, nhưng mẹ của ta thiên chân vạn xác (sự thật rõ ràng như ban ngày) là mẹ ruột của ta. Nói ra cũng rất đơn giản, nàng là nữ giả nam trang, mạo danh thân thế.

Lại nói đến tính tình mẹ của ta, thật đúng là không được tốt cho lắm, nói cho chính xác thì là một kẻ vô lại, nhưng được cái có số mệnh cực tốt, không những vợ được cha ta – một mỹ nam tử hoàn mỹ, đối với vợ lại còn hết mực chung tình, dám vì vợ cả gan lừa gạt cả Thành Tổ, nhưng may mà Thành Tổ vẫn luôn tin tưởng mẹ ta.

Mọi người trong Chu gia nếu đem ra xem xét thì toàn là một lũ đa nghi, thích giám sát, điều tra các đại thần trong triều rất là kĩ, Thành Tổ lại là người bảo thủ, tay hắn đã nhuộm máu không biết bao nhiêu mạng người. Nhưng mọi việc dù lớn hay nhỏ, đối với mẹ ta đều rất dễ dàng tha thứ, mẹ của ta ở trước mặt hắn thì không cần hành lễ, thích thì ngồi nói chuyện không thì lại làm loạn lên, khi mất hứng còn có thể mắng hắn vài câu. Ta cùng với bốn vị ca ca của mình thường theo mẹ đi dạo trong hoàng cung, hơn nữa hình dáng của ta rất giống mẹ, cho nên, hắn chính là vẫn nhắm mắt bỏ qua, vẫn xem như mẹ của ta là thái giám.

Từng có một vị đại thần không có mắt nào đó tố cáo mẹ của ta với Thành Tổ, Thành Tổ trừng mắt: ” Nhân lực của Trẫm không bằng người sao?” Vì thế Tam bảo thái giám là nữ nhân cả triều đều biết, chỉ có điều mọi người đều ngầm hiểu, không thể nói ra điều bí mật này. Độc tài chính là bớt việc để tránh gây tổn hại đến bản thân a.

Thành Tổ từng nói với ta: “Cả đời của Hoàng gia gia ngay cả nhi tử của chính mình cũng phải đề phòng, vậy mà lại vô cùng tin tưởng cha mẹ người. Đứng nhìn cha mẹ người một người giống như thánh nhân, một người thì giống vô lại, kỳ thật trong tận xương tủy, bọn họ đều là những người giống nhau, đều là những kẻ ngang ngược kiêu ngạo, trên đời này hiếm có cái gì có thể lưu lại trong mắt bọn họ. Mẹ của người là người hoàn hảo, tốt xấu gì cũng đều yêu tiền, cha người căn bản sinh mạng, danh, lợi, quyền lực tất cả đều không thêm để ở trong mắt. Nếu trẫm không dùng tiền để giữ lấy mẹ người, chỉ sợ đến Trẫm hắn cũng không thêm nhìn đến. Ai da, thiếu chút nữa Hoàng gia gia ta đã không được nhìn thấy tiểu Liễu Liễu rồi.”

Kỳ thật làm hoàng đế cũng thực đáng thương, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có. Như Thành Tổ, tin tưởng cha mẹ ta, nhưng cha ta không muốn tước vị, mẹ ta chỉ có hứng thú với tiền, Thành Tổ có chuyện gì chỉ có cách duy nhất là đành phải nói với ta. Nhưng mà đến lúc tuổi càng ngày càng lớn thì lại thích nói những chuyện đầu đầu, tuy rằng đa số những chuyện đó ta đều nghe không hiểu, nhưng ta rất hay

xem sắc mặt hắn, nếu hắn thấy mất hứng, ta liền hôn hắn đến lúc hắn cao hứng trở lại mới thôi, sau đó thì cùng hắn cười khanh khách. Cho nên Thành Tổ rất yêu quý ta, hắn thường hay ôm ta mà phê tấu chương. Ta thích nhất là cầm ngọc tỷ của hắn, nếu hắn ngăn cản ta liền nắm lấy râu của hắn mà giật.

Lúc đó, hắn sẽ ngay lập tức ăn nói khép nép xin khoan dung: “Tiểu Liễn Liễn, ngoan, mau buông râu của Hoàng gia gia ra, ngọc tỷ ta cho người, cho người.” Sau đó, hắn sẽ đổi thành cái mặt hung ác quát tên thái giám bên cạnh hạ lệnh: ” Nhớ nhìn cho kỹ, nếu ngọc tỷ có sơ xuất gì ta sẽ hỏi tội người! “

Lúc này mặt của tên thái giám đó sẽ nhăn lại thành cái trái khổ qua, mắt không dám chớp lấy dù chỉ một cái, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào tay ta, cả người khấn trương chờ đợi thời cơ mà chuẩn bị nằm bẹp xuống sàn mà bắt lấy ngọc tỷ.

Kỳ thật ta một chút cũng không có thích ngọc tỷ, nặng như tảng đá, hoa văn khắc trên đó thực sự rất là xấu. Ta chỉ là muốn nhìn tên thái giám mặt trái khổ qua đó khom lưng lại chờ đợi, người hắn cong cong như hình con tôm, nhìn rất là thú vị a. Trò chơi này ta chơi từ năm ba tuổi đến năm năm tuổi, tất cả thái giám bên người Thành Tổ đều bị ta chơi đùa đến mức mắt mở to, đổ kè giống như mắt con gà chơi.

Chưa hết, khi Hoàng thái tôn Chu Chiêm Cơ, chính là Tuyên Đức hoàng đế sau này đến để thỉnh an, ta còn được ở trong lòng ngực của Thành Tổ mà nhận một lạy của hắn. Cho nên, kỳ thật, ta chính là một nhân vật khó lường, ngay cả hoàng đế cũng quỳ trước mặt ta, ha ha ha.

Chiêm Cơ ca ca khi đó đã hơn hai mươi tuổi, ta hay gọi hắn là thúc thúc, Thành Tổ nói: “Sai rồi, sai rồi kêu Chiêm Cơ ca ca.”

Ta khi đó còn nhỏ, nghe thấy từ “Cơ” lại tưởng là “Kê”, lại vừa trước đó một ngày, ta ở nông trại thấy gà mái đẻ trứng, thật có ấn tượng rất sâu sắc, cho nên tự nhiên có hứng thú đối với Chiêm Cơ ca ca, thế là ta học tiếng gà mái kêu: ” Cục tác, cục tác, gà, gà đẻ trứng.”, ta còn dùng hai cánh tay quạt quạt học gà mái vỗ cánh.

Thành Tổ cười ha ha, Chiêm Cơ ca ca cũng không dám nê hà mà nở nụ cười. Một thời gian rất dài sau đó ta đều xem Chiêm Cơ ca ca là gà mái, trông thấy hắn liền kêu ” Cục tác, cục tác. “

Chiêm Cơ ca ca mặc dù ngang hàng với ta nhưng kì thực ta cùng với nữ nhi của hắn không khác biệt là mấy, mỗi khi gặp ta hắn đều than thở rằng nữ nhi của hắn dần dần, không dễ thương như ta, vẫn thực sự là sủng ái ta. Nhưng mà những người sủng ái ta nhiều lắm, cho nên, ta chả thể nào nhớ được hắn. Cho nên mỗi khi ta ra ngoài mấy tháng trở về, liền quên bống mất hắn.

Hắn kể lại rất nhiều chuyện nhưng ta cũng không nhớ nổi hắn, cuối cùng, không còn biện pháp nào khác, hắn đành quạt quạt hai cánh tay rồi kêu “Cục tác, cục tác.” Chỉ có thế thì ta mới nhớ ra. Hắn còn uy hiếp ta, nói nếu ta lại tiếp tục quên hắn, hắn sẽ đánh ta.

Ta không sợ, ai dám đánh ta? Ngay cả mẹ ta cũng không dám. Có một lần ta làm vỡ một cái bình ngọc rất quý, nằng tát ta một cái. Người nhà ngoại ta nói người nhà nội ta không bảo hộ được ta, cho nên đem ta về bên ngoại ở mấy tháng. Thành Tổ biết liền trách mẹ ta ngược đãi ta, hại hắn mấy tháng không thấy được ta, liền phạt bay mất hai tháng bổng lộc của nàng. Còn nói ta nếu làm vỡ cái gì thì hắn sẽ bồi thường, không ai được đánh ta.

Có Hoàng đế gia gia là chỗ dựa lớn vững chắc, người nói ta còn có thể sợ ai?

Lúc ta bảy tuổi, trong khi Thành Tổ đi chinh phạt Mạc Bắc đã băng hà. Lúc ấy thái tử Chu Cao Sí còn có Chiêm Cơ ca ca cùng Hán vương Chu Cao Hú đều cùng nhau tranh đoạt vương vị, cho nên không có ai rảnh để thương tâm. Những người khác thì đều xem Thành Tổ như bạo ngược hôn quân, với việc hắn chết cũng không thêm đau lòng làm gì, thậm chí có người còn cảm thấy vui mừng.

Chỉ có ta, vì tuổi còn nhỏ nên không cần biết Thành Tổ đã làm những việc xấu gì, chỉ biết rằng hắn đối với ta rất tốt, từ nay về sau, hắn không còn có thể yêu thương ta nữa, cho nên ta thực thương tâm, khóc lóc âm ỉ. Mẹ ta trước nay vẫn đối nghịch với ta, lần đó lại cùng ta ôm nhau khóc rất lớn. Phụ thân nói, những người khóc trong đám tang đều nhìn hai mẹ con chúng ta, chúng ta đều vì yêu thương Thành Tổ mà khóc, cho nên Thành Tổ sẽ rất cảm động.

Thái tử lên kế vị, chính là vua Nhân Tông. Nhân Tông là một kẻ đại mập mạp, chân đi cũng không tốt, nhưng tính tình lại đặc biệt tốt. Ta đi theo phía sau hắn, khắp khiêng học theo bộ dạng đi đường của hắn, hắn trông thấy ta, cũng chỉ là cười ha ha. Nhưng sau đó, phụ thân nói với ta rằng lấy chỗ thiếu hụt của người khác để tìm niềm vui cho bản thân thực sự là rất thấp hèn, không cho ta tiếp tục làm như vậy nữa. Nhưng mà Nhân Tông chỉ làm hoàng đế được có mười tháng liền băng hà, thế là Chiêm Cơ ca ca lên làm hoàng đế.

Tuy đã làm hoàng đế nhưng Chiêm Cơ ca ca vẫn như trước, vẫn rất sủng ái ta, hoàng cung với ta mà nói giống như hậu viện của nhà mình, có thể tùy ý đi lại.

Trước đây ta có rất nhiều trò quậy phá, thường xuyên trốn ở phía sau giả sơn ở ngự hoa viên hoặc là trốn ở trên cây, mỗi khi có cung nữ hoặc thái giám đi ngang qua, một là đánh bọn họ vài cái, nếu không thì ngáng chân. Cho nên mỗi khi, bọn thái giám cầm cái gì quý giá đi qua, ngay từ ở phía xa xa đã hét lên rất thảm: “Tiểu thư, thứ này nếu vỡ là không được đâu a.” Thế là ta liền từ chỗ ẩn nấp đi ra, nhìn qua một chút, xong liền thả hắn đi, nếu dám gạt ta, ta liền bắt ngờ đập một phát lên đầu gối của hắn, muốn không bị ngã thì đừng có gan mà lừa ta.

Sau đó, bọn họ đã biết khôn, nếu không có việc gì, vạn bất đắc dĩ cũng không đến ngự hoa viên. Thế cho nên không có ai để cho ta chơi đùa, thế là có một lần, ta đã đem Hoàng hậu ra làm trò. Lúc ấy, sau nửa ngày ta rình nhưng không có ai đến cho nên có chút buồn tẻ, đang lúc đó thì trông thấy có người đi đến, cũng không thèm nhìn kỹ đã lấy cây ná ra, bắn một phát, một viên bi trúng ngay Hoàng hậu khiến cho nàng ngã lăn quay ra đất, trên mặt hiện rõ vẻ đau đớn và tức giận.

Hoàng hậu khóc suốt suốt đi tìm hoàng đế ca ca cáo trạng. Hoàng đế ca ca liền bắt ta quì xuống rồi đánh ta. Tuy rằng Hoàng đế ca ca đánh ta chẳng qua chỉ là làm bộ cho Hoàng hậu xem, tuyệt đối không có đau. Nhưng nhớ tới Thành Tổ đang yên giấc bên trong hoàng lăng, ta vẫn là rất thương tâm. Một bên khóc, một bên hét thảm: “Hoàng gia gia, người ở đâu a? Hoàng đế ca ca, hắn đánh ta.”

Lúc này, Hoàng đế ca ca giả vờ giả vệt cũng không được nữa, nhanh chóng đuổi Hoàng hậu đi chỗ khác, bắt đầu dỗ dành ta. Ta lấy long bào của hắn mà lau nước mũi, nước nở lên án hắn: “Hoàng đế ca ca là trứng thối, đánh mông ta đau quá.”

Hắn xoa xoa cái mông nhỏ của ta, nhìn ta nịnh nọt: “Liễu Liễu, ngoan, đừng khóc, là Hoàng đế ca ca không tốt, người nói người muốn cái gì, Hoàng đế ca ca đều đáp ứng người.”

Ta lập tức ngừng khóc, “Người nói thật chứ? Không có dối ý?”

“Không dối ý!”

“Ta đây muốn dùng thái giám để làm thí nghiệm thuốc, người không được nói cho phụ thân của ta biết.”

Lúc trước, ta luôn cùng với các ca ca phát minh ra rất nhiều thuốc tốt để chơi đùa, nào là phấn ngứa, phấn cười, phấn thối... linh tinh đủ các loại. Nhưng mà phụ thân chỉ cho phép chúng ta thử nghiệm trên người xấu, nhưng mà ta không giống với các ca ca, có thể tùy ý chạy loạn đi khắp nơi để kiếm người cần bảo hộ, cho nên căn bản là không gặp được người xấu. Thế là ta liền xem Hoàng hậu là người xấu, nhưng cũng không có thể tùy tiện động đến nàng. Ta thường nghe các ca ca nói, dùng phấn ngứa có thể khiến cho người bị ngứa ở trên đường cái cởi sạch quần áo mà gãi ngứa, hoặc là ác bá mà trúng phấn cười thì sẽ lăn lộn trên đất cười đến khóc lóc như cha mẹ mất. Ta nghe xong thật sự cảm thấy rất hâm mộ.

Hoàng đế ca ca không muốn đáp ứng, nhưng vừa nhìn thấy nước mắt đầy mặt ta, chỉ chờ hắn cự tuyệt sẽ tiếp tục khóc, hắn thở dài, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, nhưng người lúc nào cũng phải mang theo thuốc giải, chỉ có thể thử một lúc thôi. Còn nữa, về sau không cho phép người ở ngự hoa viên gây chuyện.”

Ta lập tức cười, mông cũng không còn cảm thấy đau, “Được, Hoàng đế ca ca, người là tốt nhất.”

Hắn lau nước mắt cho ta, véo cái mũi của ta: “Vừa khóc vừa cười, như con chó nhỏ vậy.”

Sau đó ta không đi ngự hoa viên dọa người nữa, Hoàng đế ca ca dành cho ta một cái bàn nhỏ bên cạnh ngự án của hắn (bàn làm việc, được đặt trong thư phòng chuyên dùng để phê duyệt tấu chương). Những lúc hắn rảnh rỗi thì lại dạy ta viết chữ, vẽ tranh. Hắn hiện đang rất bận, cho nên ta phải nhanh chóng đi tìm thái giám để thử phấn ngứa và mấy loại khác. Nhưng mà bởi vì Hoàng đế ca ca đã hạ lệnh, tất cả những

người bị ta lấy ra làm thí nghiệm thuốc đều được cấp thuốc giải và phát thêm tiền thưởng, cứ tính theo số lần thí nghiệm mà tính. Cho nên, mỗi lần ta thí nghiệm xong, cũng không có hại gì đến bản thân mà còn được thưởng nên bọn thái giám rất chỉ là hăng hái.

2. Chương 2

Năm ta tám tuổi, các ca ca bên ngoại tổ phụ muốn đi Mạc Bắc du lịch, sẵn dịp đi ngang qua Bắc Kinh.

Nhà ngoại ta là danh gia vọng tộc trong chốn võ lâm – Mộ Dung thế gia. Tất cả các thiên hạ đệ nhất cao thủ võ lâm tiền nhiệm đều là tiểu thư của Mộ Dung gia.

Lúc bằng tuổi ta bây giờ thì cả nhà chỉ có mình mẹ ta là nữ nhi, nàng nhỏ tuổi nhất, ta có tới tận chín ông cậu. Đến thời ta bây giờ, chỉ có biểu tỷ nhà Tam cữu gia (cữu: cậu) với ta là hai nữ nhi, nam nhi có đến hai mươi mấy người. Bởi vậy nhà ngoại vẫn như hổ rình mồi, luôn muốn cướp ta đem về nuôi.

Hai bên nội ngoại đã cùng nhau kí một hiệp thương, mỗi nhà giữ ta một nửa thời gian. Đến lượt nhà nào thì dùng họ nhà ấy, khi ở nhà ngoại, ta tên là Mộ Dung Trình.

Trước kia, hàng năm ta đến nhà ngoại ở Nam Kinh sống mấy tháng rồi quay về Bắc Kinh, nhưng vì đường xá xa xôi, bọn họ rất đau lòng nên cũng không bắt buộc ta hàng năm phải đi nữa, chỉ bảo nếu ở thì ở hẳn một mạch vài năm rồi về.

Mấy ca ca của ta cũng muốn theo đi Mạc Bắc, ta thấy bọn hần có chuyện tốt liền muốn vứt bỏ ta lại, hừ, ta còn lâu mới chịu, thế là ta một khóc, hai làm loạn, ba đòi thất cổ, nhất quyết không để bọn họ bỏ ta ở lại mà đi. Mọi người tính toán một hồi, nhiều người như vậy muốn bảo vệ ta cũng không khó, vả lại phải có ta đi cùng để gây chuyện thì cả đoạn đường đi mới thú vị, cho nên liền đồng ý. Đương nhiên là không thể nói nói thật cho Hoàng đế ca ca biết, chỉ có thể nói ta đến nhà ngoại tổ phụ ở mấy tháng.

Hoàng đế ca ca cũng biết hiệp định của hai bên nội ngoại ta, tuy rằng luyến tiếc nhưng cũng không ngăn cản, cho nên ta rất là thuận lợi chuẩn đến đây. Hoàng đế ca ca từng muốn phái mấy cấm vệ đến bảo vệ ta nhưng phụ thân nói như vậy dễ khiến cho bọn nhân sĩ chú ý, ngược lại sẽ rước thêm họa. Mộ Dung gia mỗi người đều có võ nghệ siêu quần, bảo vệ ta tuyệt đối không thành vấn đề, Hoàng đế ca ca lúc này mới từ bỏ ý định.

Tại Mạc Bắc, các ca ca đeo râu quai nón, cho nên ta cũng dịch dung, giả dạng là một tiểu nam hài (đứa bé trai). Chúng ta giả làm người buôn ngựa, nói tiếng Thát tử nửa sống nửa chín chạy chơi khắp nơi trên thảo nguyên.

Sau khi nguyên triều bị hủy diệt, dân Thát tử phân tán thành nhiều bộ lạc, trong đó có ba thế lực lớn là Thát Đát, Ngõa Thứ và Vu Lương Cáp. Bọn họ cũng hay gây chiến với nhau để tranh giành lãnh thổ. Bởi vậy trên đường đi chúng ta gặp rất nhiều trận đánh với quy mô lớn nhỏ khác nhau.

Ta nhớ lại Hoàng gia gia cũng đã mất khi đi chinh phạt Mạc Bắc nên ta rất có thành kiến với người Thát tử. Các ca ca cũng nói bọn Thát tử này rất đáng hận, bọn chúng hay đến biên giới để đánh người Hán, đánh xong thì bỏ chạy.

Chúng ta ý có võ công cao cường (chủ yếu là các ca ca) nên thường hay nhảy vào can thiệp. Chỉ cần là Thát tử, gặp ai thì đánh người ấy. Khi thì đốt lương thảo, khi thì hạ thuốc xổ binh lính Thát tử, có một lần đã tàn nhẫn bỏ thuốc làm cho toàn bộ chiến mã của bọn họ rụng hết lông, một đám ngựa trơn bóng nhẵn thín chạy hàng đàn nhìn như một đoàn thịt di động, thật sự rất tức cười, cũng hả dạ được phần nào.

Chúng ta tự xưng là đội du kích của thảo nguyên, tuy rằng chưa từng giết địch nhưng cũng đã gây cho bọn Thát tử không ít phiền toái, làm cho bọn họ đau đầu mãi không thôi. Nhưng mà chúng ta chưa bao giờ gây phiền hà cho dân chăn nuôi, phụ thân nói, dân chúng là vô tội.

Du ngoạn nửa năm mới rời Mạc Bắc nên bây giờ chúng ta có thể nói giọng Thát tử một cách rất lưu loát. Có một lần đi đường gặp một bầy sói, ta nhặt được một con sói con, đặt tên là A Sỏa. Nuôi cũng được nửa năm, hiện tại nó chỉ nghe lời ta nói.

Trên đường trở về, chúng ta gặp một bộ lạc Thát Đát nào đó đang bán đấu giá nô lệ. Những nô lệ đó đều là nữ nhân hoặc trẻ con bị bắt khi chiến tranh xảy ra.

Trong buổi đấu giá nô lệ, ta phát hiện một thiếu niên Thát tử. Nhớ lần trước khi gặp hắn, hắn vẫn là tiểu Vương tử của bộ lạc Ngõa Thứ, hùng dũng oai vệ nói năng cầu thả, còn dám nói tương lai muốn đánh đến Bắc Kinh, giết hoàng đế Minh triều, đoạt giang sơn triều Nguyên. Lúc ấy chúng ta tức giận liền cho chiến mã của bọn hắn rụng hết lông, sau đó ngựa bộ họ không thể cưỡi được cho nên thua trận. Chúng ta chỉ đứng ở xa xa xem náo nhiệt rồi tiếp tục lên đường.

Không thể tưởng tượng được tiểu tử này lại bị bắt giữ, cái kiểu “Phượng Hoàng rụng lông” của hắn còn không bằng một con gà, một thân áo rách tung toé, trên cổ còn có một cái xích sắt buộc vào với cây cột. Ánh mắt phun ra tia lửa hận giống như sói vậy. Nhìn cái kiểu của bọn buôn lậu nô lệ, không nhìn ra thân phận của hắn, phỏng chừng thân phận của hắn vẫn chưa bị bại lộ.

Ta chỉ chỉ thiếu niên kia rồi nói với Ngũ biểu ca: ” Ngũ biểu ca, ta muốn mua tiểu nô lệ kia.”

Ngũ biểu ca nói: ” Sao vậy? Liều Liều, nuôi một con sói con còn chưa đủ phiền? Nay lại còn muốn nuôi thêm một tên người sói?”

Ta vỗ vỗ đầu của A Sỏa, “Ồi chao, đúng rồi, về sau người ta chơi gà, đấu đế, ta sẽ cho bọn hắn đấu sói. Chúng ta chỉ cần đứng ở bên cạnh thu tiền.

Ngũ biểu ca lắc đầu cười trừ, tiến đến phía trước mua tên nô lệ kia.

Tên buôn lậu nô lệ cười nói: “Khách quan, tên nô lệ này bị cầm điếu, cũng không chịu phục tùng, đổi nha đầu này như thế nào? Chỉ cần đưa thêm một chút tiền. Hiện tại cho làm nữ nô, chờ nàng trưởng thành còn có thể đem làm nô tỳ làm ấm giường...”

Ngũ biểu ca quay đầu dò hỏi ý ta, ta nhìn chăm chú tên tiểu tử kia, tỏ vẻ chỉ muốn hắn. Ngũ biểu ca liền bác bỏ lời đề nghị của tên buôn nô lệ, “Chúng ta không có nhiều tiền, lấy hắn.”

Đáng lý là định đi mua một con heo, vậy mà trước khi mua được heo, chúng ta lại mua được tiểu tử kia. Hắn quả nhiên là không chịu phục tùng, trong cổ họng phát ra tiếng ừ ừ, lại còn dám vừa cắn vừa đá chúng ta. Nhưng mà chúng ta cũng không phải người hắn có thể đùa, Bát biểu ca chỉ cần dùng hai chiêu liền chế ngự được hắn, điểm trúng huyệt của hắn.

Không biết hắn đã bao lâu rồi không tắm rửa, trên người thối muốn chết, ta bóp cái mũi, nhẹ giọng nói với hắn: ” Vương tử điện hạ, người ngoan ngoãn cho ta, bằng không ta sẽ nói cho bọn họ ngươi là ai. ” Nói xong ta giải huyệt đạo của hắn.

Hắn kinh ngạc nhìn ta liếc mắt một cái, buông mí mắt xuống, không giãy dụa nữa.

Chúng ta cưỡi ngựa đi phía trước, hắn đi theo phía sau, tới một con sông nhỏ, Ngũ biểu ca nói ăn cái gì đó rồi nghỉ ngơi một chút, thế là chúng ta dừng ngựa.

Ta tháo xiềng xích cho tên nô lệ đó rồi bảo hắn đi tắm rửa trước.

Các ca ca chuẩn bị cơm, ta chơi với A Sỏa. Khi chơi đùa đến bờ sông, phát hiện tiểu nô lệ đã tắm xong rồi, đang mặc quần ở trước mặt ta, tuy rằng đưa lưng về phía ta nhưng ta vẫn cảm thấy được mình bị mạo phạm.

Ta đá một cước vào mông hắn làm hắn rớt tòm xuống sông. Ta đứng ở trên bờ nhảy như con chơi chơi mắng hắn: “Người không biết xấu hổ! Rõ ràng giữa ban ngày mà cởi truồng. ”

Hắn bị ta xô ngã nhào đầu xuống nước, khê đứng lên, vọt bần trên mặt xuống, nước ở đây lại rất trong cho nên... cái gì ở dưới ta cũng thấy. Ta che mắt lại kêu to: ” Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ.”

Lúc này hắn cũng không giả cầm giả điếc nữa, tức giận chửi: “Đê tiện vô sỉ, đồ ẻo lả, đánh lên sau lưng không phải là anh hùng. ”

Các ca ca nghe thấy tiếng bèn đi tới, cười ha ha rồi đem ta lôi đi.

Lát sau, hắn cũng lỏng lỏng lẻo lẻo mặc quần áo của ca ca nào đó quay trở lại. Chúng ta hung tợn đối diện nhìn nhau.

“Được rồi, đừng trừng mắt nhìn nữa. Ăn cơm đi. ” Ngũ biểu ca đưa cho ta một cái đùi dê, cũng ném cho tiểu nô lệ một khối thịt lớn.

Xem ra hắn cũng đói bụng lắm rồi, ăn ngấu ăn nghiêng như hổ, một lát sau đã chén sạch đồng thịt. Chúng ta ở Mạc Bắc sớm đã ngán ăn thịt, chỉ vì A Sỏa chỉ có ăn thịt vì vậy chúng ta mới mang theo, cho nên hiện tại bị cảnh tượng ăn uống này của hắn dọa đến mức ngây ngốc mà nhìn.

Ăn xong, hắn vẫn chưa no, nhìn qua nhìn lại, cảm thấy ta bé nhất trong đám người nên nhìn chằm chằm vào đùi dê trong tay ta, coi bộ muốn ăn thêm nữa. Ta cắn nhanh mấy miếng, sau đó phun hai ngụm nước miếng lên, chìa đùi dê ra khiêu khích hắn: ” Hắc hắc, ta ăn no rồi, mặt trên ta đã phun nước miếng, ngươi có muốn ăn không? “

Hắn không đáp lời, dương mắt sói nhìn thẳng vào đùi dê, hô một tiếng rồi chạy qua cướp của ta. Ta không đề phòng, sợ tới mức vội buông tay ra. Hắn nhanh chóng đoạt lấy đùi dê, sau đó liền thối lui đến một góc, hồng hộc gặm.

Ta cảm thấy ghê tởm không chịu được, “Uy, người thật gớm! Nước bọt của người khác mà cũng ăn. “

Ngũ biểu ca nói: “Người chưa bao giờ chịu đói, không biết nỗi khổ ở nơi này.” Thấy hắn gặm đùi dê xong nhưng hình như vẫn chưa no, biểu ca lại tiện tay đưa thêm thịt cho hắn.

Toàn bộ bữa trưa, hơn một nửa số thức ăn đã nằm trong bụng hắn, ta cùng các ca ca nhìn thấy hắn ăn mà lú lừ tất tiếng.

Ăn xong chúng ta tiếp tục lên đường, vì hắn đã tắm rửa sạch sẽ nên Bát biểu ca cho phép hắn cưỡi ngựa chung.

Tối buổi chiều, hắn bắt đầu không thoải mái, ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, bộ dạng muốn nôn nhưng lại nôn không được.

Chúng ta dừng lại, ta ở bên cạnh vui sướng khi thấy người gặp họa: “Đáng đời, quý tham ăn, ăn nữa đi?”

Tam ca nói: “Chết thật, là ta sơ sót, chỉ lo cho hắn ăn đầy bụng mà quên mất người đói lâu ngày, nếu trong một lúc mà ăn nhiều như vậy, dạ dày sẽ chịu không nổi.” Nói xong, Tam ca lấy thuốc trong tay nải ném cho hắn, “Mau uống thuốc đi. “

Ta mất hứng: ” Tam ca, thuốc kia rất đắt tiền, sao lại cho hắn uống. “

Hắn nghiêm mặt, hung tợn trừng mắt nhìn ta, sau đó thì đem thuốc bỏ vào mồm, nuốt xuống. Chỉ lát sau thuốc đã phát huy tác dụng, bụng hắn thì nhau kêu ùng ục, hoang mang rối loạn hướng bụi cỏ mà chạy.

Ta đá hắn một cước, ” Đi xa xa chút, người muốn thối chết ta à !”

Quay đầu lại thì chợt phát hiện hắn không mang giấy vệ sinh, ta cầm một ít giấy kêu A Sỏa đem đi, “Đem cho hắn, coi chừng hắn, nếu hắn dám chạy, người cứ thịt hắn cho ta.”

A Sỏa ô ô tỏ vẻ kháng nghị, nó đi theo ta đã lâu, chỉ quen ăn thịt chín, ta khề xoa xoa đầu nó an ủi, “Được được, ta sẽ nướng chín cho người ăn”. Nghe được câu đó, A Sỏa mới vui vẻ mà đi.

Một lát sau, hắn đã trở lại, bộ dạng suy yếu vô lực. Phỏng chừng là lúc đang đi giải quyết đã nghe thấy ta lời nói nên hắn dùng ánh mắt ác ma nhìn ta.

Lúc ăn cơm chiều, hắn liền ăn uống nhả nhặn hơn, chỉ có ăn một chút lương khô. Các ca ca làm một cái liều giản dị bên cạnh đồng lửa cho ta, bọn họ vây quanh đó mà ngủ, cũng để lại cho tiểu nô lệ một tấm thảm.

Ta vỗ vỗ A Sỏa, chỉ vào tiểu nô lệ, “Coi chừng hắn, nếu hắn dám giở trò xấu, người cắn chết hắn cho ta, ta sẽ nướng chín cho người ăn.”

A Sỏa dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm hắn như đang nhìn thấy cục xương lớn vậy. Hắn lại đang suy yếu cho nên chỉ có thể dùng ánh mắt để tỏ vẻ kháng nghị.

Ta chui vào lều, nghe thấy bên ngoài Tam ca kêu tiểu nô lệ: “Này, thuốc này là thuốc chữa thương, cho người đó. “

Tam ca vốn rất hảo tâm, hôm nay ta cũng thấy trên người hắn có rất nhiều vết roi chằn chịt, không biết đã bị đánh bao nhiêu lần rồi.

Một lát lại nghe thấy hắn ở bên ngoài kêu, ” Thuốc này sao lại ngứa như vậy?”

Ta vươn đầu ra ngoài, cười ha ha, thấy hắn lại cởi quần áo, ta lùi nhanh về phía sau, mắng: “Không biết xấu hổ, đồ cời truồng. “

Tam ca bắt đắ dĩ hỏi ta: ” Liều liểu, có phải là do người động tay động chân không?”

Ta ở trong lều đáp: ” Chính là ta, ta biết ca vốn hảo tâm, nhất định sẽ cho hắn thuốc nên đã bỏ thêm phần ngứa trên thuốc mỡ, ta đã chờ cảnh này được nửa ngày rồi. “

” Người a! Ngứa quá”

Xem chừng tam ca cũng đã cho hắn thuốc giải, hắn cũng không kêu la nữa.

Trên đường trở về, có mấy lần hắn muốn chạy trốn đều bị A Sỏa bức trở về. A Sỏa hiện tại đã xem hắn là một khúc xương di động, đem hắn làm lương thực dự trữ cho nên trông chừng hắn rất cẩn thận.

Mỗi lần bắt trở về, ta lại thử một loại thuốc mới trên người hắn, nào là Băng hàn tậ xương, khí thể ngát trời, bán thân bất toại, mồm mắt méo mó.... tất cả đều thử trên người hắn. Ai bảo hắn dám chặt đầu Hoàng đế ca ca, ta thích xem cảnh hắn khổ sở. Các ca ca tuy rằng rất cảm thông với hắn, nhưng lại càng không đành lòng làm cho ta mất hứng nên chỉ có thể chờ sau khi ta thử thuốc xong mới tận lực cứu chữa cho hắn.

Hắn sau vài lần bị ta tra tấn chết đi sống lại thì đã rút ra được kết luận, ta thoát nhìn thì là người yếu nhất nhưng mà lại là người không dễ chọc nhất. Về sau hắn cũng từ bỏ ý nghĩ chạy trốn ra khỏi đầu, chỉ dám đứng ở xa xa dùng ánh mắt tràn đầy thù hận mà nhìn ta. Ta liền bức hắn học tiếng Hán, nếu học không tốt ta liền đá hai chân của hắn, cắn hắn vài cái. Nhờ đó mà hiện tại hắn đã ngoan ngoãn chịu học, tuy có giận nhưng cũng không dám nói gì.

Một tháng sau, chúng ta tới biên giới, các ca ca bỏ râu, thay trang phục người Hán. Khuôn mặt của tên tiểu nô lệ đó cộng thêm tóc uốn khúc khúc của hắn, vừa nhìn đã thấy là người dị tộc. Các ca ca trưng cầu ý kiến của ta, hỏi ta có muốn mang hắn qua biên giới hay không.

Ta nói muốn, điểm huyết đạo của hắn, lấy đao quất trên đầu hắn vài cái, cho hắn thành một cái đầu trọc, sau đó tiếp tục trét một ít bùn đất lên mặt hắn, thoát nhìn sơ qua thì tất nhiên sẽ không thể phân biệt được.

Khi chúng ta nhập quan đã bị bắt lại kiểm tra, ta lấy Long Văn ngọc bội Hoàng đế ca ca cho đem ra nhàoảng lên một vài cái. Binh lính lập tức khấn trương, chỉ chốc lát, tên đại quan trấn giữ biên quan đã tự mình nghênh đón, cung kính mời chúng ta qua biên giới.

Tên quan trấn giữ nói Hoàng đế ca ca đã tìm ta khắp nơi, bảo ta nhanh nhanh trở về. Nguyên lai là vì hắn đã biết chuyện ta nói dối, cho nên đã hạ tối hậu thư, nếu ta dám tiếp tục ở bên ngoài, hắn sẽ phái một đội cấm vệ tới bắt ta. Ta lúc này mới sực nhớ rằng, nửa năm nay ở Mạc Bắc đánh du kích cũng không có viết cho Hoàng đế ca ca một bức thư nào cả, năm mới ta cũng ở bên ngoài không có về. Hoàng đế ca ca không có một chút tin tức nào của ta chắc chắn sẽ rất lo lắng. Bất giác cảm thấy áy náy, bắt đầu có ý muốn trở về.

Các biểu ca cùng nhau về nhà ngoại, còn ta cùng với các ca ca thì bị đội quân áp giải, chậm rãi tiến về kinh thành.

Suýt thì quên nói, ta đã đặt cho tiểu nô lệ một cái tên, kêu là A Thát, vì tên của hắn thật quá khó đọc. Lúc tại quan nha, A Thát nhìn thấy ta mặc y phục nữ nhi mới biết được ta là nữ. Đầu tiên là hắn nhìn ta đến ngây dại, sau đó lại nói thẳm một câu, ” Xà hạt mỹ nhân.” (mỹ nhân như rắn rết, ý chỉ người đẹp nhưng độc ác)

Sau đó ta liền cho hắn thấy rắn rết là như thế nào, ta tiếp tục hạ Băng hàn tận xương lên người hắn, cho hắn ở dưới trời nóng mà lại nằm trên mặt đất lạnh đến phát run, răng đánh vào nhau kêu lập cập.

3. Chương 3

Sau khi trở lại kinh thành, thật sự là ta có muốn tránh cũng không tránh khỏi bị trách cứ một chút, nhưng mà ta chỉ cần ôm Hoàng đế ca ca, cúi đầu sám hối rồi thêm một chút làm nũng, ngay lập tức có thể biến nguy thành an. Ta cứ thế tiếp tục mỗi ngày ngồi ở Ngự thư phòng chơi đùa với Hoàng đế ca ca. Chỉ có điều, ta hiện tại ở trong cung cũng không được vui vẻ cho lắm, bởi vì ta phải về để chơi đùa với A Thát.

Ta cũng nói cho Hoàng đế ca ca biết chuyện của A Thát, ta nói: “Hoàng đế ca ca, người nói có buồn cười không? Hắn chỉ là một tiểu thất tử của Ngõa Thứ, nói ẩu nói tả, còn dám nói muốn đánh đến Bắc Kinh, còn muốn chém đầu người. Thế là chúng ta liền cho chiến mã của bọn hắn rụng hết lông, hắn bị người Thát Đát bắt làm tù binh biến thành nô lệ, hiện tại còn bị ta mua đưa về đây. Ta mỗi ngày đều áp bức, truy hỏi hắn có còn dám có ý đồ muốn đánh Hoàng đế ca ca của ta nữa không nhưng mà hắn đến chết cũng còn ngang ngược, nhất định không chịu từ bỏ. Cho nên ta đã cho hắn nếm mùi vị đau khổ, hiện tại hắn hận ta đến chết mà cũng chỉ có thể ôm hận mà thôi, không có biện pháp làm gì ta. Ha ha, người thấy vui không?”

Hoàng đế ca ca lại nói: “Hắn vốn là có dòng máu hoàng tộc, người nên cẩn thận một chút. Một người như vậy nếu giữ lại bên người sẽ là tai họa ngầm. Liễu Liễu, người đem hắn giao cho trầm xử trí đi.”

“Không được a, phụ thân nói, hắn là tiểu hài tử, không hiểu chuyện, ta đã đáp ứng với phụ thân là sẽ không đụng đến tính mạng của hắn.”

”Ai da, Trình thúc lúc nào cũng mềm lòng. Vậy người đem hắn thả đi.”

“Cũng không được, ai bảo hắn muốn hại Hoàng đế ca ca, ta nhất định phải bắt hắn chính miệng nói ra rằng bản thân đã sai rồi, về sau còn phải quỳ dưới chân người cầu xin tha thứ, sau đó ta mới thả hắn. Chỉ cần là người muốn hại Hoàng đế ca ca, thì đừng mong có kết cục tốt.”

“Ai da, Liễu Liễu, người lo lắng cho trầm như vậy, thật làm cho trầm rất cao hứng, nhưng mà trầm vẫn lo lắng a, ngoan, phải cách hắn xa một chút.”

“Uhm.” Ta tuy trong miệng đáp lời nhưng trong lòng vẫn không cho là đúng, thế là đành lấy đề tài khác để chuyển hướng, “Hoàng đế ca ca, ta còn nuôi một con sói nhỏ đấy? Các ca ca đều nói nó bị ta dưỡng thành một con chó hoang. Nó rất dễ bảo, không ăn thịt tươi, thích ăn trứng chim, chỉ nghe duy nhất lời ta nói...”

Về đến nhà, ta vẫn như trước lấy việc trêu đùa A Thát làm niềm vui. Chỉ có điều là phụ thân lúc nào cũng đứng bên cạnh canh chừng, cho nên ta cũng không dám làm chuyện quá đáng. Phụ thân chính là một người tốt, cho hắn ăn ngon mặc ấm còn dạy hắn đọc sách. Nếu không có A Sỏa giúp ta canh giữ, nhất định không cho phụ thân thả hắn, chứ nếu không người đã sớm lên thả hắn đi rồi.

Thật ra bộ dạng hiện tại của hắn cũng rất cường tráng. Ta chỉ có thể canh đến lúc không có người chú ý, liền đá hắn một cước hoặc hạ một loại dược nào đó trên người hắn rồi nhanh chóng cho hắn thuốc giải.

Thế là làm hại thời gian vào cung của ta giảm mạnh vì phải ở nhà tìm cơ hội trêu đùa hắn. Nhưng mà hắn cũng thực kiên cường, cho tới bây giờ vẫn chưa tố giác ta với phụ thân lần nào.

Hoàng đế ca ca vẫn rất sủng ái ta như cũ, có chăng là càng ngày càng tăng chứ không có giảm. Thế nào cũng không muốn ta rời đi, thậm chí chỉ còn nước nhận ta và hoàng gia chính là người một nhà mà thôi.

Có một thời gian ta mê đấu dế, thế là Hoàng đế ca ca hẳn có thời gian rảnh là theo giúp ta đấu dế, còn hạ lệnh sưu tầm dế thượng phẩm trong cả nước đem về cho ta. Kết quả là những tên ác mồm bên ngoài đặt cho Hoàng đế ca ca ngoại hiệu “Hoàng đế dế”.

Có một tên họ Chu là quan viết sử, miệng hắn đặc biệt thối, có một lần tại Ngự thư phòng, hắn đem chuyện mấy con dế ra nói, một phần châm chọc một phần nói móc, cứ thế mà nói Hoàng đế ca ca đã lớn mà còn chơi đùa như con nít, từ xưa đến nay Hoàng đế vốn không giết quan viết sử, nếu muốn giết trước tiên phải làm cho hắn rời khỏi chức vụ đó. Hoàng đế ca ca thật sự rất đáng thương, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Kỳ thật Hoàng đế ca ca là Hoàng đế tốt, mỗi ngày xử lý nhiều chính sự như vậy, thường làm việc từ lúc gà gáy đến lúc quý cũng kêu, không có chút rảnh rỗi. Chỉ khi nào ta đến quấy rối hần, lúc đó hần mới rảnh rỗi nghỉ một chút. Dân chúng làm việc nếu mệt mỗi đều có thể ngồi ở trên bờ ruộng mà nghỉ một lát, còn Hoàng đế ca ca chỉ chơi đùa với mấy con để một chút thì có làm sao. Dựa vào việc cống để mà khi dễ dân chúng thật sự là do các quan viên ở bên dưới cố tình bẻ cong thánh ý, không thể trách Hoàng đế ca ca được. Lại nói, Hoàng đế ca ca thi hành nhiều chính sách trị quốc nhân từ, chăm sóc dân sinh tốt, mọi người ấm no, tại sao không nói? Tại sao chỉ chăm chăm soi mói vào một tỳ vết nhỏ.

Ta ở bên cạnh nhện không được nên xen mồm vào: “Người nói vậy, Hoàng đế ca ca là minh quân, giống với.... giống với vị minh quân Nghiêu cái gì....canh Nghiêu đó.” Trước kia Hoàng đế ca ca đã giảng cho ta nghe về chuyện xưa của bọn họ.

Tên ngôn quan kia đem con mắt chuyển hướng tới chỗ ta, bắt đầu thảo phạt ta: “Bệ hạ, nữ nhi này không phải Hoàng thân, cũng không phải mệnh phụ, sao có thể tùy ý ngồi nghe việc quân cơ, nghe việc quốc gia đại sự. Thật sự danh bất chính, ngôn bất thuận. Nàng ta dung mạo xinh đẹp, ánh mắt yêu mị, chỉ sợ sẽ trở thành nữ họa, mong bệ hạ nhanh nhanh đem nàng đuổi ra khỏi cung.”

Hoàng đế ca ca lúc đầu còn chịu đựng, nhưng sau khi nghe hần nói đến tới ta liền lập tức nổi giận: “Nàng vẫn còn là một hài tử, người nói vậy cái gì đó? “

Tên ngôn quan kia vẫn còn không chịu buông tha, ta lặng lẽ bắn một viên đạn phẫn thối lên người hần, chỉ chốc lát, trên dưới người hần đều bắt đầu phát ra tiếng. Hần nhanh chóng ngậm miệng, xuất khí lực toàn thân mà nín lại. Nhưng được này ta đã cùng với các ca ca thử nghiệm trên rất nhiều người, đã qua nhiều lần cải tiến phương pháp, cho nên không phải hần muốn nín là có thể ngưng kêu!!!

Chỉ lát sau, cả điện đã nghe thấy tiếng kêu vang liên tục không ngừng, nhưng thật ra không có mùi gì cả. Đây là nghiên cứu mới nhất của chúng ta, chúng ta đã chế tạo ra loại phẫn thối mà không thối để tránh khi dùng được sẽ làm ảnh hưởng đến chính mình.

Mặt mọi người đều đỏ lên, ngôn quan bởi vì vừa nín lại vừa xấu hổ, những người khác là nhện cười.

Hoàng đế ca ca ban đầu còn có chút tức giận, lúc này cũng buồn cười, phất tay ý bảo, “Người lui xuống đi!”

Ngôn quan như nhận được lệnh được đại xá, cũng không dám trả lời nữa, thi lễ rồi ngay lập tức liền mang theo tiếng kêu đó xông ra ngoài, ở xa xa vẫn còn nghe thấy tiếng bùm bùm vang lên.

Chúng ta ở phía sau cùng nhau cười vang. Ta đã sớm bảo thái giám cầm giải được đứng ở cửa cung chờ hần, ta cũng không dám cho hần mang tiếng kêu kinh dị đó ra ngoài cung, vạn nhất nếu cha ta biết được, về sau ta muốn chế tạo tân được, nhất định phụ thân sẽ không cho phép.

Hoàng đế ca ca ôm lấy ta, đặt ta ngồi lên đùi, cười đến không thở nổi, hần hỏi ta: “Vừa mới rồi có phải là người phá hần không? “

Ta gật gật đầu, “Ai bảo hần mắng người, còn muốn đuổi ta ra khỏi cung.”

Hoàng đế ca ca rất muốn nghiêm mặt mà giáo huấn ta, nhưng mà thật sự là nhện cười không được cho nên đành phải tha cho ta, nói: “Lần này bỏ qua, về sau không thể hạ được đối với các đại thần. Hôm nay người này đúng là miệng quá thối, giáo huấn hần một chút cũng được. Thôi được rồi, niệm tình người giải quyết chuyện ồn ào cho trầm, truyền Ngự Thiện phòng làm cho người bát canh nghiêu, cho xứng với đường thi của người.”

Ta không phục: ” Hoàng đế ca ca người giấu cọt ta. “

Lúc còn nhỏ ta thích nhất là ăn đường, có một lần Chiêm Cơ ca ca nói muốn dạy ta học đường thi, ta tưởng là được ăn đường nên nói: ” Vậy chúng ta hãy ăn cả khối đường thi đi.” Về sau vẫn là bị hần giấu cọt.

Hoàng đế ca ca cười một hồi, đề bút viết xuống ba chữ canh Nghiêu Thuần, sau đó bắt ta ngồi vào bàn học nhỏ được đặt bên cạnh bàn của hần để luyện ba chữ đó, viết nhiều lần rồi mới được giải lao.

Ngày hôm sau, tên ngôn quan họ Chu kia hổ thẹn từ quan. Hoàng đế ca ca thương hại hần bị ta chơi xỏ mà không biết, mặc dù hần có chút cổ hủ nhưng vẫn là người rất chính trực, cho nên phong cho hần một

chức quan địa phương rồi cho hân về quê.

Vì chuyện tên ngôn quan kia nói ta chỉ là một thảo dân bình thường không phải hoàng thân quốc thích nên Hoàng đế ca ca đang chuẩn bị phong ta là công chúa. Hoàng hậu nghe phong phanh chuyện này nên có ý không vui.

Lúc đầu là bởi vì Hoàng đế ca ca rất sủng ái ta nên đám hậu cung phi tần, thái giám đều tranh nhau lấy lòng ta, có thứ gì tốt đều đem đến cho ta trước tiên, bọn họ muốn lấy lòng ta, ngay cả Hoàng hậu tuy đã sinh được Nhược Ninh công chúa nhưng cũng không oai bằng ta. Thế là Hoàng hậu mất hứng, cộng thêm việc lúc trước ta bắn đạn nả vào nàng, thù mới hận cũ nàng đều khắc ghi trong lòng, nhưng vì ngại thể diện của Hoàng đế ca ca, ta lại chỉ là một thảo dân bình thường nên nàng không muốn hạ mình để đi đối phó với ta, chẳng qua chỉ là tỏ thái độ không thích ta.

Nghe nói ta sắp được phong làm công chúa, nếu cứ như vậy tính theo giai phẩm thì ta sẽ ngang bằng với nữ nhi của nàng, có thể cùng ngồi cùng ăn, cho nên nàng nhất quyết không muốn nhả nhen nữa.

Lúc Hoàng hậu nường nường cầu kiến, Hoàng đế ca ca cũng vừa mới bắt đầu dạy ta vẽ tranh.

Nàng ganh ghét trừng mắt liếc ta một cái, sau đó nói với Hoàng đế ca ca : “Nghe nói bệ hạ muốn phong nữ hài tử này làm công chúa, thần thiếp nghĩ thấy rất không ổn. Thân thể của nàng quá kỳ lạ, trước kia còn có lời đồn rằng nàng chính là tư sinh nữ nhi của Hoàng tổ (con riêng). Nếu bây giờ nàng trở thành Công chúa, như vậy sẽ thu hút sự chú ý của mọi người, chỉ sợ chuyện cũ lặp lại, có kẻ lợi dụng việc này phao tin đồn gây bất lợi cho Hoàng gia, làm tổn hại đến danh dự của hoàng thượng. Mong bệ hạ suy nghĩ lại, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. “

Hoàng đế ca ca có chút không vui: “Đã biết là có người tung tin vịt, thân là Hoàng hậu thì người nên khiển trách kẻ tung tin, không cho nó tiếp tục lan truyền. Tại sao lại còn trợ giúp, đã vậy còn muốn ép Trầm phục tòng, chẳng phải là làm cho cái ác ngày càng hoành hành sao? Chẳng lẽ từ trước tới nay Hoàng hậu đã thống lĩnh hậu cung như vậy sao?”

Mặt của Hoàng hậu nhất thời trắng bệch, nàng cũng thật sự rất cố chấp, không biết nhìn tình thế mà rút lui, vẫn kiên trì phản đối: “Cho dù có thể không để ý đến những lời xàm ngôn đó, nhưng xem cử chỉ hằng ngày của nàng ta, có một chút nào giống bộ dạng của một Công chúa không, cả ngày chỉ biết trêu mèa chọc chớ, khiến trong cung chướng khí mù mịt. Một Công chúa như vậy, đi ra ngoài không sợ người trong thiên hạ sẽ nhạo báng sao?”

Hoàng đế ca ca tức giận : “Nàng vẫn còn là một tiểu hài tử bướng bỉnh, về tình có thể tha thứ, chẳng lẽ cứ phải giống như Nhược Ninh của chúng ta, lúc nào cũng bộ dạng ngơ ngác ngây ngốc, trước mặt Trầm ngay cả một câu cũng không dám nói, đó chính bộ dạng của một Công chúa sao? Hoàng hậu sao lại đi so đo với một tiểu hài tử? Nếu đã nói đến tận đây, ta cũng không ngại nói thêm một câu nữa. Khi Kỳ Trấn (Đại Hoàng tử) được sinh ra, người cũng chỉ miễn cưỡng cười có một lần, về sau cũng chẳng thèm quan tâm, hân tuy không phải do người sinh ra nhưng dù gì người cũng là mẹ cả của hân, ‘Nhân vị tất đương tự sinh tử, dẫn hoạn ái dương bất chí nhĩ’ (BB : tức là công sinh chưa chắc bằng công dưỡng). Là Hoàng hậu thì phải có tấm lòng rộng lớn, nếu không thì làm sao làm được mẫu nghi thiên hạ? Nếu Hoàng hậu thấy nhàn rồi như vậy thì nên đi tự kiểm điểm chính mình trước đi.”

Hoàng hậu thật sự không nghĩ rằng Hoàng đế ca ca lại nghiêm khắc chỉ trích mình như vậy, lại còn hạ thấp nàng, thế là nàng nhất thời trên mặt hết xanh rồi lại trắng, xấu hổ và giận dữ đến mức không chịu nổi, mắt nhắm nghiền, nói không ra lời.

Đến lúc này ta mới biết được chuyện sắc phong ta làm Công chúa, ta cũng không thích, “Hoàng đế ca ca, ta cũng không muốn làm công chúa.”

Sắc mặt Hoàng đế ca ca kinh ngạc quay sang hỏi ta: “Vì sao?”

Ta bĩu môi, “Ta nghe chuyện Vương Chiêu Quân được phong làm Văn Thành công chúa, nghe nói bọn họ đều là Công chúa giả, chuyện được dùng để đem đi hòa thân. Ta hiện không cần tiếp tục xuất ngoại nữa. “

“Ha ha, Trầm sao có thể đem người đi hòa thân! Nhưng mà...” Hoàng đế ca ca suy nghĩ một chút, “Vạn nhất nếu tương lai có ngày này, bọn họ chỉ mặt gọi tên, nhất định muốn người thì sẽ rất phiền toái. Thôi

quên đi, ta để cho thái hậu nhận người làm nghĩa nữ, như vậy thì sẽ không có quá nhiều phiền toái.”

“Uhm, Hoàng đế ca ca là tốt nhất.” Ta quay đầu nói với Hoàng hậu, “Hoàng hậu nương nương, cha ta đẹp trai lại nhiều tiền, mẹ ta vốn lại không coi trọng Hoàng gia gia tao lão đầu (ông già lom khom), cho nên người không cần tin những lời đồn đại kia.”

Hoàng đế ca ca cau mày, không kiên nhẫn nói: “Sao người còn chưa đi? Không có việc gì nữa thì lui ra đi.”

Hoàng hậu ủy ủy khuất khuất khóc nức nở nói: “Thần thiếp cáo lui.” Ôm nỗi hận, liếc mắt nhìn ta một cái rồi lui ra ngoài.

Ngay lập tức Hoàng đế ca ca liền quay sang tính toán với ta, “Liều Liều, sao lại gọi là Hoàng gia gia là tao lão đầu? Về sau không được làm càn như thế nữa biết không!”

“Hiểu rồi, vậy sau này chúng ta già sẽ gọi Hoàng đế ca ca là tao lão đầu được chưa?”

” Không được! Ta dù có già thì cũng vẫn đẹp lão.”

“Dù có xinh đẹp đến đâu đi nữa thì cũng không bằng ta, người so với ta thì vẫn cứ là tao lão đầu. “

“Thật là bướng bỉnh!”

...

4. Chương 4

Những ngày sau đó ta lúc nào cũng lo sẽ bị hoàng hậu trả thù, nhưng đâu ai ngờ nàng đối với ta càng ngày càng thân thiết. Ta tự nhiên nhớ tới lời cha ta nói: không có việc gì tự nhiên lại xum xoe, chắc chắn có mưu đồ xấu. Cho nên lúc nào ta cũng canh chừng, nhưng nàng một chút sơ hở cũng không lộ ra, ngay cả hoàng đế ca ca cũng dần dần nghĩ rằng nàng biết sai liền sửa lại.

Tuy nhiên, chuyện nàng muốn hại ta một sớm một chiều cũng xảy ra. Có một ngày, có cung nữ cấp báo, nói hoàng hậu mua độc được bỏ ở trong mật ong, chuẩn bị đem tặng cho ta ăn.

Hoàng đế ca ca nghe vậy phần nộ, dẫn người xông thẳng Khôn Trữ cung, quả nhiên tìm ra một lọ mật. Cung nữ bên cạnh nàng thấy tình thế không ổn, lập tức tố giác hoàng hậu có ý định hạ độc .

Hoàng hậu ra sức kêu gào, nói là bị người ta vu cáo hãm hại. Hoàng đế ca ca phái người tìm một con chó, cho nó ăn, con chó ăn hết nhưng vẫn không có việc gì.

Hoàng hậu ngay lập tức đứng ở một bên khóc lóc kêu oan, hoàng đế ca ca tự cảm thấy mình sai, mặt mày ngượng ngùng.

Ta vốn nghe phụ thân nói chuyện trong hậu cung vốn không đơn giản, xem ra hoàng hậu vừa đánh trống vừa la làng ngay lập tức làm cho hoàng đế ca ca bị một phen mất mặt, cho nên ta cũng không có cao hứng. Nhưng nói gì thì nói ta cũng thấy có gì đó không hợp lý, tự nhiên hai cung nữ vô tội kia bị nhận lấy cái chết, hai cung nữ ra sức dập đầu mà kêu xin.

Ta nhìn hoàng đế ca ca nói: “Hoàng đế ca ca, người cứ để cho hoàng hậu mỗi ngày ăn hai thìa, quá nửa tháng sẽ thấy có hiệu quả.”

Hoàng hậu vừa nghe xong, tiếng khóc tạm dừng lại một chút.

Hoàng đế ca ca phát hiện có điểm khác thường, hỏi ta: “Là ý gì?”

Ta đưa lọ mật cho hắn xem: “Người nhìn kỹ đi, mật này có một chút ít màu hồng nhạt. Người thử xem, có ngửi được mùi phù dung không? Người thử liếm liếm xem, có phải là có chút vị của rượu?”

Hoàng đế ca ca theo lời ta, gật gật đầu: “Đúng như lời người nói, nhưng thế thì có gì khác lạ?”

“Chất độc này được gọi là túy phù dung, dĩ nhiên nếu ăn ít thì không sao, ăn nhiều hơn sẽ chết người, chưa hết, một khi chết thì dù có khám nghiệm cũng không phát hiện ra, do nó có rất ít độc tính. Độc này phải được tích tụ ít nhất trong vòng nửa tháng mới có thể có hiệu lực.”

Hoàng đế ca ca ngay lập tức thay đổi sắc mặt, “Lời người nói người có dám đảm bảo?”

“Đương nhiên, những loại khác ta không dám nói, nhưng thuốc này chính là do Nhị ca ta chế ra, nó đã từng hại chết con dê nhỏ mà ta nuôi, ta tuyệt đối không nhìn nhầm. Hiện tại trong kinh thành, tất cả thuốc này đều là lấy từ nhà của ta mà ra.”

Hoàng đế ca ca quay đầu hỏi hoàng hậu: “Người còn có gì muốn nói không? Vậy chi bằng, người cứ dùng mặt này trong nửa tháng để chứng minh sự trong sạch?”

Hoàng hậu mặt xám xịt, quỳ rạp trên mặt đất, không còn lời nào để nói.

Hoàng đế ca ca giận dữ hỏi nàng: “Người là hoàng hậu cao quý, vì sao năm lần bảy lượt lại muốn gây chuyện với một đứa bé?”

Hoàng hậu tự biết không còn đường sống cho nên vẽ mặt rất trấn tĩnh, nhìn hoàng đế ca ca oán hận nói: “Bệ hạ thực sự xem nàng là một đứa bé sao? Bệ hạ rõ ràng luôn nhìn nàng bằng ánh mắt âu yếm, xem nàng như một nữ nhân.”

Hoàng đế ca ca biến sắc, quát: “Người nói bậy bạ gì đó?”

Ta ở một bên nói chen vào: “Chuyện này thì có gì đâu, chẳng lẽ hoàng đế ca ca nên dùng ánh mắt nhìn nam nhân nhìn ta sao?”

Hoàng hậu thê lương cười lạnh: “Thiếp và bệ hạ vốn là vợ chồng từ khi còn thiếu niên cho tới bây giờ, vì bệ hạ thần thiếp đã cố gắng hết lòng, nhưng có ai ngờ, bệ hạ trong lòng lại chỉ thích cái tiểu nha đầu này. Việc đã đến nước này, thiếp cũng không thể biện bạch nữa. Tấm màn bí mật này có thể kéo lại, nhưng dù người có đem ta vứt bỏ cũng không thể dấu diếm chuyện này mãi, người nên coi chừng Hoàng tước ở phía sau.”

Hoàng đế ca ca kêu to: “Người đâu, đem hoàng hậu kéo xuống, trông giữ cho cẩn thận.”

Sau đó quay đầu nói với ta: “Liễu Liễu, người đừng nghe nàng nói bậy.”

Ta vốn cũng chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra: “Nàng đến cuối cùng là muốn nói cái gì? Chuyện người thích ta, ta sớm đã biết a. Tấm màn bí mật hoàng hậu vừa nói là gì? Còn ai là Hoàng tước?”

“Người không cần phải xen vào chuyện này.” Hoàng đế ca ca lôi lôi kéo kéo ta rời đi.

Trở lại ngự thư phòng, hoàng đế ca ca có vẻ rất mệt mỏi, “Người xem, những người ở bên trẫm, còn có những người sắp tâm hại người. Liễu Liễu à, người đáp ứng hoàng đế ca ca một chuyện được không? Về sau, cho dù chuyện gì xảy ra cũng không bao giờ nói dối hoàng đế ca ca.”

“Được, ta cam đoan sẽ không bao giờ nói dối hoàng đế ca ca và phụ thân.”

Hoàng đế ca ca có vẻ không hài lòng, “Vì sao còn muốn mang cha người ra đây?”

Ta mở miệng oán hận, “Bởi vì phụ thân rất giáo hoạt, mỗi lần ta nói dối đều bị phát hiện. Lần trước ta đem chuyện thí nghiệm thuốc ra làm trò chơi bị hấn phát hiện, hấn vừa bước tới đã biết ta lấy thái giám ra làm thí nghiệm thuốc, cũng may là chưa kịp tịch thu thuốc của ta.”

Hoàng đế ca ca tỉnh ngộ, “Thì ra là thế, trẫm nói với người như thế nào? Phải đổi tính đi, mà gần đây người cũng không có thí nghiệm thuốc. Rõ ràng là vẫn có chuyện chưa nói cho trẫm biết?”

Ta mặt nhẵn lại đến, “Việc này rất là mất mặt.”

Hấn bị bộ dáng của ta làm cho nở nụ cười, chợt nhớ tới một chuyện nói: “Liễu Liễu, người nói trong kinh thành, tủy phù dung đều là do nhà của người cung cấp, chuyện ra sao? Nhà của người không phải đều là y nhân sao?”

“Đều là do mẹ ta làm, nàng dạy ta võ công cũng muốn lấy tiền công, cho nên chúng ta đành phải làm thuốc đi bán. Làm thuốc cứu người thì không thể bị được với phụ thân, cho nên đành phải làm độc dược. Nhưng mà người yên tâm, những loại thuốc này đều rất an toàn, ăn vào không chết người. Vừa rồi, những lời nói với hoàng hậu lúc này đều là nói bậy, kỳ thật đến bây giờ, ta vẫn chưa từng thấy qua có bất kì ai bị tủy phù dung độc chết người. Ai da, hoàng đế ca ca, vì cái gì mà cha mẹ ta đều kỳ quái như vậy? Ta nếu là nữ nhân của người thì tốt rồi.”

Hoàng đế ca ca lại có thần sắc kỳ quái: “Trẫm phải nhớ ngươi là nữ nhân của trẫm?”

Ta mất hứng, “Thế thì sao? Ta không tốt sao? Ngươi chẳng phải đã từng nói rất vui vẻ khi ở bên ta còn gì?”

“Ngươi rất tốt, ngươi là lúc nào cũng làm trẫm vui vẻ. Chờ ngươi trưởng thành rồi sẽ hiểu. Liễu Liễu, sau khi ngươi trưởng thành thì vào trong cung sống với hoàng đế ca ca được không?”

Ta gật gật đầu: “Được, ta hiện tại không phải đang sống cùng ngươi sao?”

“Chuyện này và chuyện kia không giống nhau, về sau ngươi sẽ sống ở trong cung, không được đi ra ngoài.”

“Không đi???? Không được đi ra ngoài sao? Ta tuy rất yêu quý ngươi nhưng mà ta còn rất nhiều chỗ muốn đi, mẹ ta đi qua Tây Dương, về khoe với ta, ta cũng muốn đi.”

“Hoàng đế ca ca cũng sẽ cho ngươi đi ra ngoài dạo chơi, nhưng mà mỗi lần đi chơi về, ngươi đều phải trở lại bên cạnh hoàng đế ca ca được không?”

“Được.”

Hoàng đế ca ca cao hứng nở nụ cười, “Vậy chúng ta ngoéo tay.”

“Ngoéo tay.”

Ta về nhà đem sự tình kể cho phụ thân nghe.

Phụ thân suy nghĩ gì một lúc, hỏi ta: “Liễu Liễu, ngươi có biết hoàng hậu vì cái gì lại muốn hại ngươi không?”

“Bởi vì ta dùng cung đánh nàng, còn có hoàng đế ca ca thích ta và không thích công chúa của nàng.”

Phụ thân gật gật đầu, “Đúng vậy, ngươi trước giờ quá sức hung hăng càn quấy, làm nhiều chuyện không đúng ở bên ngoài. Cho nên rất dễ đắc tội với người khác, cũng dễ dàng đem tới mầm tai vạ.”

Ta không phục: “Nhưng mà nương so với ta còn hư đồn hơn, ta cũng không có thấy nàng đưa tới cái gì gọi là mầm tai vạ a?”

“Đó là bởi vì nương ngươi một thân võ công quét ngang vô số kẻ địch, không người nào địch lại. Nhưng ngươi lại không có bản lãnh gì, chỉ toàn ỷ vào hoàng đế ca ca, vì có chỗ dựa cho nên mới có thể hung hăng càn quấy như vậy. Tục ngữ nói, dựa núi núi đổ, dựa người người chạy. Vạn nhất ngày nào đó hoàng đế ca ca ngươi đi vắng, ngươi chắc chắn sẽ không yên ổn mà sống.” Phụ thân có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Ta tuy rằng tức giận phụ thân, nhưng thật sự lời nói cũng có đạo lý, ta tự biết phụ thân ta vốn rất tài giỏi cho nên hướng hẳn thỉnh giáo: “Vậy phải làm thế nào? Phụ thân.”

Phụ thân khê trầm tư, “Được, như thế này nhé, ngươi hoặc là luyện võ công đến cùng giống như nương ngươi, một thân võ công không ai bì kịp, chắc chắn là không ai dám trêu chọc ngươi; hoặc là học như phụ thân làm người tốt, sẽ khiến cho mọi người yêu thích ngươi.”

Ta nhảy chồm chồm lên phản bác, “Phụ thân mới không phải người tốt đâu, chính là hồ ly.”

Phụ thân xoa xoa đầu của ta, cười nói: “Vậy cứ học theo như phụ thân, người khác nhìn không ra cho nên sẽ không gây khó dễ cho ngươi.”

“Giống như phụ thân thật sự là quá mệt mỏi, ta thà cùng nương học võ.”

Phụ thân lại lộ ra nụ cười giống hồ ly: “Nương ngươi cả ngày chỉ biết có tiền, vẫn là đừng hy vọng giống như nàng. Nhà ông ngoại là võ học thế gia, vậy chỉ bằng ngươi đi tới đó học võ công cho thật giỏi không phải là tốt rồi sao?”

Ta ngay lập tức cảm thấy có gì đó kì lạ, “Không đi! Khẳng định lại là chủ ý xấu xa của nương. Nàng chính là muốn quảng ta đi để một mình độc chiếm phụ thân.”

“Lúc này người nói vậy là oan uổng cho nương của người.” Phụ thân giải thích, “Nàng cũng không biết đâu. Ta xem người nếu cứ như vậy sẽ làm phiền này cảm y vệ phải suốt ngày đi theo người. Ta là ta muốn, người tới nhà ông ngoại người, trời cao hoàng đế xa, cảm y vệ cũng sẽ không có làm phiền người, về sau người muốn làm gì cũng được. Đương nhiên, có đồng ý hay không tùy người.”

Ta cuối cùng vẫn là cảm thấy được phụ thân giống như có mục đích khác, nhưng mà nghe phụ thân miêu tả, cảnh tượng tự do vui vẻ chợt hiện ra, tỏa sáng trong đầu ta, thế là ta động lòng.

Ta gật gật đầu: “Được rồi, ta đi. Nhưng mà phụ thân phải giúp ta làm vài loại được để đem theo chơi, bằng không ta sẽ không đi, lại còn mỗi ngày đều ngủ ở giữa người và nương.”

Phụ thân gõ đầu ta một chút, “Người đúng là tiểu cường đạo, người và nương người thật giống nhau!”

Vài ngày sau, hoàng hậu bị phế, mà quốc không thể một ngày không có hậu, cho nên liền lập tức phong Tôn quý phi làm hoàng hậu vì đã có công sinh được trưởng hoàng tử. Tân hoàng hậu sau khi biết ta là bảo bối trong lòng hoàng đế ca ca, lại còn có hoàng hậu trước làm tấm gương, cho nên đối với ta ra sức lấy lòng nịnh hót.

Bất quá ta cũng chỉ hưởng thụ được vài ngày. Phụ thân đã làm thuốc cho ta xong, ta chuẩn bị lên đường rồi, Tam ca cùng Tứ ca cùng đi theo giúp ta. Đương nhiên ta cũng mang A Thát theo, lúc này cách xa tầm mắt của phụ thân, xem ta như thế nào chơi đùa với hần!

Ta đi đến gặp hoàng đế ca ca để cáo biệt. Hoàng đế ca ca đương nhiên là luyện tiếu, không cho ta đi.

Thế là ta phải làm nũng hoàng đế ca ca, “Hoàng đế ca ca, ta chỉ đi ít ngày thôi, ta muốn học võ công cho thật giỏi để sau này hộ người. Người để cho ta đi nha.”

Hoàng đế ca ca không chịu, “Không được, học võ công thì cứ đi theo nương người học thì tốt rồi, làm gì phải chạy xa như thế.”

“Nương không chịu dạy ta, lại còn muốn thu tiền của ta.”

“Trẫm thay người trả là được, bằng không trong cung có thị vệ, cũng có võ công cao cường, chọn mấy dạy người là được.”

“Không được, nương nói ta từ nhỏ đã tập là Mộ Dung gia nội công tâm pháp, luyện võ công khác không xứng.”

“Vậy thì không cần luyện, nhà của người có nhiều người có võ công cao như vậy để làm chi? Trẫm sẽ phái thêm mấy thị vệ đi bảo vệ người.”

Vừa nghe nói có thêm nhiều người bảo vệ ta, ta càng kiên định muốn đi, quyết tâm dâng cao. Ta bắt đầu khóc, vừa khóc vừa nói: “Hoàng đế ca ca gạt ta, người đã nói để cho ta đi ra ngoài chơi đùa, hiện tại ta muốn đi đến nhà ngoại tổ người cũng không cho đi, sau này nhưng nơi khác chắc chắn người lại càng không cho ta đi. Ta muốn đi, ta muốn đi, người nếu không cho ta đi, chờ ta trưởng thành, ta cũng không muốn sống cùng người.”

Hoàng đế ca ca ra sức dỗ dành ta, ta vẫn cứ thế khóc, ta thật sự muốn đi. Cuối cùng hần đành phải nhượng bộ, nói: “Được rồi, được rồi, hoàng đế ca ca cho người đi, mau nín khóc, mắt đều đã sưng húp lên. Nhưng mà Liễu Liễu, người đi nhưng không được quên hoàng đế ca ca, đến khi ăn tết, trẫm sẽ phái người đi đón người trở về.”

“Được, hoàng đế ca ca, ta sẽ rất rất rất nhớ người.”

5. Chương 5

Vì ta tới nhà của ngoại tổ, cho nên hiện tại ta gọi là họ Mộ Dung Trình. Từ sau khi biểu tỷ lấy chồng, bọn hần vẫn luôn hằng ngày mong ngóng ta, vừa trông mong thì ta xuất hiện.

Cho nên ta vừa đến đã bị hoan nghênh nhiệt liệt. Xét theo vị thứ thì ta là ít tuổi nhất, thế mà tất cả mọi người xem ta như người quan trọng nhất.

Ta ở Bắc Kinh thì chỉ trừ khi ở trong cung, còn những thời điểm khác thì cứ mỗi lần làm chuyện xấu đều phải lén lút. Phụ thân đối với ta cùng các ca ca luôn luôn yêu cầu là dù cho không thể làm nổi người tốt cũng không sao, chỉ là nhất định phải giả bộ người tốt cho thật tốt, phải làm cho người khác nhận không ra, nếu làm không tốt sẽ rất dễ bị người khác nhận ra bản chất thật sự của mình, cho nên bằng mọi cách cũng không được làm tổn hại tới hình tượng của Trình gia.

Chính vì thế cho nên ta mới thích đi vào cung chơi, có hoàng đế ca ca bảo vệ ta, ta có thể tận lực để làm chuyện xấu cũng không sợ ta sẽ phá hư hình tượng thiên kim Trình gia để vô tình rơi vào tay của những người ở ngoài cung.

Từ sau khi ta sửa thành họ Mộ Dung, ta rất là tự do.

Mộ Dung gia thật sự là không cần hình tượng, bằng không cũng sẽ không thể nào nuôi dưỡng ra cái loại nữ nhân giống như mẹ ta. Các trưởng bối đối với ta thật sự là yêu thích còn không hết, cho nên đương nhiên là hết lòng dung túng ta. Chưa hết, những ca ca của ta lại còn đem những ý tưởng xấu xa ta cố giấu trong bụng đem dốc hết ra. Một người nhà ngoại tổ ta lại lấy những chuyện xấu xa của ta ra xem như chiến tích vẻ vang. Mỗi khi ta gây chuyện, bọn hắn vẫn thường mở miệng câu nói đầu tiên là; "Không có xấu nhất, chỉ có tệ hơn."

Đối với việc ta bắt nạt A Thát, ngang những người cùng trang lứa là bậc hậu bối như ta thì không ai nói gì, các trưởng bối cũng có đôi lúc nhắc nhở một chút. Nhưng bắt quá nói tới nói lui, cuối cùng cũng không còn ai ngăn cản ta. Mộ Dung gia từ trước đến nay nổi danh nhất chính là việc lấy bao che khuyết điểm. Bọn hắn chỉ có thể chờ lúc ta vui vẻ, không khi dễ A Thát nữa mới từ từ khuyên can.

Ông ngoại nói không ổn, nói A Thát là sói con, nếu có cơ hội chắc chắn là có thể cắn lại ta.

Thất cữu nói: "Sợ cái gì? Có chúng ta ở chẳng lẽ còn sợ tên tiểu tử kia sao? Nếu thế thì thật sự còn mặt mũi nào nữa?"

Bà ngoại lại nói: "Yêu hận vốn là luôn đi chung một con đường, ta xem ra bọn hắn khá là giống một đôi cừu nhân vui vẻ." (cừu nhân: oan gia nhưng thực tế lại là người mình đem lòng yêu thương, đây được xem là 1 cách gọi âu yếm)

Ta thật sự không tin, nếu nói yêu hận thực sự cùng nhau đi chung một đường, chúng ta lúc trước vẫn còn là hai kẻ xa lạ, vốn là chẳng thể đi chung một đường. Về phần cừu nhân thì ta chưa biết, nhưng mà cái sự vui mừng kia thì vẫn là miễn đi. Ta chắc chắn sẽ không thích Thát Tử gốc kia. Hắn còn tưởng rằng ta không biết, mỗi lần ta luyện võ hắn hăng hăng đều nhìn lén, muốn học trộm võ công nhà ta. Đáng tiếc a, nếu như không có Mộ Dung gia nội công tâm pháp, luyện đến chết cũng chỉ là những động tác võ thuật đẹp mắt, chả có tác dụng.

Ta là có người cầu xin ta luyện ta cũng không muốn luyện, hắn là muốn luyện nhưng lại không thể luyện. Ha ha, cho hắn tức chết!

Ta mỗi ngày ở chung với các ca ca, chúng ta chơi trò vây bắt, gào thét.... Chúng ta còn lên núi bắt chim, xuống sông bắt cá, đi ăn trộm nông sản, hái trộm hoa, tổ chức chọi gà, đua dê Thế là tự nhiên ở nơi này có biệt danh là tiểu ác bá. Dân bản xứ đều nói ta rất có "phong thái của mẫu thân".

Ta ở bên ngoài nhà ông nội tự do tự tại, vui đến mức quên trở về. Lúc mới bắt đầu đi ta còn cách vài ngày đều gửi cho Hoàng đế ca ca một phong thư, nhưng càng về sau lại càng làm biếng, cho nên viết cũng ít dần. Hoàng đế ca ca cũng vài lần phái người tới đón ta, nhưng ta không chịu trở về, hẹn ngày về nếu có duyên tất sẽ gặp lại.

Đến năm thứ hai, Hoàng đế ca ca hạ mười hai kim bài thúc giục khiến ta mới ầm ỨC mà quay trở lại kinh thành. Đi theo chính là mấy caca bên nhà ngoại, bọn hắn đã tới tuổi trưởng thành, cho nên muốn đi du lịch thiên hạ nhân tiện hái hoa. Lần trước đi Mạc Bắc có mấy người thì đều đã lập gia đình.

Ta đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, dự định năm sau sẽ theo chân bọn họ cùng đi du lịch thiên hạ.

Ta về đến nhà chưa kịp gặp mặt cha mẹ liền tiến cung tìm Hoàng đế ca ca.

Bọn thái giám thấy ta trở về cho nên tất cả đều mặt mày hớn hở, ta làm động tác ra hiệu bọn chúng chó có lên tiếng, rón ra rón rén tiến vào ngự thư phòng.

Hoàng đế ca ca đang phê tấu chương, ta khoe khoang kinh công, thả người nhảy lên, tưởng dắt màn che nhìn có vẻ chắc chắn, ai ngờ cái màn sân khấu nhìn hoa lệ này lại quá “cao tuổi”, một tiếng “xẹt xẹt” vang lên. Bộ ngực sữa của ta chạm sát vào tấm màn, quần quần một hồi rồi rơi bịch xuống, thật là mất mặt.

Ta sau khi lóc ngóc đứng lên thì phát hiện Hoàng đế ca ca đã rời khỏi cái bàn, đứng ở bên cạnh ta cười to, “Ha ha, Liễu Liễu, đây là cái trận thế gì thế? Người vừa luyện được miêu công sao? Luyện như thế nào lại khiến chính mình đều con mèo nhỏ?”

Ta chính là cảm thấy rất mất mặt, dậm chân phát câu: “Đều tại người hại, quỷ hẹp hòi, mấy tấm rèm này đều cũ như vậy mà cũng không đổi cái mới.”

“Như thế nào lại quay sang mà trút giận lên Trẫm?” Hắn như cũ vẫn cười, trong khi giúp ta đứng lên. Ta xem trên tay cũng bần bần, cho nên cũng không khách khí, hướng lên long bào của hắn mà chùi. Hắn bắt đắc dĩ lắc đầu, gọi thái giám ở bên ngoài đem nước vào.

Hắn tự mình vắt khăn lau mặt cho ta, sau đó dùng khăn lau mặt cho ta. lại còn cười híp mắt nhìn ta nói: “Liễu Liễu, người cao lớn lên nhiều, cũng đẹp hơn so với trước kia.”

Ta dương dương tự đắc ngẩng cao đầu, “Đương nhiên, cha ta là nam nhân tuấn tú, mẹ ta xinh đẹp như hoa, ta có thể xấu được sao?”

Hắn xoay xoay của ta cái mũi, “Thật là chuyện tốt cho người!”

Ta ôm cái mũi kêu to: “Hoàng đế ca ca xấu xa, người ghen tị mỹ mạo của ta, cố ý muốn phá hư.”

Hắn ha ha cười, kéo ta đi đến chỗ ghé dựa, ôm ta ngồi ở trong lòng hắn.

Tuy là xa cách một thời gian quá dài, nhưng mà trước kia dù cho có ngồi ở trong lòng hắn cũng không có cảm giác gì, nhưng không hiểu sao lúc này lại cảm thấy được có chút khó chịu.

Ta bất an nói: “Hoàng đế ca ca, để cho ta xuống dưới đi.”

Hoàng đế ca ca cũng tỏ dáng bộ thương tâm, “Liễu Liễu không thích hoàng đế ca ca, đi ra ngoài lâu như vậy cũng không chịu trở về, thư cũng không viết, hiện tại ngay cả để cho hoàng đế ca ca ôm một cái cũng không chịu. Trẫm biết, Liễu Liễu có rất nhiều ca ca, cho nên đã muốn đem hoàng đế ca ca ném ra...(đến) phía sau, không thêm quan tâm.”

Ta nhìn thấy bộ dáng của hắn, cũng chẳng quan tâm đến chuyện có khó chịu hay không, dang tay ôm cổ hắn, “Không phải, không phải, tất cả các ca ca cộng lại cũng không quan trọng bằng Hoàng đế ca ca, hoàng đế ca ca là tốt nhất.”

Hắn lộ ra nụ cười hài lòng: “Vậy lần này về cũng sẽ không đi nữa, sẽ ở lại cùng Hoàng đế ca ca, có được không?”

Ta khó xử nói: “Ta đã cùng các ca ca có lời hứa, sẽ rời kinh thành để đi ra ngoài lưu lạc giang hồ.” Xem bộ dạng hoàng đế ca ca thực sự rất thất vọng, ta nhanh chóng an ủi hắn, “Hoàng đế ca ca, người không nên tức giận, ta hiện tại muốn ra bên ngoài du ngoạn, về sau chờ ta trưởng thành, ta sẽ không đi ra ngoài chơi nữa, ta sẽ suốt ngày ở cùng người cho đến khi người cảm thấy phiền đến chết, vậy có được không?”

“Đi có chuyện gì trẫm cũng sẽ không chê người phiền.” Hắn nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Cũng tốt, vậy trẫm cho người... hai năm nữa, về sau thế nào cũng không cho đi nữa, chỉ có thể ở trong cung bên cạnh trẫm.”

“Hả?” Vậy chẳng khác nào ngồi tù, ta nghĩ tới đã thấy sợ, cùng hoàng đế ca ca cò kè mặc cả, “Không được a, thiên hạ lớn như vậy, ít nhất cũng mười năm mới đủ a.”

“Nếu chờ mười năm, hoàng đế ca ca sẽ trở thành lão nhân, cho nên chỉ có thể cho người hai năm.”

“Không cần đâu, hoàng đế ca ca chính là dù có thành lão nhân thì cũng là xinh đẹp lão nhân, mười năm đi.”

“Không được! Hai năm!”

“Vậy chín năm? Tám năm? Bảy năm? Sáu năm? Năm năm. . . . Năm năm! Không thể ít hơn được! Người nếu không đáp ứng, ta liền bỏ nhà đi, mai danh ẩn tích, lưu lạc chân trời, bốn biển là nhà, không có chỗ ở cố định, chung quanh ăn mày. . . . Hoàng đế ca ca, mau trả lời, có đáp ứng hay không?”

Trải qua một phen trả giá trên trời dưới đất, giống như đang mua hàng ngoài chợ, ta rốt cục cũng tranh thủ được năm năm tự do. Nhưng mà mỗi tháng phải có một phong thơ, hàng năm đến khi ăn tết nhất định phải trở về.

Về đến nhà, phụ thân hỏi ta: “Người cùng hoàng đế ca ca đàm luận như thế nào?”

“Thì cũng như phụ thân nói thôi, Hoàng đế ca ca đáp ứng cho ta năm năm nữa. Phụ thân, năm năm có phải hay không quá dài? Hoàng đế ca ca bộ dáng hình như rất thất vọng.” Nếu không vì phụ thân báo trước cho biết, ta nhất định là có thể đáp ứng hoàng đế ca ca hai năm .

Phụ thân vừa lòng, vỗ vỗ đầu ta, “Không lâu đâu, Đại Minh giang sơn nhiều nơi đẹp như vậy, mười năm cũng chưa chắc có thể xem hết đâu. Nếu không thừa dịp hiện tại đi du ngoạn nhiều một chút, chờ sau khi lập gia đình thì có muốn đi cũng không được .”

“Phụ thân, ta không cần lập gia đình đâu. Ta cũng chưa lớn mà.”

Phụ thân thực khẳng định nói: “Người nếu không đi ra ngoài du ngoạn, chỉ sợ chuyện này không thể theo ý người. Không chừng năm sau đã muốn gả cho người ta.”

“Không có đâu!” Ta đã nắm chắc đảm cán rồi mà. “Ai dám bức ta, ta sẽ khiến cho Hoàng đế ca ca xử phạt hắn. Nhưng mà phụ thân cũng không được ép ta.”

Phụ thân cười hắc hắc, “Chỉ sợ kẻ đó chính là Hoàng đế ca ca của người.”

Chẳng lẽ có phiên bang đến cầu thân? Nhưng mà Hoàng đế ca ca chính là sợ ta đi hòa thân mới không phong ta làm công chúa, ta ý y có ô dù to lớn, ngay lập tức phản bác phụ thân: “Hoàng đế ca ca luyện tiệc nên sẽ không cho ta đi hòa thân đâu.”

Phụ thân vẫn là cười điệu cười hồ ly, “Ta có nói là đi hòa thân sao? Được rồi, người cũng không cần biết nhiều, cứ vui vẻ đi ra ngoài du ngoạn đi. Những lời phụ thân nói cùng người không được nói cho Hoàng đế ca ca của người biết.”

“Đã biết rồi mà, phụ thân xấu nhất. Mỗi lần người ta cùng Hoàng đế ca ca nói cái gì đều biết, nhưng mà chính mình nói cái gì cũng không cho ta nói cho hoàng đế ca ca biết. Không công bằng!”

“Thật đúng là con gái là con người ta a. Ai da!” Phụ thân thở dài, “Vì sao nương luôn làm cho ta cao hứng, còn người cứ khiến ta thương tâm?”

“Hừ, phụ thân gạt người! Phụ thân cùng nương giống y hệt nhau, lúc nào cũng ước gì cho chúng ta đi ra ngoài du ngoạn, không quấy rầy các người ân ái.”

6. Chương 6

Ta luyện võ tư chất không bằng nương, lại sợ chịu khổ, hơn nữa bị mọi người nuông chiều, bởi vậy võ nghệ của ta rất là yếu kém. Phụ thân nói, hy vọng ta đi ra ngoài nhiều sẽ học hỏi được thêm kiến thức, học hỏi thêm kinh nghiệm, hi vọng sẽ phát sinh nhiều chuyện để đánh nhau với đám tà đạo, không cần hại người, chỉ cần tự bảo vệ mình được.

Năm thứ nhất chúng ta du lịch dọc theo sông Trường Giang, đương nhiên là A Thát cũng đi theo . Các ca ca cũng không phải là lương thiện gì, sau khi thoát ly khỏi tầm mắt của trưởng bối thì cũng hòa vào với ta làm mấy chuyện xấu. Kỳ thật, bọn hắn nhìn thấy ta khi dễ A Thát thì cũng đều vui vẻ.

A thát đọc sách của người Hán được vài năm, cũng đã học được sự giao hoạt của người Hán, bây giờ đã có thể che được tính lang, nhưng mà giữ im lặng mặc kệ cho ta khi dễ.

Lấy ví dụ điển hình, ví dụ như việc chải đầu, đó là việc hết sức rườm rà đương nhiên ta không thể làm phiền đến các ca ca của ta. Thế là ta ra lệnh cho A Thát tết tóc cho ta, nếu dám làm đau ta hoặc là kéo đầu của

ta, ta liền kê đơn thuốc trừng phạt hắn. Hắn trải qua vài lần chết đi sống lại mới có thể học được cách dùng mấy ngón tay cho linh hoạt để tết tóc cho ta. Trên đường đi, ta nhân tiện xem hắn như nô lệ luôn.

Ta biết, hắn thường từ một nơi bí mật gần đó hung tợn nhìn chăm chăm vào ta, muốn tìm thời cơ muốn trả thù ta, nhưng mà ai sợ hắn chứ? Có các ca ca, còn có A Sỏa, hắn muốn tìm cơ hội trả thù xem ra còn khó hơn lên trời.

Ngày tết, ta đúng hẹn trở lại kinh thành, ở đó một tháng, ta mỗi ngày đều tiến cung để chơi với Hoàng đế ca ca.

Ta đem những hiểu biết bên ngoài về từng cái từng cái kể cho Hoàng đế ca ca nghe, hắn nghe xong thì nước miếng chảy ròng ròng, hắn nói không muốn làm hoàng đế nữa, muốn theo ta cùng đi du ngoạn. Nhưng mà, hắn cũng chỉ là nói mà thôi, hắn là hoàng đế, có nhiều chuyện quốc gia đại sự phải xử lý, hắn sao có thể yên tâm mà đi ra ngoài du ngoạn.

Một tháng sau, ta và hoàng đế ca ca tạm biệt. Hắn ôm ta, vỗ về ta dặn dò: “Liều Liều, lần này đi, về sớm một chút, đừng bắt Hoàng đế ca ca chờ đợi đến năm năm lâu như vậy a.”

Lòng ta đã sớm bay ra bên ngoài, cho nên ta chẳng cần biết gì, chỉ biết gật đầu, “Ừ, được.”

“Liều Liều, không cần miễn cưỡng, người phải thật tâm đáp trả ta.” Hoàng đế ca ca nâng cằm của ta lên, ánh mắt âu yếm nhìn ta.

Mặt ta bắt giác liền đỏ ửng lên, “Ừ, Hoàng đế ca ca, ta nhất định sẽ sớm một chút quay trở về, kỳ thật, ta ở bên ngoài cũng rất muốn về với Hoàng đế ca ca.”

Hoàng đế ca ca vừa lòng khê nở nụ cười, cúi đầu xuống, đưa mặt đến trước mặt ta, chóp mũi gần như chạm tới chóp mũi của ta. Hơi thở nóng rực phả lên mặt ta, biểu cảm trên mặt có vẻ là lạ, giống như là đang say rượu vậy.

Ta cứng người không dám động đậy, khê hỏi: “Hoàng đế ca ca, người làm sao thế? Như vậy trông rất quái lạ.”

Hắn giống bình tĩnh, thở dài một hơi, nhè một bên mặt mà đặt lên đó một nụ hôn.

Ta bùm mặt, cũng có chút cảm giác nóng bừng giống như say rượu.

Hoàng đế ca ca lại thở dài, buông ra ta, khê đến bên chậu nước vốc nước lên mặt, ngậy người một lúc, sau đó nâng lên khuôn mặt ướt sũng lên nói: “Ai da, người đi ra ngoài du ngoạn cũng tốt, bằng không, trầm sợ chính mình sẽ không nhẫn nại được đến khi người trưởng thành.”

Ta rất muốn biết hắn rốt cuộc là nhẫn nại cái gì, nhưng mà khi đó, không khí có chút là lạ, cho nên ta liền nhịn xuống không có hỏi.

Về nhà kể lại cho phụ thân nghe, chỉ có chuyện Hoàng đế ca ca hôn ta là ta chưa nói.

Phụ thân tâm sự nặng nề, nói: “Liều Liều, người kỳ thật cũng không cần hàng năm đều phải trở về, nhân lúc này đi, trên đường hội lãng phí thêm nhiều thời gian hơn nữa đi. Cái gọi là tướng ở bên ngoài, quân mệnh cũng không thể sai khiến, Hoàng đế ca ca thương người như vậy, cũng sẽ không bắt tội người.”

Ta gật gật đầu, tuy rằng cảm thấy được phụ thân mưu đồ gì đó, nhưng đối với ta cũng không hại gì, cho nên ta liền chấp nhận.

Ta đi theo các ca ca du lịch. Về sau ta cũng không trở về hàng năm nữa. Mỗi lần gửi thư cho Hoàng đế ca ca ta đều giải thích, hết bức thư dài ngoằng này đến bức thư dài ngoằng khác, sau đó kéo thêm 17 caca của ta nhảy vào, cùng nhau bôi ản xanh đỏ kí tên làm chứng.

Năm thứ hai, ta rốt cục cũng biết được ý đồ của phụ thân, hắn cùng nương năm ấy lại đi Tây Dương. Lúc ta biết thì ta lại đang ở Tân Cương, có chấp cánh bay về cũng không kịp.

Khẳng định là nương dở trò, nằng sợ ta đòi đi theo, về sau sẽ không có chuyện để khoe cho nên mới cố ý kêu phụ thân gạt ta đừng trở về. Nương là xấu nhất!

Các ca ca an ủi ta nói rằng nơi này rất gần sa mạc, có thể đi xem thăm quan mấy quốc gia lâu đời, sau đó tiện đường đi đến nơi Văn Thành công chúa được gả đi để xem núi tuyết. Những chỗ này nương cũng chưa đi qua, về sau đem ra khoe, chắc chắn ta cũng sẽ không thua. Thế cho nên ta đây mới an tâm ở Tân Cương chơi đùa.

Chúng ta xem qua vài di chỉ, chứng kiến sự thịnh vượng của quốc gia cổ, đi qua con đường tơ lụa, rồi lại đi đến sông Hoàng Hà.

Mấy người chúng ta, đi đến đâu cũng thấy có rất nhiều các cô nương xinh đẹp. Các ca ca của ta bộ dạng cũng không tệ, cho nên dọc theo đường đi đã trêu chọc được rất nhiều bông hoa xinh đẹp. Có mấy lần, ta trộm nhìn thấy các ca ca cùng cô nương núp sau tảng đá hôn môi, ta tự nhiên nhớ đến cái lúc Hoàng đế ca ca ở trên gương mặt ta hôn một cái, bất giác mặt nóng lên. Ta hình như cũng đã lơ mơ nhận ra ý tứ của Hoàng đế ca ca.

Ta xem Dân tộc Duy Ngô Nhĩ phục sức rất đẹp, cho nên cũng đi kiếm một bộ để mặc, sau đó tết từng túm tóc của ta lại thành hình đuôi sam.

Ta là ngoại tộc nhưng khi ăn mặc như bọn họ xem ra cũng rất được, A Thát nhìn ta đến ngây người. Ta đá hấn một cước, mắng hấn: “Tử Thát Tử, nhìn cái gì vậy?”

Hấn lại khôi phục lại ánh mắt lang sói, hung tợn nhìn ta.

Tuy rằng ta còn nhỏ, nhưng lại rất xinh đẹp, tuy là ngoại tộc nhưng cũng có kẻ truy ngựa ở phía sau ta hát: “Phương xa cô nương đây, người xinh đẹp, hình ảnh đó đã chiếm cứ cả trái tim ta.”

Bị những người như vậy nhiệt liệt ái mộ, ta cũng có chút đắc ý, cười híp mắt, sau đó dùng một chút tiếng ngoại tộc vừa mới học đáp trả lời, “Lòng ta vốn đã có người, hấn so với các thiên thần thật sự rất giống nhau, các người ai so ra thì cũng đều kém hấn.”

Nếu đem Hoàng đế ca ca so với đám tiểu tử này thật sự là quá khập khiễng, nghe ta đáp xong cả lũ đứng đó ngây người, nhân cơ hội ta vung roi thúc ngựa chạy đi mất, bọn họ có đuổi cũng không kịp. Trong lòng cứ nghĩ đến Hoàng đế ca ca uy phong tuấn tú đang ở Bắc Kinh chờ ta, ta liền cảm thấy rất đắc ý, rất đắc ý.

Chỉ chớp mắt, đã thấy có cô nương nhìn A Thát mà ca hát. Hấn ở nhà của ta được ăn ngon cho nên dáng người cũng rất tốt, trong khi ở nơi ngoại tộc này thì diện mạo của hấn cũng không bị xem như quái dị, cho nên sự hoan nghênh cũng không kém so với các ca ca, thường có cô nương nhìn hấn bằng ánh mắt tình tứ.

Nhưng mà cái tiểu nô lệ này dám can đảm có ý muốn đánh Hoàng đế ca ca, ta làm sao có thể để cho hấn khoái hoạt? Ta nhất khê giật dây cương cười ngựa chạy đến bên cạnh hấn, dùng ná bắn cho hấn mấy viên đạn thuốc “mất miệng méo xẹo”. Chỉ chớp lát, hấn đã trương ra bộ mặt đáng sợ y như lúc trước khiến cho vị cô nương kia kêu thảm mà chạy xa khỏi hấn.

Tam ca khê lắc đầu sau đó chạy qua cho hấn thuốc giải, hấn lại khôi phục nguyên lai bộ dáng, nhưng mà sai đó cũng không có nương nào dám tới gần hấn.

Ta ở một bên ha ha cười, hấn căm hận nhìn ta, cắn răng nói: “Người là ác ma.”

Ta giơ lên roi dọa hấn một chút, “Vậy người chính là ác ma nô lệ, ta sẽ cho người sinh hoạt tại địa ngục.”

Ta dọc theo đường đi cứ lấy việc trêu chọc A Thát làm vui. Dần dần thành quen, thập nhị biểu ca (anh họ thứ 12) từng khuyên ta, “Liều Liều, dù là con thỏ mà người áp bức nó quá nó cũng cắn người, huống chi hấn vẫn là một con lang. Người hoặc là thả hấn, hoặc là giết hấn. Người như vậy nhục mạ hấn, rồi sẽ có một ngày hấn cắn lại người.”

Ta lơ đãng, “Sợ cái gì? Hấn có thể đánh được ta sao? Ngay cả A Sỏa hấn cũng đều đánh không lại, ta chỉ cần dùng một ít được là có thể làm cho hấn không động đậy.”

Các ca ca khác cũng nói: “Đúng vậy, còn có chúng ta bảo hộ Liều Liều, chẳng lẽ còn sợ cái ngốc tiểu tử kia có thể dám làm gì sao? Cứ để Liều Liều cao hứng đi.”

Thập nhị biểu ca lo âu thở dài, không nói cái gì nữa. A Thát đem ánh mắt cừu hận hướng nhìn về ta.

Ai biết báo ứng liền nhanh như vậy mà đến chứ, ta đã quên trên đời còn có ông trời, nếu như ông trời muốn chỉnh lý ta, thì dù nhiều ca ca như thế nào cũng bảo hộ không nổi

Lúc chúng ta đang đi núi tuyết thì gặp tuyết lở, ta bị tuyết đẩy vào một cái vết nứt trong lòng núi. Ta sau khi hôn mê tỉnh lại, phát hiện các ca ca cùng A Sỏa cũng không ở đây, chỉ có A Thát đang lờm ta bằng ánh mắt giống như lang sói. Ta bất giác lo sợ, trên tay hấn cầm câu chủy thủ (dao găm), trong khi ta bị hấn dùng mảnh vải trói lại, ngay cả đầu ngón tay cũng không động đậy được.

Ta biết hấn muốn giết ta không phải một ngày hai ngày, phỏng chừng là có chạy cũng không thoát. Không nghĩ nay trước mặt thối thát tử có thể đánh rơi thể diện, cho nên ta trừng mắt nhìn hấn nói: “Tử Thát Tử, người nếu dám để cho ta chết thì dù có bất kì chuyện gì xảy ra, ta thành quỷ cũng sẽ không buông tha người.”

Hấn cầm chủy thủ để trước mặt của ta, hung tợn nói: “Tiểu yêu nữ, người cũng có ngày hôm nay. Ta hôm nay thật muốn khắc hoa trên mặt của người, sau đó ta còn muốn đi giết Hoàng đế ca ca của người.”

Ta quật cường trừng mắt nhìn lại hấn, cố gắng cầm cự không cho nước mắt chảy xuống, “Người cho dù có muốn xách giày cho hoàng đế ca ca cũng không xứng, hấn nhất định sẽ báo thù cho ta.”

Trong mắt của hấn hiện lên tức giận, “Chết đã đến nơi còn già mồm.” Hấn giơ lên chủy thủ. (BB: sao giống ăn giấm chua quá nhỉ....)

Cuối cùng, ta biết ta khó thoát cho nên ta nhanh chóng nhắm hai mắt lại. Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy chủy thủ hạ xuống.

Mở mắt ra nhìn hấn, hấn vẫn oán hận nhìn ta, nói, “Ta không giết nữ nhân. Người ở chỗ này chậm rãi chờ chết đi.”

Hấn dùng chủy thủ phá băng, hướng lỗ thủng đi ra ngoài.

Cuối cùng ở đây chỉ còn lại có ta, lúc đó ta thấy sợ hãi lắm, nước mắt rốt cục cũng chảy ra. Ta nghĩ tới Hoàng đế ca ca, cha mẹ, các ca ca còn có nhiều người thân. Không thể tưởng được ta muốn làm gì thì làm, sống vui vẻ khoái lạc đến bây giờ, nhưng lại vô thanh vô tức chết ở chỗ này.

Ta càng khóc càng lớn, sau đó bỗng nhiên có hai tay đem ta ôm lấy, cởi bỏ những mảnh dây buộc trên người của ta. Ta khóc khàn cả giọng, hai mắt đầm lệ mờ lung, cũng không cần biết là ai, chỉ cảm thấy giống như nắm được một phao cứu mạng, bổ nhào vào lòng hấn dùng sức khóc.

Ta khóc được một chập, người kia cũng không nói gì, chỉ ôm ta vỗ về, khiến cho tâm của ta bắt đầu ổn định.

Ta khóc xong, lau khô lệ, vừa nhấc đầu lên mới phát hiện người kia dĩ nhiên là A Thát. Không biết khi nào thì bộ dạng hấn lại cao lớn như vậy, ôm ta giống như ôm tiểu hài tử, diễn cảm trên mặt không hiểu sao lại là đau lòng.

Ta biến sắc, dùng sức đẩy ra hấn, “Tử thát tử, người dám chiếm tiện nghi của ta.” Một bên đưa tay tìm kiếm túi được.

Hấn cũng thay đổi sắc mặt, giơ ra một cái gói to, nhìn ta, “Là tìm cái này sao?”

Ta nhìn nhanh qua cái túi, chính là túi thuốc của ta, ta ngưng tay không tìm kiếm nữa, oán hận nói: “Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

Hấn lên giọng mỉa mai, “Hừ, người nếu không có mấy thứ này, người cũng chỉ là một nữ nhân vô dụng thôi.”

Hấn nói đúng, hiện tại ta không có được, không có A Sỏa, không có các ca ca. Lúc trước bởi vì sợ gặp bất trắc, cho nên ta đã dấu biểu ca dạy cho hấn Mộ Dung gia nội công tâm pháp, hấn tu luyện rất chuyên tâm, căn bản cũng tốt, hiện tại võ công cũng cao hơn nhiều so với ta, cho nên ta chỉ có thể để mặc hấn xâu xé. Tự nhiên lại nghĩ đến các ca ca, cũng không biết là chết hay sống, ta bất chấp mặt mũi, nhịn không được bèn khóc rống lên.

Hấn tức giận nói: “Nữ nhân chính là phiền toái, không biết ở đâu lại có nhiều nước mắt như vậy?” Nhưng nói thì nói, hấn vẫn nhẹ nhàng đưa khăn tay đến trước mặt ta.

7. Chương 7

Hắn lôi kéo ta đi ra khỏi nơi này bằng 1 khe hở nhỏ, lúc này đã là xế chiều, mặt trời đã ngã về tây, chung quanh tuyết trắng mờ mịt, ngay cả 1 bóng ma quỷ cũng không thấy. Ta đoán hắn chắc chắn là đang sợ hãi sẽ có một ai đó trở về cứu ta.

Chúng ta dựa vào mặt trời để xác định phương hướng, hướng về phía chân núi mà đi. Ta sau khi bị ngã xuống, cả người đều đau, đi được 1 chút là cảm thấy rất mệt mỏi đau đớn. Hắn than thở một câu “Đúng là nữ nhân phiền toái”, sau đó ngồi xổm xuống ở phía trước ta nói, “Leo lên, ta cõng ngươi.”

Thể lực của ta thật sự lúc này rất yếu, cũng không còn hơi sức để đi tiếp, tự nhiên hắn lại nguyện ý cõng ta khiến cho ta cảm thấy hắn cũng tốt lắm. Ta ghé vào lưng hắn thầm nghĩ, ta trước giờ vẫn tác oai tác quái, hiện tại lại phải nhờ vả tên nô lệ này cứu mạng, tất cả những thứ ta đem theo cũng đều rơi vào tay hắn. Càng nghĩ càng không cam lòng, cũng không để thêm để ý đến cái cổ của hắn đen thui, liền kê miệng cắn một cái.

Hắn đau đến mức cứng đờ cả người, tay vẫn vững vàng nâng lấy ta, cắn răng nói: “Tiểu yêu nữ, ngươi nếu khỏe như vậy thì tự mình xuống mà đi.”

Ta thật sự không nghĩ rằng chính mình sẽ tự đi, nếu ta mệt chết thì tên thối nát tử này chắc sẽ rất vui sướng, ta khẽ nói, “Hừ, chung qui cũng sẽ có một ngày ta báo thù.”

Trời tối dần, hắn nhanh chóng tìm được một cái sơn động tránh gió, đem ta đặt xuống.

Rất nhiều đồ vật này nọ ta đều đánh rơi khi tuyết lở, may mắn thay hắn luôn mang theo bên mình một gói lương khô to, sau đó lại có thêm 1 khối tuyết, thế là chúng ta tay cầm lương khô, tay cầm khối tuyết, vừa ăn vừa liếm tuyết thay cho nước. Ta trong lòng có chút lo âu, ăn thật sự không vô, kỳ quái nhất chính là cái tên tham ăn như quỷ kia cũng chỉ ăn chút xíu.

Chỉ chốc lát trời đã hoàn toàn tối sầm, ở những vùng phụ cận có tìm cũng không thấy củi để nhóm lửa, chúng ta dần chìm vào trong bóng đêm. Ta vừa lạnh lại vừa sợ, tay túm góc áo của hắn nhất quyết không buông. Nhưng mà nhất quyết cũng không chịu mở miệng gọi hắn ngồi gần hơn chút nữa.

Hắn khẽ đụng đến tay ta, nhất quyết dùng sức đem ta kéo vào trong lòng hắn. Ta sợ tới mức liều mạng giãy dụa, “Buông, tử thất tử, ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi nếu không muốn chết công thì im lặng đi.” Hắn mở rộng vạt áo, đem ta đặt ở trong lòng ngực của hắn.

Hắn tựa lưng trên vách động, đem tay chân của ta ôm trọn vào trong ngực, không cho ta chạm đến mặt đất hoặc động vào vách động. Tư thế này của chúng ta thật sự là mờ ám vô cùng. Ta cho dù có đánh đá đến mấy cũng chỉ là một Tiểu cô nương, cho tới bây giờ cũng không có cùng nam nhân thân mật như vậy, ngay cả hoàng đế ca ca cũng chưa từng, cho nên ta bất giác liền bị kích động, khẽ nức nở, giọng nói yếu đuối vô lực ngăn hắn lại, “Ngươi, ngươi buông.”

Hắn vẫn không buông tay, nói: “Ngươi yên tâm, cho dù trên đời này nữ nhân đều chết sạch, ta cũng sẽ không làm trò đó với yêu nữ nhà ngươi.”

Lời thì nói như vậy, nhưng ngày hôm sau khi ta tỉnh lại, ta thấy mình vẫn ở hắn trong lòng hắn, lại phát hiện hắn đang nhìn chằm chằm ta, lại là ánh mắt giống lang sói, thật sự là không phải cừu hận.

Ta nghĩ đến tối hôm qua chính mình lại có thể ở trong lòng hắn ngủ, đỡ bưng mặt. Hắn cũng không thêm nhìn ta, khẽ buông ra ta, đứng lên đi ra ngoài động, sau đó quay sang đưa cho ta lương khô, hung tợn nói: “Mau ăn đi, ăn xong rồi đi tiếp.”

Về mặt hắn lộ ra nét hung thần, ta thật cũng không biết xấu hổ, cũng hung hăng trừng mắt nhìn lại, vừa nhìn vừa mở gói lương khô to.

Ta ở trong lúc ăn vẫn có cảm giác hắn đang nhìn ta, nhưng cứ mỗi khi ta quay lại nhìn, thì hắn lại đang nhìn nơi khác, nhưng mà mặt có chút hồng.

Hắn công ta trên lưng hướng chân núi mà đi. Trời nhanh chóng tối dần, khí hậu cũng trở lạnh, hơi thở của hắn có chút nặng nề, trên người cũng dần nóng lên, bước chân có chút lảo đảo. Hắn tối hôm qua cứ như vậy mà ôm ta, ta đối với hắn cũng có chút cảm kích. Vỗ vỗ vào hắn, “Người để ta xuống dưới đi.”

Hắn đem ta buông xuống, hỏi: “Người lại muốn làm gì?”

Ta đưa tay, “Đem túi thuốc lại đây cho ta.”

Hắn cảnh giác, nhanh chóng giữ lấy cái túi, “Đừng mơ.”

“Đừng có nghĩ ta xấu thế, người đang bị bệnh, cần phải nhanh chóng uống thuốc.” Thấy hắn còn do dự, ta nóng nảy, “Người muốn chết cũng đừng liên lụy ta, người bị bệnh, ai công ta xuống núi. Nhanh lên, đưa đây!” Nói xong liền phi đến bên người hắn, nhanh chóng cướp lấy túi thuốc.

Hắn có thể cũng là bệnh nên hồ đồ, để mặc cho ta lấy ra túi thuốc, ta nhanh chóng lấy ra “trì gió lạnh” được (thuốc trị cảm lạnh) đưa tới miệng hắn, “Mau uống đi!” Hắn nhanh chóng há mồm nuốt vào viên thuốc.

Chờ hắn nuốt xong, ta làm mặt quỷ, “Hừ, tử thất tử, mới vừa rồi ăn độc được có ngon không? Ta đã có cơ hội báo thù.”

Trên mặt hắn hiện ra nét thất vọng xen lẫn đau khổ, đưa tay ôm lấy cổ ta, ta bị bóp cổ đến mức nghẹn thở, dùng sức đẩy tay hắn nhưng cũng không lối thoát.

Nước mắt ta không ngừng rơi xuống, trong lòng thật sự cảm thấy hối hận nếu phải chết. Ta chỉ là doạ nạt hắn một chút, không nghĩ tới việc hắn lại muốn giết ta.

Hắn lại buông lỏng tay ra, thực thương tâm nói: “Người chung quy vẫn là lòng dạ rắn rết.”

Ta ngã sấp ở trên mặt tuyết, hít lấy hít để không khí, vừa ủy khuất lại vừa phẫn nộ, nắm lấy tuyết khối lớn hướng phía hắn mà ném, “Tử thất tử, làm ơn mắc oán, được đất tiền như vậy, xa hoa như vậy ta cho người uống, thế mà người lại muốn hại ta.”

Hắn vẽ mặt ngẩn ra, hiện ra sắc mặt vui mừng, “Không phải độc được?”

Ta oán hận nói: “Ta thực hận rằng đó không phải độc được! Người đúng là đồ nhát gan! Quỉ sợ chết!”

Hắn đưa tay kéo ta đứng lên, biện hộ: “Ta không sợ chết!”

Ta đứng dậy, cơn giận còn sót lại vẫn chưa tiêu, dùng sức đánh hắn, “Tử thất tử, lấy oán trả ơn, người chính là người nhát gan, đồ đàn, đứa ngốc.”

Hắn thần tình áy náy, đưa tay vuốt ve cổ của ta, “Xin lỗi, trách ta không tốt. Bây giờ còn đau không?”

Lúc trước dù cho ta có như thế nào làm nhục hắn, hắn đều chỉ là trừng mắt lang sói nhìn ta, quyết không chịu thua, nhưng bây giờ trong lúc này, bàn tay hắn chạm vào làn da ta thật sự có cảm giác là lạ.

Ta khẽ ôm lấy cổ, “Người bị bệnh gì? Vì sao lại không mắng ta là yêu nữ, cũng không còn hung tợn trừng mắt nhìn ta?”

Hắn lại dùng ánh mắt ôn nhu nhìn ta: “Ta hiện tại đã biết, người tâm địa cũng không xấu xa đến như vậy, đương nhiên là sẽ không chửi mắng người. Hiện tại cũng chỉ còn hai người chúng ta, về sau chúng ta không cần cãi nhau nữa.”

“Hừ, ai nói chỉ còn hai chúng ta, các ca ca của ta nhất định là không có việc gì. Cho nên ta cũng không cần để ý người.”

A Thát bệnh tình cũng không có tăng thêm. Nhưng mà ta phát hiện A Thát mỗi lần ăn cơm chỉ ăn một chút, nhưng mà lại cứ đi tìm hang chuột để bắt chuột, thậm chí hắn còn muốn ăn cả con chuột. Ta thật sự cảm thấy rất ghê tởm nhưng cũng cố gắng kiềm chế cảm xúc, hỏi hắn vì sao lại không ăn lương khô.

Hắn nói: “Cũng không biết đến lúc nào mới có thể có người đến cứu, người thân mình quý giá, không giống ta, ăn cái gì cũng được. Cho nên về điểm này, lương khô vẫn là nên tiết kiệm để người từ từ ăn.”

“Chẳng lẽ từ bữa đến giờ người không ăn là muốn để dành cho ta ăn sao? Người là đôi chân của chúng ta, người phải ăn nhiều một chút mới có sức để công ta, có như vậy mới có thể đi nhanh tìm kiếm mọi người.

Mau ăn đi!” Ta cũng không nghĩ tới hần lại lo lắng cho ta như vậy, tuy rằng vẫn là giọng điệu hung tợn nhưng không biết như thế nào ta lại cảm thấy thật ấm áp.

Chúng ta cứ như vậy cũng không có ai nói thêm với ai câu nào. Hần đem những thứ đồ của ta trả lại cho ta.

Đúng giờ Ngọ, khi mặt trời chiếu trên mặt tuyết trắng chói lọi, ta cố gắng chịu đựng sự đau lòng, đem cái khăn lụa Hoàng Đế ca ca tặng cho ta cắt thành hai nửa, cho hần một nửa, “Che mắt lại, bằng không sẽ bị choáng vì ánh sáng của tuyết.”

Ngẫm lại tự nhiên lại cảm thấy xót của, ta ở trên lưng hần, khẽ cúi đầu nói vào lỗ tai hần, “Đều là bởi vì người, bằng không ta cũng không cần hủy chiếc khăn lụa này.”

Hần nói: “Chờ về sau, ta sẽ bồi thường cho người.”

Ta hừ lạnh một tiếng: “Người bồi thường nổi sao? Đây là cống phẩm của Tây Dương cống nạp được dệt bằng tơ tằm, cả Đại Minh này trừ ta cùng Hoàng Đế ca ca ra thì dù cho người có tiền cũng mua không được.”

Hần thanh âm rầu rĩ nói: “ Hần có thể cho người cống phẩm, ta cũng có thể cho người. ”

“ Hừ, xàm ngôn ! ”

Hần hiện tại là người quan trọng nhất cho nên ta sợ hần nhiễm bệnh, đem túi thuốc lấy ra thuốc bổ cho hần uống. Thật sự là không muốn để cho hần ăn con chuột, lương khô cũng buộc hần phải ăn. Hần thật ra vốn là không có bệnh gì nặng, cho nên đến ngày thứ tư, lương thực đều hết, thuốc cũng không còn cho nên ta cũng ngã bệnh.

Ta ghé vào lưng hần mê man thiếp đi. Hần sợ ta ngủ quá nhiều, cho nên cứ liên tục cùng ta nói chuyện. Hần kể về những chuyện trước đây của hần, kể về người nhà của hần, những chuyện đó rất không thú vị, thế là hần lại hát, giọng hát lại khàn khàn, làm cho ta không có cách nào có thể ngủ được.

May mắn thay, đến ngày thứ năm, chúng ta rốt cục cũng gặp được các ca ca, bọn hần cũng coi như may mắn, bằng vào võ nghệ cao siêu cho nên đều thoát hiểm. Nhưng mà lại không thấy A Sỏa, ta thật chỉ mong nó không có việc gì, không biết nó có thức ăn để ăn hay không.

Các ca ca chứng kiến cảnh A Thát bước đi tập tễnh trên lưng lại cong theo ta đang hấp hối, từ từ xuất hiện, bọn hần đều khóc.

Thập nhị biểu ca nói: “ A Thát, là ta đã hiểu sai về người. Liều Liều, chúng ta không nên để cho người như vậy mạo hiểm, chúng ta về nhà đi. ”

Ta chỉ nghĩ, rốt cục có thể không phải nghe A Thát hát nữa, ta cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành.

Ta ngủ một mạch mất nửa tháng, sau khi tỉnh lại mới biết tỉnh lại mới biết mình nằm đã nửa tháng. Các ca ca cũng yên tâm để cho A Thát chăm sóc ta. Hần mỗi ngày đều bế ta đi ra ngoài phơi nắng, cho ta uống thuốc, buổi tối còn gác đêm cho ta ngủ. Ta là bệnh nhân cho nên tâm tình buồn bực, tính tình cự ki dễ thay đổi, thường hay ném đồ vào hần, đánh hần, nhưng hần cũng không có mắng ta, khi bế ta, lại còn luôn nhẹ lời an ủi ta. Hần biến thành như vậy ta cũng không nỡ lòng nào ngược đãi hần nữa, cho nên ta đối với hần cũng có chút ôn hoà, hần vì thế mà tâm tình rất tốt, vui vẻ ra mặt, đối với ta chiếu cố ngày càng tận tâm.

Hần hầu hạ ta chải đầu, ở trên giường đồng ta cuối cùng cũng phát hiện thấy trên khuôn mặt thô lỗ của hần tràn đầy ôn nhu, thật cẩn thận vuốt ve tóc của ta, tựa hồ giống như là đang nâng niu vật rất trân quý, giống như là sợ chỉ cần mạnh tay một chút liền vỡ nát.

Trước khi ta ngủ, hần thường ngồi hát dân ca quê hần cho ta nghe, làn điệu thô lương, ca từ cổ xưa, nhưng khi hần hát nghe lại rất xúc động. Ta tuy rằng chẳng bao giờ thèm để ý tới những kỳ thật ta cũng thích nghe. Tiếng ca đó theo ta đi vào trong mộng, làm cho ta ngủ cũng thật sự an tâm.

Một thời gian sau khi sức khỏe của ta hồi phục mới tiếp tục lên đường, nhưng mà A Thát vẫn cứ như cũ, ôm ta vào lòng bế đi. Ta nằm trong ngực hần cảm thấy rất ấm áp và rộng lớn, cánh tay cũng rất mạnh mẽ,

mặc kệ đường đi có nhiều gập ghềnh nhưng mà hắn luôn che chở ta làm cho ta không cảm thấy xót nấy.

Các ca ca cũng bắt đầu tận tâm hết sức dạy cho A Thát võ công cùng y thuật.

Ta hướng các ca ca kháng nghị, các ca ca lại nói: “ Các ca ca không thể bảo vệ người cả đời, A Thát là một người tốt, đáng để phó thác người cho hắn. ”

A Thát thật sự rất chiều cố ta, đi theo các ca ca khắc khổ học tập, vẫn là dùng ánh mắt lang sói nhìn ta, nhưng trong ánh nhìn đã không còn cừu hận.

Ta cũng không phải đứa trẻ ngây thơ, ta hiểu ánh mắt của A Thát. Trước kia, Hoàng Đế ca ca cũng dùng ánh mắt này nhìn ta. Nhưng mà năm đó, ta thật sự là không hiểu Hoàng Đế ca ca có ý tứ gì

Thừa lúc chúng ta dừng lại tạm nghỉ chân, ta nói với Thập nhị biểu ca: “ Biểu ca, để cho A Thát trở về đi. ”

Thập nhị biểu ca nói: “ Liều Liều, người hắn là đã nhìn ra, A Thát hắn đối với người có tâm ý, người hiện tại cũng không ghét hắn đúng không? ”

Ta thấp giọng nói: “ Nhưng mà ta đã đáp ứng Hoàng Đế ca ca, về sau sẽ ở bên cạnh hắn . ”

Thập nhị biểu ca nói: “ Lời hứa hẹn của tiểu hài tử, làm sao có thể xem là thật. Người cần phải suy nghĩ cho kĩ. ”

Sau khi thập nhị biểu ca rời đi, ta ngửa mặt lên nhìn trời và nín thở thở dài, vừa quay đầu lại đã thấy A Thát đứng ở dưới bóng cây, hung tợn trừng mắt nhìn ta.

Ta nhìn hắn, liếc mắt một cái, “ Làm gì thế? Muốn làm ta sợ chết à ? ”

Hắn đi đến trước mặt ta, “ Ta sẽ không bao giờ rời đi . ” Nói xong liền nổi giận đùng đùng.

Trước kia hắn muốn chạy trốn, trốn cũng không thoát, hiện tại ta như thế nào đuổi hắn, hắn cũng không đi. Các ca ca cũng không tiếp tục đứng về phía ta, tất cả đều giúp đỡ hắn, còn nói ta không đúng. Hắn đã học xong y thuật của nhà ta cho nên cũng không sợ ta chơi xỏ hắn nữa.

Ta cố ý ở trước mặt hắn nói Hoàng Đế ca ca thật là tốt, hắn nghe xong rất tức giận nhưng trước sau như một, vẫn là không chịu rời đi, đã thế còn nói: “ Hoàng đế ca ca của người so với người lớn tuổi như vậy, đã muốn trở thành một lão nhân, hắn không có sức lực để cùng người đi du sơn ngoạn thủy. Nhưng mà ta thì có thể, người muốn đi, ta sẽ cùng người đi. ”

Ta tức giận nói: “ Nói bậy, Hoàng Đế ca ca không phải lão nhân, người ngay cả một cái đầu ngón tay của Hoàng Đế ca ca cũng không sánh bằng. ”

Hắn chịu đựng tức giận, nói: “ Hắn sẽ không vì người mà vứt bỏ ngôi vị hoàng đế, người nếu ở cùng với hắn, cũng chỉ có thể thấy hoàng cung thật nhàm chán. Hắn lại còn có hoàng hậu cùng các phi tần, người chỉ có thể ngồi chờ đến khi hắn nhớ tới, lúc đó người mới có thể gặp mặt hắn. Người nếu chọc giận hắn, hắn còn có thể đem người đuổi tới lãnh cung. Trong khi ta vì người đến nhà cũng có thể không trở về, ta suốt đời này sẽ chỉ thích mình người, mặc kệ người đối với ta phát cáu hay là làm chuyện xấu, ta đều thích người. ”

Ta bịt hai cái lỗ tai lại, “ Người cảm miệng, ta không thích nghe người nói bậy. ” Nhưng mà trong lòng ta lại không thể không thừa nhận, những lời hắn nói đều đúng, mấy năm nay ta ở bên ngoài cũng có không quay về, theo bản năng chính là đang trốn tránh chuyện gặp lại Hoàng Đế ca ca.

8. Chương 8

Tuyên Đức năm thứ chín, cuối cùng ta cũng đã hạ quyết tâm, đi về kinh thành. A Thát cũng đi theo nhưng mà ánh mắt ngày càng đau thương. Ta nghĩ đến hoàng đế ca ca, dù sao thì ta cũng đã quyết tâm rời.

Ta đi đã được 3 năm, hoàng cung cũng vẫn thế không thay đổi. Ta nhanh chóng đi tìm hoàng đế caca. Hắn vẫn như vậy, vẫn phong thái nhẹ nhàng, vẫn là bộ dáng ta thích nhất. Nhưng nếu nhìn kĩ một chút có thể thấy mắt của hắn giác đã có chút nếp nhăn, trán cũng đã có vài dấu vết hằn lên của thời gian.

Chúng ta gặp lại rất là xúc động, ta khóc, hân cũng đỏ hốc mắt. Dem ta gắt gao ôm vào trong ngực, “Liều Liều, đến bây giờ mới chịu trở về. Như thế nào lại vừa gầy vừa đen như vậy?”

Hoàng đế ca ca vẫn giống như trước đây, một mực quan tâm ta, trong ánh mắt nhìn ta cũng không còn che dấu tình yêu nữa. Hân mang ta đến một căn phòng sát vách với ngự thư phòng. Chỉ vào tất cả những đồ vật rực rỡ muôn màu ở đây, khê nói với ta: “Liều Liều, mấy năm nay người không trở về, ngay cả đến một phong thư cũng keo kiệt không chịu viết, ta chỉ có cách đem mấy thứ tìm được cất ở chỗ này chờ người trở về. Những thứ này đều là để dành cho người.”

Nhưng mà ta cũng không có vì nhiều của hay vật là mà có thể vui lên được, lời của A Thát giống như cỏ độc gieo vào lòng ta. Ta hỏi hoàng đế ca ca: “Người sẽ vì ta vứt bỏ ngôi vị hoàng đế chứ?”

Hoàng đế ca ca khoan dung cười: “Liều Liều, đi chơi mãi vẫn không muốn về nhà sao? Hiện thái tử tuổi còn nhỏ, chờ đến khi hân có thể nắm giữ được quốc sự, trăm liền thoái vị cùng người đi ra ngoài vui chơi được không?”

Câu trả lời của hân vốn là không có gì sai, nhưng mà đối với ta, trong lòng vẫn là nhịn không được có chút thất vọng.

Hoàng đế ca ca hận không thể để ta lập tức tiến cung, vì ta lấy cơ thân thể còn cần điều dưỡng sau chuyến đi dài kéo dài .

Hân nhìn xem sắc mặt của ta, nhượng bộ nói: “Được rồi, cho người thêm một tháng, trăm chờ lâu lắm rồi, không thể chờ đợi thêm nữa.” Hân cúi đầu hôn ta, ở ta bên tai nỉ non, “Liều Liều, trăm yêu nhất Liều Liều, người tốt cực cũng đã trưởng thành rồi.”

Hân là người mà ta từ khi còn nhỏ đã đem lòng yêu thích, chờ ta lớn lên một chút, biết một ít mùi vị tình yêu, ta liền mơ ước tương lai sẽ luôn được cùng hân ở bên cạnh nhau. Cho nên, bây giờ ta cũng không có phản ứng gì cả.

Hân trong miệng có hương vị trà xanh, ta không ghét, nhưng mà nghĩ đến hân có thể cũng như vậy mà thân mật với người khác, lòng liền cảm thấy có chút khó chịu.

Ta đi báii kiến thái hậu cùng lúc gặp được hoàng hậu, nàng đối với ta vẫn rất là thân thiết. Nhưng ta nhìn thấy trong đáy mắt nàng có tia ghen ghét, lại nghĩ tới lời nói của A Thát, nghĩ đến về sau sẽ cùng với nàng có chung một phu quân, tâm tình ta lại tiếp tục khó chịu.

Trở về nhà, mọi người thấy ta có vẻ không vui, cũng không có hỏi nhiều. Ta vì lời hứa lúc nhỏ mà khiến tâm tư tự nhiên cảm thấy do dự, trần trọc mãi đến nửa đêm cũng không ngủ được. Không thèm mặc lại y đắp phục, cứ như thế đẩy cửa đi ra, ở trong sân đi tới đi lui, nhìn ánh trăng tỏ ngấn than dài .

Có người ở phía sau ta tràn đầy ghen tức hỏi: “Người và hân ở cùng một chỗ đã làm những chuyện gì ?” Là A Thát.

Ta bị dọa đến mức nhảy dựng lên, tức giận đáp: “Mắc mớ gì tới người?”

“Nhìn người tởm dạng phờ phạc trở về, nhất định là gặp mặt hân có chuyện không vui.”

Ta thấy không được phép để cho hân vui sướng khi ta gặp họa, cho nên ta hầm hừ nói: “Ai nói không vui, chúng ta rất vui vẻ. Hân còn hôn ta nữa.”

Hân sắc mặt biến sắc, “Người nói cái gì? Hân dám hôn người? Ta nhất định phải giết hân!”

“Hừ, người dám! Người chỉ là nô lệ của ta, ta không cho phép người nghĩ như vậy!”

Hân vẫn giữ bộ dạng hung tợn nhìn ta nói: “Ta chỉ có thân xác bán cho người làm nô lệ, người đừng mong sẽ quản được tâm của ta.”

“Ta muốn quản, những gì của người đều là của ta, ta muốn người chết thì người phải chết.”

Hân lại lập tức thay đổi sắc mặt, khê vui mừng nói, “Được, là nàng nói, thân thể của ta và tâm của ta đều là của nàng.”

Ta biết mình bị hân bắt được lỗi trong lời nói, phun nước bọt về phía hân, “Ai nói sẽ nhận chứ.”

Trước kia ta thấy hần luôn trầm mặc ít nói, gần đây không hiểu sao lại biến chất thành một nhà hùng biện. Hần lôi kéo ta lại gần, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Nàng đối với ta như vậy là không tốt, nàng cố ý làm ta thương tâm, nàng thích nam nhân khác, nhưng hần không có cách nào chỉ có thể yêu một mình nàng. Liễu Liễu, nàng không thể tìm được người nào khác giống như ta yêu nàng vô điều kiện, ngay cả hoàng đế ca ca của nàng cũng không thể.”

Ta đẩy tay hần ra, “Ai cho người gọi tên ta? Chuyện người thích ta thì đâu liên quan gì tới ta?”

Hần lại ôm cổ ta, “Liễu Liễu, ta không thể nhắm mắt nhìn nàng chỉ vì một câu nói mà chôn vùi cả cuộc đời. Nàng đối với hần không phải là yêu, chỉ là một loại ngưỡng mộ, một loại mê luyến. Nếu không nàng sẽ không rời hần để bỏ đi nhiều năm như vậy, mặc kệ cho bên cạnh hần có ba nghìn hậu cung giai lệ. Nếu thực sự thích một người, là ngay cả một khắc cũng không thể không nhìn thấy hần. Giống như ta đối với nàng. Biết rõ là nàng đi tìm hần nhưng ta lại không có cách nào khác để đi theo, chỉ có thể đau đớn đứng đó nhìn. Liễu Liễu, Liễu Liễu, vì cái gì nàng lại một mực không chịu quay đầu lại để nghe tiếng trái tim nói?”

Ta đánh hần, “Ta không muốn, ta không nghe. Người buông ta ra!”

“Không, ta tuyệt đối không đem nàng giao cho hần.” Hần ôm chặt ta, hung hăng hôn ta. Động tác của hần tuy ngây ngô, lại mang theo chút sợ hãi và đau thương, nhưng không biết vì sao, ta lại không thể phản ứng lại.

Bất tri bất giác, ta không giãy dụa nữa, ta dần dần cũng mê muội trong nụ hôn đó, ôm lấy cổ của hần, đáp lại hần. Nụ hôn của hần càng lúc càng thêm mãnh liệt.

Cho đến lúc cả hai chúng ta đều hết hơi thì hần mới chịu buông, ta ngây ngốc mềm nhũn cả thân thể dựa vào hần, ta thật không nghĩ tới hôn môi lại có thể đem đến những cảm giác mãnh liệt đến vậy. Khi hôn môi cùng Hoàng Đế ca ca, nụ hôn đó lạnh đậm như nước, lòng ta thất kinh trước phát hiện này, kể từ lúc này vị trí của A Thát trong lòng ta càng lúc càng thêm nặng.

Hần khẽ đặt nhiều nụ hôn vội vã lên trên gương mặt ta, “Liễu Liễu, Liễu Liễu, nàng là của ta, nàng là của ta.”

Ta vẫn không có cách nào để có thể kiên quyết đẩy hần ra, chỉ có thể yếu đuối khóc, “Người không nên ép ta.”

“Không phải ta đang ép nàng, là nàng đang ép chính nàng và ta.” Hần hôn lên những giọt nước mắt của ta, lại một lần nữa đáp nụ hôn lên môi ta. Ta thực không cách nào cưỡng lại được nữa, lại một lần nữa mê muội.

Ta hỏi hần: “Ta trước kia đối với người xấu xa như vậy, người như thế nào còn có thể thích ta?”

Hần nói: “Ta nguyên lai cũng đã tưởng là ta hận nàng, hận không thể giết nàng. Nhưng lần đó, ở vách núi, khi ta rốt cục có cơ hội giết nàng nhưng lại không thể hạ thủ. Ta cố gắng lừa chính mình, ta tự nói với ta, ta muốn chờ nàng tỉnh lại, sau đó làm nhục nàng rồi mới giết nàng. Nhưng mà đến khi nàng tỉnh lại, rõ ràng rất sợ hãi nhưng lại quật cường nhìn ta, ta vẫn là như cũ, không thể hạ thủ. Ta cũng hận ta đã không mềm lòng, định để cho nàng tự sinh tự diệt nhưng lại nhịn không được, thế là lại quay lại. Khi trở về thấy nàng đang khóc, lúc đó ta mới phát hiện nàng cũng chỉ là một nữ nhân mảnh mai yếu đuối, thật sự làm cho người ta muốn ôm vào trong ngực, nàng lúc đó thật làm cho ta đau lòng. Về sau, mỗi khi thấy nàng, ta thật sự không hận được nữa. Dù nhìn nàng bằng cách nào cũng đều cảm thấy yêu thươngNàng cho ta uống thuốc quý, lần đầu tiên nàng quan tâm đến ta, ta thật sự thấy rất vui, cho nên khi nàng nói cho ta ăn độc dược thì ta liền cảm thấy như là bị rơi từ trên vách núi đen xuống. Nhưng dù như vậy, ta vẫn không có biện pháp nào hại nàng..... Liễu Liễu, bà ngoại nàng nói rất đúng, yêu và hận luôn đi cùng nhau trên một con đường, ta trước kia hận nàng rất nhưng hiện tại chỉ có thể hết lòng yêu nàng. Biết rõ nàng đối với ta chính là tâm địa ngoan độc, nhưng ta không có biện pháp nào để không thích nàng. Nàng nếu nhất định theo hần, ta nhất định sẽ giết hần.”

~~~~***~~~~

Ngày hôm sau, ta bị Hoàng Đế ca ca triệu kiến cung, lúc chuẩn bị đi, A Thát nhìn ta với ánh mắt tha thiết, nói với ta: “Hãy nói rõ ràng với hần.”

Nhưng mà ở trong cung, Hoàng Đế ca ca đối với ta thật sự rất yêu thương. Hắn tự mình giám sát xây dựng riêng cho ta một tấm cung lộng lẫy, hắn còn cho ta chọn lựa hỉ phục khi đại hôn, hắn lại còn đem rất nhiều bảo vật ban cho ta. . . . .

Hắn chăm chú nhìn ta hỏi liên tục, lúc thì “ Liều Liều, nàng có thích không? ” lúc khác lại, “ Liều Liều, cái kia có hợp ý của nàng không? ”, rồi lại, “ Liều Liều, vì sao trông nàng có vẻ không vui? Trừ việc hái sao trên trời ra, còn lại, nàng muốn cái gì trăm điều có thể đem đến cho nàng. ” . . . . .

Đối mặt với ánh mắt nóng bỏng tràn đầy yêu thương của Hoàng Đế ca ca, ta thực sự không nói nên lời.

Về đến nhà, A Thát thất vọng nhìn ta, vừa yêu vừa hận hôn ta. Ta cũng luyến tiếc khẽ đẩy ra hắn.

Ta kẹt ở giữa bọn họ, tiến thoái lưỡng nan, cho nên đành phải giả bộ bệnh để tránh Hoàng Đế ca ca, kéo dài thời gian nhập cung.

Nhưng mà, ông trời thấy ta bấn loạn như thế cho nên tự quyết định cho ta một cái kết thúc. Tuyên Đức năm thứ mười, tháng giêng, Hoàng Đế ca ca lâm bệnh cấp tính, rất mực nguy hiểm. Đến khi ta chạy đến nơi thì hắn đã gần như hấp hối, thuốc và kim châm cứu đều vô hiệu.

Hắn lưu luyến nhìn ta, cố gắng rặn ra một nụ cười, nói: “ Liều Liều, trăm không thể đảm đương nổi lão bà xinh đẹp nàng nữa rồi. Là trăm rất ích kỷ, biết rõ nàng trong lòng thích người khác, nhưng lại không muốn buông tay, còn muốn dùng mọi cách để giữ nàng lại bên cạnh. Nhưng thật sự là chọi không lại ông trời, nàng đừng vì trăm mà thương tâm đau lòng, hãy cùng người mình yêu sống thật vui vẻ hạnh phúc nhé. ”

“ Thực sự xin lỗi, Hoàng Đế ca ca, đều là ta sai, nếu người có thể khỏe lại, về sau ta sẽ vĩnh viễn chỉ thích mình người, người có đuổi ta ta cũng không đi, suốt đời ở lại trong cung cùng người. ” Ta ghé vào bên giường hắn, khóc không thành tiếng, trong lòng tràn đầy áy náy. Cho tới bây giờ, ta lúc nào cũng chỉ hưởng thụ sự sủng ái của Hoàng Đế ca ca dành cho ta, chưa từng vì hắn làm bất kì chuyện gì. Yêu cầu của hắn ta không bao giờ làm được, đến cả chuyện tình cảm cũng không thể thẳng thắn nói với hắn. Nhưng nguyên lai hắn đã sớm biết rõ.

Hoàng Đế ca ca vuốt đầu của ta, thở dài nói: “ Liều Liều, kiếp này chúng ta có với nhau nhiều duyên phận như vậy, cho nên, kiếp sau, nàng đừng bắt ta chờ nữa, có được không ? ”

“Vâng.....” Trừ chuyện khóc ra, ta thật sự không biết nên nói gì.

“ Liều Liều, nàng đi ra ngoài đi. Ta mong muốn, nàng lúc nào cũng chỉ cần nhớ đến khí phách bùng bùng của Hoàng Đế ca ca. ”

Ta ôm lấy đầu của hắn, khẽ đặt nụ hôn trên môi hắn, ta nhanh chóng rút cây dao găm mang bên mình ra, cắt lấy một búi tóc đặt vào trong lòng hắn, “ Được, Hoàng Đế ca ca, ta sẽ đi, từ nay chúng ta, thật sự sẽ ở rất xa nhau, sẽ không thể gặp lại nữa.....”

Ta nghe được hắn ở sau lưng ta thở dài: “ Hận không thể cùng nàng sinh cùng ngày để ngày ngày có thể cùng nhau vui chơi. ”

Ta đau đớn lê lét ra cửa cung, A Thát đã ở cửa cung chờ ta từ bao giờ. Ta chỉ cảm thấy được mặt trời trắng sáng, chói lòa, thân thể mềm đi, ngã xuống, A Thát nhanh chóng đỡ lấy ta. Ta nghe thấy tiếng nói lo lắng của hắn, dường như tiếng nói đó truyền đến từ nơi rất xa, “ Liều Liều, nàng làm sao vậy? ”

Hai ngày sau, Hoàng Đế ca ca băng hà, ta ngay cả nước mắt cũng không chảy ra được, ta cảm thấy đau lòng, suốt ngày chỉ tránh ở trong nhà, chuyện gì cũng không muốn biết, cũng không muốn thấy A Thát, vì nếu gặp hắn sẽ nhắc nhở ta nhớ đến Hoàng Đế ca ca, nhớ đến việc ta đã làm Hoàng Đế ca ca đau lòng.

Mấy ngày sau, một thái giám thân cận của Hoàng Đế ca ca từ trong cung ra đem đến cho ta một cái hộp, mở ra, thì ra là những bức tranh, những bản tập viết mà lúc nhỏ ta đã được Hoàng Đế ca ca dạy, còn có thư ta viết cho hắn và mấy bức họa vẽ ta. Tất cả mọi thứ đều được hắn đều bảo quản rất cẩn thận.

Có một bức là bức tranh ta vẽ lại, miêu tả cảnh quan khi ta đi du ngoạn nơi biên cương, bên dưới là chữ viết của Hoàng Đế ca ca : Hận thời gian đi như tên bắn, nguyện đem lời nói bày tỏ nỗi lòng. Sợ thời gian trôi như tên bắn, hoa nở hoa tàn, ngoảnh lại, đầu đã bạc.

Xem qua mắt thứ kia, kí ức ngày xưa cùng Hoàng Đế ca ca đã ở trước mắt, giống như một tờ giấy trắng khẽ bay lướt qua, ta rốt cục nhìn không được, cúi đầu lên chiếc hộp gào khóc.

A Thát vội vàng xông tới, ôm lấy ta: “ Liễu Liễu, cứ khóc đi, khóc cho thật thỏa mãn, về sau hãy đem hắc quên đi, hắc nếu thực sự yêu nàng cũng sẽ không muốn thấy nàng đau khổ như vậy. ”

Đúng vậy, Hoàng Đế ca ca đối với ta rất tốt, cho nên khẳng định sẽ không bao giờ muốn để ta thương tâm. Hắc đem ta làm hư mất rồi, ta cuối cùng cũng chỉ là nghĩ cho bản thân, cũng vì không muốn bản thân chịu thương tâm. Ta thực sự có lỗi với hắc nhiều, ta thật muốn xin lỗi hắc.

Lưu lại bức họa hắc vẽ ta, sau đó ta liền đem tất cả mọi thứ đốt đi, sau đó quyết tâm đi theo các ca ca để trốn tránh đau thương. A Thát không rời khỏi ta nửa bước, cũng không nói thêm câu nào.

Phụ thân cùng nương cũng đã trở về. Ta tựa vào trong lòng phụ thân, thương tâm nói: “ Phụ thân, nếu ta không bao giờ trưởng thành, thì có phải là rất tốt không....”

Phụ thân thở dài: “ Thật sự đây là chuyện không thể tránh được. ”

Ta hỏi phụ thân: “ Khi đó, phụ thân kêu ta đi ra ngoài tập võ, du ngoạn, có phải vì muốn ngăn cách ta và Hoàng Đế ca ca ? ”

“ Đúng vậy, người cảm thấy phụ thân rất kì lạ có phải hay không? Phụ thân chính là người cha ích kỷ, ta thật sự không muốn người sống cả đời ở chốn hậu cung tranh quyền đoạt lợi đó, người người sống với nhau chỉ bằng những lời gian dối. ”

Ai da, cũng không còn cách nào khác. Ta cũng biết, ta nếu vào cung, tất nhiên sẽ không có được cuộc sống vui vẻ. Có khi vì cuộc sống buồn chán đó, sẽ dần dần làm phai nhạt tình cảm của ta dành cho Hoàng Đế ca ca. Nhưng mà, cung còn chưa kịp vào, Hoàng Đế ca ca đã phải đi, cho nên điều duy nhất ta có thể làm chỉ có thể là gây tổn thương cho bản thân và áy náy ray rứt suốt đời.

Ta nhìn không được khóc rống lên. Phụ thân nói: “ Liễu Liễu, người một khi đã làm thương tâm một người, cũng không có cách nào có thể cứu vãn, nhưng không nên vì thế để người khác tiếp tục thương tâm. Bên cạnh người có một người đã chờ đợi người rất lâu rồi. ”

Ta quay đầu lại, là A Thát, phụ thân ngoắc tay gọi hắc lại gần, đem ta đặt vào trong lòng hắc, “ Người trẻ tuổi, nữ nhi của ta giao cho người, bất kể gặp chuyện gì, người đều phải đem sự an toàn của nó đặt lên hàng đầu. ”

A Thát ôm lấy ta, nhìn phụ thân hứa hẹn: “ Chỉ cần ta còn sống, tuyệt đối không bao giờ để nàng chịu ủy khuất. ”

Phụ thân đi rồi, A Thát nói với ta: “ Liễu Liễu, nếu nàng muốn vì hắc mà khóc, chỉ cần tựa vào trên người của ta khóc, nàng nếu quên không được hắc, cũng chỉ cần ở trong lòng ta tưởng nhớ hắc. Mặc kệ như thế nào, ta đều thích nàng, nàng có thể an tâm ở lại bên cạnh ta. ”

Thế xác và tinh thần ta đều đã mệt mỏi, khẽ dựa vào hắc, thấp giọng nói: “ Được. ”

Chuyện tình của hoàng đế ca ca được viết thành một ca khúc, được một danh ca tên là Vô Tụ Long Hương hát như thế này.

Quay lưng ôm lấy thiên hạ

Tiếng tam vang khắp mọi nơi

Ta ở trên ngai cao quyền quý

Nhưng mãi mãi chỉ cô độc có một mình

Quốc gia có thể giành được

Nhưng người ta yêu thương thật sự khó tìm

Nàng chỉ cần nhẹ nhàng liếc mắt một cái

Dù có mất hết tất cả ta cũng cam tâm tình nguyện

Đừng nên cười U vương ngu đần
Chỉ vì một nụ cười của nàng
Đốt lửa trêu ghẹo chừ hầu
Đừng nói Kiệt, Trụ hoang đần
Anh hùng thật khó qua ải mỹ nhân
Ta nguyện suốt đời chìm đắm trong ái tình của nàng, không bao giờ tỉnh lại
Quý quá! Cổ quá!
Đieu ngoa ngây thơ
Nàng như nụ hoa chóng nở
Ngày và đêm cứ chậm chạp trôi qua
Nhưng cảnh xuân tươi đẹp thật khó nắm giữ
Thời gian dần trôi qua
Ta chỉ muốn níu giữ tuổi thanh xuân
Không đành lòng thấy trên đầu điểm hoa râm
Trong khi hoa vẫn cứ muôn phần xinh đẹp
Mong muốn được ôm lấy đóa hoa xinh đẹp không bao giờ buông tay
Kiên nhẫn ngày ngày ngắm nhìn
Hận ta sinh sớm nàng sinh muộn
Không được ngày ngày cùng nhau vui đùa
Cho dù ta có ôm cả thiên hạ, nhưng tâm nguyện mãi vẫn không thành
(Hát đệm: ta sinh nàng chưa sinh, nàng sinh ta đã lão, hận không sinh cùng thời, ngày ngày cùng nàng vui sống.)

9. Chương 9

Tất cả người thân của ta từ khắp mọi nơi đều đã trở về bên ta.

Nương đã sớm giả chết ly khai triều đình, mấy năm nay luôn cùng phụ thân ở bên ngoài đi du ngoạn, nhưng mà đã nửa năm nay bọn họ cũng chưa đi ra ngoài. Ông nội gia cùng ngoại tổ gia quan hệ luôn không được tốt lắm, lúc này cũng vì chuyện của ta, mà cố tình kéo đến đây làm láng giềng của nhau. Các ca ca mỗi ngày đều nghĩ ra rất nhiều trò chơi để làm ta vui vẻ.

Thế nhưng đau khổ vẫn không có cách nào nguôi ngoai. Hoàng Đế ca ca mất đi để lại ta giống như một đứa trẻ ngang ngược ích kỷ hệt hắc vì mất đi điểm tựa vững chắc. Cho nên ta dần dần cũng học được cách thông cảm cho tâm tình của người khác.

Ta hay cùng ông nội chơi cờ; ta xoa bóp vai cho bà nội; ta giúp bà ngoại chế tạo thuốc làm đẹp; ta đọc sách cho ông ngoại nghe; ta không hề đối với A Thát cấu gắt. . . . .

Nhưng mà, ta càng cố gắng thì bọn họ lại càng thương tâm.

Bà ngoại nói với ta: “ Liều Liều, hãy nhìn tâm tính và tướng mạo của con xem, chắc chắn sẽ là hồng nhan họa thủy hại nước hại dân . Hiện tại nam nhân khiến con trở thành hồng nhan họa thủy đã không còn, thật sự là không nên cảm thấy áy náy. Con nếu có thể giống như nương con thì thật tốt, vô lo vô nghĩ, luôn rất sung sướng. Vậy mà sao lại giống như cha ngươi, tâm tư phức tạp như vậy chứ. Ai da.....! ”

Phụ thân nói: “ Người Hán vốn trọng chữ tình đương nhiên sẽ không thể quên được chuyện đã qua. A Thát vẫn còn có người nhà, chỉ là vì người không chịu quay về nên hẳn cũng không về, chỉ bằng người cùng hẳn trở về thăm quê hẳn đi. Vừa đúng lúc Cửu ca ca của người cũng ở bên đó buôn bán, có thể chiếu cố người. Hãy đến nơi thật xa để quên hết mọi chuyện đi. ”

Ta hiền thực đáp ứng: “ Được. ”

Mấy năm nay, A Thát thật sự đã chứng tỏ được phong độ trong mắt bọn họ, bọn họ cũng thực coi trọng hẳn, chuyện A Thát đối với ta có tâm ý bọn hẳn cũng đều biết, cho nên cũng yên tâm đem ta giao cho hẳn. Người nhà ta sau khi thương nghị một lúc, cho rằng nên để cho ta cùng A Thát thành thân, nếu thế thì sinh hoạt trên đường đi cũng có nhiều cái thuận tiện.

Ta không phản đối, nhất nhất chấp nhận. Ta thật sự không muốn làm cho người thân của ta phải lo lắng thêm nữa. Hơn nữa phụ thân nói đúng, ta không thể tiếp tục làm tổn thương thêm một ai nữa. Nửa năm qua, A Thát luôn một mực yên lặng ở bên cạnh ta, vô luận ta khi nào quay đầu lại, cũng đều có thể nhìn thấy hẳn ở phía sau ta chờ đợi. Ta vì Hoàng Đế ca ca đau đớn đã hơn nửa năm, tất cả nước mắt đều đã thấm ướt vạt áo trước của hẳn.

Chọn được một cái ngày tốt, thế là ta cùng A Thát thành hôn.

Đêm tân hôn, vạch khăn đỏ ra, A Thát nhìn ta, trong mắt mơ hồ ẩn lệ: “ Liễu Liễu, nàng nhất định sẽ không hối hận. Ta chính là vì nàng mà sinh ra, cho nên cũng có thể vì nàng mà chết đi ! ”

Nghe thấy chữ “chết”, ta thất kinh một chút, nhanh chóng lấy tay che cái miệng của hẳn lại, “ Không được! Ta tình nguyện chết trước. ”

Hắn nhân lúc tay ta còn đặt trên miệng hẳn, khẽ cầm lấy tay ta mà hôn, đau đớn nói: “ Được, ta nhất định sẽ cố gắng sống, nhất định không để cho nàng tiếp tục đau khổ, nhưng mà nếu khi nàng ra đi, nhất định phải chờ ta, ta nhất định sẽ lập tức đến đó gặp nàng, hai chúng ta cùng nhau đi tiếp. ”

Ở nơi suối vàng thật sự có thể đứng đợi hay sao? Nếu như vậy, Hoàng Đế ca ca có phải hay không đang ở dưới đó chờ ta đến? Nghĩ đến đây, ta nhịn không được, hốc mắt lại đỏ hoe.

A Thát thoáng thấy thần sắc của ta, biết ta lại suy nghĩ đến Hoàng Đế ca ca, vẻ mặt có chút ảm đạm. Ôm ta nói: “ Liễu Liễu, quên hẳn đi ! Nếu nghĩ đến hẳn có thể làm cho nàng hạnh phúc, ta quyết không ngần ngại. Nhưng mà mỗi khi nghĩ tới hẳn, nàng chỉ toàn thương tâm, làm cho ta nhìn thấy thật sự rất đau lòng. Trước kia nàng luôn điệu ngoa vô tư, luôn cao ngạo ngẩng đầu, luôn mang bộ dạng của một kẻ không sợ trời không sợ đất bộ. Cho dù là làm chuyện sai cũng có thể biến nó thành hợp tình hợp lý. Khi đó ta hận nàng, lúc nào cũng ngóng trông có một ngày có thể làm cho nàng gục ngã, không thể tiếp tục hung hăng can quấy. Nhưng mà, hiện tại nhìn nàng như vậy, ta lại ngóng trông nàng có thể giống như trước kia, kiêu ngạo, gian ác, suồng sã, cười to sảng khoái, tuy là điệu ngoa nhưng lại giống như mặt trời sáng đến chói mắt, làm cho tất cả mọi người khi nhìn thấy nàng đều bị hồn xiêu phách lạc. Nhưng mà hiện tại nàng đã biến thành ánh trăng bị mây mờ che khuất, làm cho người ta nhìn thấy cũng trở nên ưu thương. Liễu Liễu, đây không phải là nàng. Nàng hãy quên hẳn đi! Trở lại giống như trước đây, ta tình nguyện để cho nàng dùng roi đánh ta, dùng được hại ta, cũng còn hơn khi phải nhìn nàng cứ như vậy đau lòng. . . . . Liễu Liễu, ta yêu Liễu Liễu, người ta khi trưởng thành tất sẽ có thay đổi, cho nên việc nàng thay đổi cũng không phải ngạc nhiên. Nàng cũng chưa từng làm sai cái gì, vì sao cứ phải như vậy trừng phạt chính mình? Hãy quên hẳn đi! Hẳn nhất định cũng là luôn luôn ngóng trông nàng có thể sống vui vẻ, hạnh phúc, có thể cười thật sảng khoái. ”

Đúng vậy, chuyện đã qua giống như một cơn gió, bay nhanh qua khỏi cuộc đời ta, ta cứ như vậy dây dưa, chỉ làm cho những người còn sống chịu khổ sở mà thôi. Nhưng mà. . . . .

“ Nhưng mà mỗi ngày, vào ban đêm, ta lúc nào cũng mơ thấy lúc trước, khi còn được cùng hoàng đế caca ở chung một chỗ, khi đó chúng ta đã rất vui vẻ. Hẳn nhất định đang trách ta, trách ta đã quên chuyện xưa, trách ta đã thay đổi. ”

“ Không, Liễu Liễu, hẳn nếu thật tâm yêu nàng thì sẽ không bao giờ muốn nàng đau khổ. Ta khẳng định là hẳn chỉ muốn nàng nhớ đến những ngày tháng vui vẻ trước kia, hẳn không muốn thấy nàng sầu khổ. Liễu Liễu, hãy bình tĩnh lại đi, bằng không ngay cả đến kiếp sau, nếu hẳn có nhìn thấy nàng cũng sẽ không nhận

ra nàng. Nếu có kiếp sau, ta nguyện làm một cái cây đứng bên cạnh cửa sổ, ngày ngày nhìn thấy nàng vui vẻ, hạnh phúc. . . . . Vậy nên, trong kiếp này, hãy để cho ta được yêu thương nàng, chăm sóc cho nàng, nàng hãy cứ vui vẻ mà tận hưởng cuộc sống, có được không ? ”

Ta gục đầu vào ngực ở A Thát, nhẹ giọng nói: “ Được. ”

Ta ở trong lòng khẽ nói với Hoàng Đế ca ca: “ Hoàng Đế ca ca, về sau không cần tiếp tục đi vào trong giấc mơ của ta. Bên cạnh ta luôn sẽ có hắc nằm bên cạnh, người nhìn thấy chỉ sợ là sẽ không vui. Tuy rằng cái gọi là kiếp trước kiếp sau chỉ là lừa mình dối người, nhưng ta có thể hứa chắc, nếu có kiếp sau ta nhất định sẽ ở bên cạnh hoàng đế caca. Ta muốn chậm rãi đã quên đi, ta muốn in sâu ký ức của chúng ta, ký ức mà hoàng đế caca luôn sủng ta, luôn kêu ta triu mến ‘Liều Liều’, ta sẽ mang ký ức và niềm hạnh phúc đó cứ như vậy tới kiếp sau, lúc đó gặp lại, chắc chắn người sẽ nhận ra ta. Sau đó chúng ta sẽ ở bên cạnh nhau. ”

Ta gục ở trước ngực A Thát, nước mắt vẫn là nhịn không được tuôn ra, làm hồng cả đêm tân hôn.

A Thát vô cùng ôn nhu vỗ về ta, nhẹ giọng hát những ca khúc quê nhà của hắc, ta ở trong lòng hắc, nghe hắc hát, mang theo tâm trạng nặng trĩu chìm vào giấc ngủ. Từ đêm hôm đó trở về sau, Hoàng Đế ca ca cũng không có đến trong giấc mơ của ta nữa.

~~~~~***~~~~~

Ta và A Thát tuy đã thành vợ chồng nhưng mà vẫn không phải vợ chồng đích thực. Ta vẫn luôn cảm thấy Hoàng đế ca ca chưa có đi đâu xa, nếu ta cùng A Thát làm chuyện đó, lỡ như Hoàng đế ca ca biết được sẽ làm ta cảm thấy thực sự xấu hổ. A Thát cũng không phản đối ta, mỗi đêm đều ôm ta vào trong ngực, hát ru ta đi vào giấc ngủ.

Rốt cục cũng đến lúc ta phải về bái lạy nhà chồng, thật không giống như trước kia khi ta đi ra ngoài vui chơi. Lúc này người nhà đều có cảm giác phải xa nữ nhân, cả một đám người mắt đỏ hoe. Mẹ ta là người tham tiền nhất thế mà cũng xuất ra 1 đồng ngân lượng cho ta đi đường. Phụ thân cho ta một đồng thuốc quý. Các ca ca chế ra rất nhiều độc dược và ám khí cho ta phòng thân. Nhưng caca chưa lập gia đình còn đòi tự mình tự mình hộ tống chúng ta đi một đoạn. Mặt khác, các trưởng bối cũng có rất nhiều lễ vật đưa tặng. Quà tặng tràn đầy nguyên 1 xe.

Nhưng thật ra điều này lại khiến cho ta có cảm giác mình giống như là đang cầu thân.

Sau đây là một đoạn đối thoại của 2 vị làm cha mẹ:

Trình Dục Chi vui sướng khi người gặp họa: “Ta mới vừa xem mạch cho Liều Liều. Nó cùng A Thát vẫn chưa từng có quan hệ vợ chồng”.

Mộ Dung Hòa Chính: “Hả? Liều Liều vẫn còn chưa quên được chuyện cũ sao? Dục caca, người không mau đi khuyên nhủ nó đi?”

Trình Dục Chi: “Không cần, theo tính tình trước giờ của Liều Liều mà đoán thì dù ta có nói, nó cũng không nghe, có một số việc phải để chính nó nghĩ thông suốt thì mới có tác dụng. Đạo lý kì thật rất đơn giản, cứ để thời gian dài qua đi, tự nhiên sẽ tốt thôi”.

Mộ Dung Hòa Chính: “Haizzz, bắt quá, A Thát cũng có điểm đáng thương. Ta thấy người vẫn là nên đi khuyên nhủ Liều Liều, nó từ nhỏ đã nghe lời của người, chắc chắn sẽ có tác dụng”.

Trình Dục Chi cười lạnh: “Không đi! Ái nữ của ta như hoa như ngọc gả cho hắc ta đã thấy hối hận lắm rồi. Không lẽ đạo lý về mấy chuyện này cũng để ta quản sao? Nếu hắc muốn ăn thì chính mình nghĩ biện pháp đi. Hừ, nói cho cùng, lúc trước ta cũng phải rất nhịn nhiều năm vậy. Dựa vào cái gì lại có thể giúp cho hắc ăn được dễ dàng như vậy chứ?”

Mộ Dung Hòa Chính: “Người là nam nhân lòng dạ hẹp hòi từ khi nào vậy? Hừ, nên để cho mọi người bên ngoài được nhìn thấy, đây là chính là bộ mặt của đại thánh nhân Trình Dục Chi”.

Trình Dục Chi đắc ý cười: “Người cho dù có nói thì cũng không ai tin người”.

Mộ Dung Hòa Chính xem thường : “Đại lừa đảo! Ta chính là nhìn lầm người!”

Trình Dục Chi trêu đùa: “Người nhìn lầm ta, bộ không tốt sao? Trừ ta ra, còn có ai có thể trị được người? Có phúc và không biết phúc, tiểu hồn đản!”

Mộ Dung Hòa Chính: “Mặc kệ, dù sao người chính là đại lừa đảo!”

.

Ra biên giới, khung cảnh dần dần hiện ra thật dữ dội, ảnh hưởng của Đại Minh triều đình đối với ta càng ngày càng mờ nhạt, những chuyện về hoàng đế caca ta cũng dần quên mất. Phi ngựa rong ruổi trên đại thảo nguyên, tâm của ta dần dần nghĩ thông được một chút, nét tươi cười đã trở lại trên khuôn mặt.

Ta và A Thát chơi đùa chán, dừng chân lại nghỉ ngơi bên cạnh một con sông nhỏ. Bất giác, ta nhớ tới lúc A Thát bán mình làm nô lệ, nhịn không được nhìn hấn, cười lớn, “A Thát, khi xưa, tại bờ sông này, người bị ta một cước đá vào mông ngã nhào, suýt nữa thì đập đầu vào bãi phân chó. Sau đó lại trúng của ta phần ngựa, người lại cởi hết quần áo nhảy loạn, người thật là không biết xấu hổ, rất là mất mặt a!”

A Thát thấy ta cười, dường như không biết chính mình đang bị cười, chỉ khẽ nói: “Ta khi đó chỉ là một đứa trẻ, không nghĩ tới chuyện kiêng dè, bất quá, người thảo nguyên chúng ta vốn cũng sẽ không chú ý nhiều đến những chuyện như vậy.”

Ta bĩu môi, “Hừ, còn có cái đùi dê, ta nhổ nước miếng lên, người vẫn còn ăn, thực bẩn!”

Hấn ôm ta, ánh mắt tràn ngập sủng nịch, nói: “Như thế nào là bẩn? Ta còn muốn ăn như thế cả đời.”

“Buồn nôn quá, người thực ghê tởm.”

“Ghê tởm như vậy sao?” Hấn cúi đầu hôn lên môi ta.

Chuyện này làm ta nhớ đến lần đầu thân mật cùng hoàng đế caca, ta khẽ cứng người lại nhưng sau đó lại từ từ thả lỏng, ngầm đồng ý với hành vi của hấn. Ta nhất định phải quên đi chuyện cũ, bắt đầu cuộc sống mới.

A Thát bắt đầu chỉ là muốn thử hôn nhẹ lên môi ta, nhưng sau đó phát hiện ta không giống lúc trước luôn tránh né làm cho hấn mừng rỡ như điên, giống như một người đang chết khát mấy ngày đột nhiên tìm được nước vậy, hấn hôn rồi lại hôn, hôn lúc càng sâu, không có chút gì gọi là sẽ dừng lại.

Ta được một lúc thì hết hơi, dùng sức đẩy hấn ra, véo hấn một cái, hấn mới buông.

Ta thở phì phò, vô lực dựa vào hấn, mắng hấn: “Người định làm gì? Muốn làm ta chết ngạt sao?”

Hấn cứ ngây ngô cười, không ngừng gọi tên của ta: “Liều Liều, của ta. Ta yêu nhất yêu nhất là Liều Liều.” Một bên lại lựa thời cơ áp sát về phía ta.

Ta che miệng, quay đầu ra sau, “Không thèm, miệng ta đang đau .”

Khuôn mặt hấn tràn ngập vẻ đau lòng nhưng mà vẫn có vẻ vui sướng, không hối hận, nói: “Tại ta, ta rất cao hứng cho nên mất tự chủ.”

Cách đó không xa, các ca ca đang gọi kêu chúng ta đi ăn cơm. Lúc ăn cơm, ta có cảm giác các ca ca đang nhìn ta và A Thát rất quái dị, ánh mắt cứ chăm chú nhìn trên môi ta.

Ta nghĩ nhất định bọn hấn đã nhìn thấy cảnh đó, cảm thấy rất là mất mặt. Ăn vài miếng sau đó đem đùi dê đưa cho A Thát. Lợi dụng cơ hội, ta khẽ dùng móng tay, cấu mạnh A Thát một cái.

A thát bất giác kêu to, các ca ca nghe thấy bèn hỏi hấn làm sao vậy, hấn nhe răng trợn mắt nói là đùi dê nóng quá .

Ta tiếp tục cấu, hấn lúc này đã nén xuống, không hé răng, để mặc cho ta cấu.

Các ca ca lại hỏi: “A Thát, đang nghĩ đến chuyện vui gì sao? Người như thế nào lại cao hứng như vậy?”

A Thát nói: “À, không, ta đang cảm thấy được đùi dê này hương vị rất ngon.”

Các ca ca liền cười hấn: “Không phải là đùi dê hương vị ngon, là bởi vì Liều Liều đã ném qua, cho nên ăn đùi dê cũng như ăn Liều Liều.”

A Thát hắc hắc cười không đáp, ta oán hận cầu tiếp, cầu đến mức cả móng tay cũng đau, thế mà hấn vẫn cười.

Lát sau chúng ta lại lên đường, ta lặng lẽ hỏi hấn: “Người đứng là thích bị ngược đãi, bị cầu khắp người như vậy lại còn cười?”

Hấn vẫn cười, “Liều Liều, ta thật cao hứng, cuối cùng nàng cũng đã trở lại.”

“Hừ!” Ta liếc mắt lườm hấn một cái, lấy roi nhẹ nhàng đánh hấn một chút.

Hấn lại mừng rỡ như bắt được vàng, nhìn ta, hát:

Tại vùng đất xa xôi có vị cô nương rất tốt

Mọi người đi qua trại của nàng đều phải lưu luyến nhìn xung quanh

Nàng có khuôn mặt phấn hồng nhỏ nhắn giống như vàng thái dương

Nàng xinh đẹp động lòng người, ánh mắt sáng trong như ánh trăng buổi tối.

Ta nguyện lưu lạc ở thảo nguyên cùng nàng đi chăn dê

Mỗi ngày đều được nhìn thấy khuôn mặt phấn hồng nhỏ nhắn cùng xiêm y màu vàng xinh đẹp.

Ta nguyện làm một con dê nhỏ đi theo bên cạnh nàng

Ta nguyện mỗi ngày để cho nàng cầm roi da không ngừng nhẹ nhàng đánh lên người của ta

10. Chương 10

Từ lúc phá vỡ cấm kỵ, A Thát đã tận dụng hết thảy mọi cơ hội có thể cùng ta thân thiết. Nhưng mà ngại vì trên đường đi điều kiện sinh hoạt không được tốt, bên cạnh còn có các caca, mỗi lần hấn chỉ có thể hôn lướt qua môi ta, mỗi lần như thế đều bị các ca ca cười nhạo rất nhiều. Phỏng chừng trên người hấn chắc là bị ta nhéo đến chỗ xanh chỗ tím.

Nhưng mà hấn không để tâm, trước sau như một, mỗi khi lên ngựa, chỉ cần né được tầm mắt của các ca ca, hấn liền hôn ta. Sau đó lưu luyến mãi mới chịu buông, vẻ mặt giống như chịu đựng rất nhiều thống khổ, nói: “Liều Liều, lần đầu tiên của chúng ta nhất định phải thật đẹp.”

Ta cảm thấy việc thảo luận chuyện này rất xấu hổ cho nên bắt giác đỏ mặt, đưa tay cầu hấn.

Hấn lại mê say ôm ta, “Liều Liều, nàng thật đẹp !” Sau đó lại tiếp tục không dứt ra được.

Không lâu sau chúng ta tới đô thành Ngõa Thứ, so với kinh đô của Minh triều thì nơi này kém xa. Trừ việc tường thành khá cao ra thì còn lại những cái khác như kiến trúc phòng ốc, nhà cửa và cả hoàng cung đều rất đơn sơ, quả thực giống như một địa phương nhỏ ở nông thôn.

Có thể là vì bão cát quá lớn nên mọi người ở nơi này ai cũng mặt đầy phong sương , một thân bụi đất. Bọn họ bất luận là nam hay nữ, vóc dáng đều cao lớn, đa số những người trưởng thành đều có khuôn mặt điển hình của người Mông Cổ, gò má cao, quai hàm lớn, mắt nhỏ.

Ta với các ca ca lẫn trong những người đó nhưng lại có làn da mềm mại trắng trẻo, dáng người nhỏ nhắn thướt tha nên rất là bắt mắt.

Dọc đường đi không ít các cô nương liếc mắt đưa tình với các caca, khanh khách cười.

A Thát cũng giống như người trong tộc của hấn, có bộ dạng oai phong cao lớn giống như Thành Cát Tư Hãn – tổ tiên của hấn, lúc trước đã từng đánh tới nơi ở của những người mặt trắng . Mắt lớn lại có sắc lam, sâu và trong ; mũi cao cho nên cũng có rất nhiều cô nương liếc mắt với hấn, nhưng hấn chỉ duy nhất nhìn mỗi mình ta.

Cũng có không ít nam nhân nhìn ta, A Thát uy vũ đem ta ôm chặt vào lồng ngực, thị uy tỏ rõ ta là người của hấn. Sau đó bắt ta đeo mạng che mặt.

Mấy năm nay, Mộ Dung gia của ta may mắn có được Cửu biểu ca là một người đầu óc nhanh nhẹn, yêu thích việc kinh doanh. Hắn đã vươn tay tới tận thảo nguyên này, đến mức ngay cả tại đô thành Ngõa Thử cũng có sản nghiệp của hắn.

Chúng ta nhanh chóng tìm được hành quán của Cửu biểu ca. Tuy Cửu biểu ca chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên đến đây ở, nhưng hắn lại ham hố nên đã mở hẳn một cái hành quán được bố trí rất xa xỉ. Cửu biểu ca đã được báo trước chúng ta sẽ tới nên đã sớm an bài tất cả rất chu đáo.

Dọc đường đi ngựa vất vả, cho nên chúng ta chỉ cùng nhau hàn huyên dăm ba câu chuyện cũ, ăn chút gì đó rồi tắm rửa nghỉ ngơi sớm.

Ta tắm rửa xong, miễn cưỡng ngồi lên chiếc giường nhỏ êm ái, A Thát đã ở nơi khác tắm rửa trước, vừa thấy ta, hắn liền lấy khăn lau tóc ướt cho ta.

Ta tùy ý hỏi một chút: “A Thát, ngươi còn nhớ nhà của ngươi ở nơi nào không?”

A Thát chần chờ nửa ngày, ấp úng nói: ” Liễn Liễn, nàng nghe xong đừng tức giận, cha ta kỳ thật... kỳ thật chính là thái sư của Ngõa Thử – Thoát Hoan.”

Thoát Hoan? Đương nhiên là không ai không biết hắn, hiện tại hắn là người có thế lực rất lớn ở Ngõa Thử, các con trai của hắn người nào cũng có địa vị rất cao. Nếu như A Thát không bị bắt đi, không chừng hiện tại cũng là một tướng quân vênh váo tự đắc.

Không nghĩ tới Thát tử này lại có thể giấu diếm chuyện này trong ngần ấy năm, một chút phong thanh cũng không lộ, trên đường đi ta cũng có hỏi hắn vài lần nhưng vẫn là phí công vô ích.

Ta ngồi xuống, hắn nhất thời không phản ứng, đột nhiên không hiểu sao lại mạnh tay kéo đầu da đầu của ta, ta “Ai da” một tiếng, hắn vội vàng ôm ta vào trong lòng ngực xoa xoa đầu ta.

Ta hàm hừ nhéo hắn: “Vì sao lại gạt chúng ta? Đừng nói ngươi không biết! Chúng ta vốn là không muốn làm rõ chuyện tên họ của ngươi, nhưng ngươi vốn là cố ý muốn đầu chúng ta! Ngươi là kẻ lừa đảo!”

A Thát cẩn thận dỗ dành ta, “Liễn liễn, nàng đừng giận! Ta thật sự không muốn lừa nàng, ban đầu là do ta sợ mọi người nếu biết thì sẽ đem ta ra để chống chế cha ta, sau đó lại sợ nàng vì chuyện đó sẽ không yêu ta. Ta thấy mọi người hầu hết đều rất chán ghét người Mông Cổ, càng là quan lớn thì lại càng chán ghét, cho nên ta không dám nói.”

“Hừ!” Ta vẫn là bị hắn làm cho mất hứng. “Vậy lần này ngươi chuẩn bị trở về làm Tiểu vương tử ? Ta nói cho ngươi biết, ta không có tài chán dè đâu.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu, Liễn Liễn, sao ta có thể để nàng ở nơi này chịu khổ chứ. Phụ thân với các ca ca đều rất tốt, ta vốn là không có gì phải lo lắng, chẳng qua, ta nhớ mẫu thân của ta. Đã bao nhiêu năm rồi, bà nhất định cho rằng ta đã không còn ở trên nhân thế này nữa, có thương tâm thì cũng đã là quá khứ. Ta không muốn gặp bà, chỉ muốn đứng ở xa xa liếc nhìn bà một cái, biết bà vẫn mạnh khỏe là ta an tâm rồi. Về sau, ta sẽ cùng nàng du ngoạn trên thảo nguyên lớn rồi sau đó chúng ta cùng nhau trở lại Giang Nam.”

Ta nghĩ đến việc hắn với mẫu thân phải xa nhau nhiều năm như vậy cũng có một phần lỗi do ta, bắt giặc khí thế yếu đi, ta nhẹ nhàng hỏi hắn: ” A Thát, ngươi có oán ta không? Nếu không phải ta trói buộc ngươi, ngươi sớm đã có thể trở về gặp mẫu thân của ngươi.”

A Thát ôm sát ta, nói: “Trách ? Làm sao mà không trách được?”

Hắn trách ta thật sao, trong lòng nhất thời cảm thấy phiền não, sắc mặt khê thay đổi.

Hắn lại nhìn ta thâm sâu, chân thành nói tiếp, ” Ta trách nàng đã đoạt mất tâm của ta khiến ta quên mất tất cả, trong mắt ta chỉ có mình ngươi. Ta trách nàng làm cho ta nhụt chí, làm biết bao nhiêu chuyện tất cả cũng chỉ để lấy được nụ cười của nàng, cam tâm làm nô lệ cho nàng. Ta trách nàng mê hoặc hồn ta, mặc kệ nàng tốt hay xấu, ta đều không cách nào để khống chế tim ta không yêu nàng. Ta trách nàng nhiều như vậy cho nên nàng phải lấy cả đời mình để bồi thường cho ta. “

Ta nắm hắn một cái, “Có ai như ngươi không? Dem những lời oán trách biến thành lời tâm tình. Kiếp trước nhất định ngươi là một con gấu, ăn rất nhiều mật ong cho lời nói mới ngon ngọt như vậy.”

Hắn nghiêm mặt nói: "Thật ra, ta là một người không khéo ăn nói, cho nên trước đây mẫu thân mới không thương ta. Vậy mà từ khi nhìn thấy nàng, những lời nói đó tự mình chạy ra khỏi miệng, một chuỗi tuôn ra bên ngoài."

Ta nhin không được nở nụ cười, "Người a, người là tiểu ngư à? Sao miệng có thể trơn như vậy?"

Hắn nhìn thấy ta cười cũng nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Nàng là nước, ta là cá."

Ta xấu hổ lại đấm hắn, "Ai nha, càng nói càng buồn nôn! "

Hắn vẫn chững chạc đường hoàng, "Là sự thật, nếu không phải nhờ nàng thì có lẽ ta đã sớm chết trong tay bọn buôn lậu nô lệ kia, cho dù may mắn trốn trở về, cũng là ở trên thảo nguyên chém chém giết giết, giết người sau đó lại bị người ta giết. Ta cũng sẽ không biết trên đời còn có những chuyện tình đẹp như thế này. Có thể ôm nàng trong lòng, nhìn thấy nàng, làm bạn với nàng cả đời, ta cảm thấy không uổng công ta đã sống trên đời này. Liễu Liễu, nàng có thấy ta như vậy, thật sự là không có tiền đồ không? "

Ta lắc đầu, "Không, bà ngoại ta nói, ta là hồng nhan họa thủy, nếu như người có tiền đồ, người trong thiên hạ sẽ gặp chuyện không hay. Ta không muốn xuất hiện trong sách sử với tư cách là một Đất Kỷ thứ hai."

Hắn nhìn ta chăm chú rồi thề: "Liễu Liễu, nàng chính là họa thủy của ta, ta thề phụ trời cao cũng không bao giờ phụ nàng."

Ta mở miệng cãi, "Cái gì họa, ta chỗ nào là họa thủy? Trừ chuyện từng đánh người mấy roi, ta thật sự chưa từng làm chuyện gì xấu."

Hắn nhanh chóng đỡ ta: "Đúng đúng đúng, nàng là cô nương tốt nhất trên đời này, tâm địa thiện lương, thích làm người khác vui, phù nguy cứu khổ..."

Nghe hắn nói, đến chính mình cũng không thể tin, "Người đến cùng là khen ta hay là chê ta đây? "

Ánh mắt tràn ngập nhu tình nhìn ta, "Dù sao ở trong mắt ta, nàng chỗ nào cũng tốt. Tư thái khi đánh người ta cũng đẹp, mắng chửi người khác âm thanh cũng rất êm tai. "

Ta liếc xéo hắn một cái, "Vậy sau này mỗi ngày ta sẽ đánh người, mắng người. "

Hắn si mê nhìn ta: "Được! "

Người này không thuốc nào chữa được nữa rồi, ta đánh hắn một chưởng, "Được cái đầu người! Người thật sự thích bị ngược đãi? "

Hắn cầm tay hôn nhẹ, "Ta chỉ sợ ta da dày thịt béo, sẽ làm đau tay nàng."

Ta nghe vậy trong lòng có chút ngọt ngào, hờn dỗi lờm lẩn một cái, "Người hết thuốc chữa rồi! "

"Có thể cứu chữa, nàng chính là thuốc của ta." Hắn cúi đầu xuống, hôn ta, ôm lấy ta, thật cẩn thận đem ta đặt ở trên giường.

Ta vừa mới tắm xong cho nên trong phòng còn lưu lại hơi nước hòa với khí trời thêm vào đó là mùi cánh hoa thơm ngát, không khí thực mê ly.

Trên giường trải một tấm nệm mềm mại trắng như tuyết, chăn mền đều làm bằng gấm vóc thượng hạng thêu uyên ương hí thủy, mái tóc dài đen nhánh của ta bung xòa trên gối hồng hồng trắng trắng giống như một bức tranh tuyệt mỹ. Hắn nhìn ta, ánh mắt mê ly.

Hắn hôn rồi lại hôn, từng cái từng cái cởi đi quần áo của ta.

"Liễu liễu, nàng thật đẹp! " A Thát dừng động tác lại, mang theo vẻ mặt sùng bái chăm chú nhìn ta. Nhìn vào đôi mắt của A Thát, ta có thể nhìn thấy làn da của mình trắng muốt như trứng gà, mặt ửng đỏ như hoa đào. Ta thẹn thùng kéo chăn che khuất cơ thể mình lại.

A Thát vẫn si mê nhìn ta, cởi quần áo của chính mình, xốc chăn lên, nhanh chóng phủ lên người ta.

Thân thể hắn cường tráng, trên làn da ngăm đen có một chút mồ hôi chảy ra, lấp lánh dưới ánh nến. Cơ bắp hắn sôi sục giống như không thể chịu đựng thêm được nữa. Hắn cứ như vậy ở trước mặt, ta bỗng nhiên

cảm thấy mình như một sinh vật nhỏ bé yếu ớt, thân thể hơi hơi run nhẹ, nhắm mắt lại không dám nhìn hấn.

Hấn nhẹ vỗ về ta, hôn ta, an ủi ta: “Đừng sợ, Liễu Liễu của ta, ta không sẽ làm nàng bị thương. “

Bàn tay thô ráp của hấn chuyển động trên người ta làm làn da của ta tê tê, toàn thân đều cảm thấy vô lực, không khỏi run rẩy, lại có chút sợ hãi.

” Người...người hãy tắt đèn trước đi.”

...

Lần đầu tiên của chúng ta, bắt đầu quả thật rất là đẹp, nhưng mà một tháng sau mới có kết thúc.

Sự thật chứng minh, ta là thuốc tốt cho nên A Thát đã nếm được vị đắng của thuốc. Ta đã cắn một vết răng rất sâu trên vai hấn, hấn không muốn thấy ta đau đớn rơi nước mắt, cho nên sự tình bị bỏ lỡ nửa chừng. Sau đó, hấn cẩn thận đỡ ta ngủ, chính mình lại đi luyện công nguyên một đêm để giải tỏa.

Cứ như thế hơn nửa tháng qua, vết răng trên vai A Thát cũng đã lên da non. Các ca ca sau khi tỉ thí với hấn đều sợ hãi than: “Gần đây công lực của A Thát tiến bộ không ít nha ! Đã ăn kỳ hoa dị quả gì sao?”

A Thát liếc mắt nhìn ta một cái, có điều khổ tâm khó nói.

Ta cũng có chút áy náy nhưng mà không còn cách nào, ta thật sự sợ đau. Trừ cái bước cuối cùng kia ra, những cái khác đều nhượng bộ cho hấn muốn làm gì thì làm rồi.

Cũng may mọi việc khác đều tiến triển rất thuận lợi, chúng ta nghe được tin mẫu thân của hấn và tất cả mọi người đều khỏe mạnh, lại còn nghe nói mỗi tháng vào ngày mười lăm, bà đều đến một tòa miếu Lạt Ma để thắp hương.

Tâm tình của A Thát :

A Thát : Sao lại không cho ta « làm việc » chứ, khơi mào dục tính rồi bắt kiềm lại, người có biết thống khổ biết bao nhiêu không ?

Tác giả : Thật không? Vậy sau này cái gì cũng không làm thì tốt rồi.

A Thát cười nhỉnh : Đừng, tính ta hay nói đùa. Được ăn một chút vẫn tốt hơn là không ăn gì, ngài thân là mẹ, có thể giảm bớt thời gian thi hành án của ta được không ?

Tác giả : n, thái độ này mới được chứ, để ta suy nghĩ suy nghĩ.

A Thát : Van xin ngài, mẹ à !

11. Chương 11

Tối ngày mười lăm, chúng ta đi tới tòa miếu kia. Chỉ lát sau, một tiểu đội binh lính Mông Cổ đi tới dọn dẹp đường sá, một chiếc xe ngựa hoa lệ đi đến, dừng lại trước cửa miếu. Chúng ta xen lẫn trong đám đông xem náo nhiệt để nhìn lên.

Khi hai thị nữ giúp đỡ một vị phu nhân xuống xe, A Thát có chút kích động, bắt tri bắt giác chen qua đám người tiến lên hàng đầu.

Binh sĩ hộ vệ hung tợn quát lớn: ” Chen cái gì mà chen ? Muốn chết !” Giơ roi lên định đánh nhưng nhìn thấy gương mặt của A Thát lại trở nên sợ hãi, bùm một cái quỳ xuống thỉnh tội, “Đại nhân thứ tội !”

Chúng ta liếc nhau, không khỏi sờ đầu. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, A Thát cũng làm như không có gì, nhẹ nhàng lui về phía sau.

Lúc này vị phu nhân kia nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, thật một vị mỹ nhân diễm lệ, hào quang từ vẻ đẹp của bà tỏa ra bốn phía. Ta tuy rằng tự xưng là mỹ mạo hơn người nhưng nếu so với bà cũng chỉ dám nói là thắng nhờ tuổi trẻ. Nghe A Thát nói bà đã hơn 40 tuổi, nhưng nhan sắc được chăm chút thật sự rất tốt, thoạt nhìn cũng chỉ khoảng 30 tuổi. Mũi cao mắt sâu, da trắng như tuyết, ngũ quan của bà tin xảo, da

mềm mại chứ không thô ráp. Không rằng ở nơi bão cát mờ mịt trên thảo nguyên rộng lớn tại biên giới Tân Cương này còn có thể nhìn thấy mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, vẻ đẹp của bà có thể xem là khuynh thành đổ nước.

Ta quay đầu nhìn lại A Thát, xác định thật sự là hẩn di truyền từ mẫu thân. Chả trách lúc trước bà ngoại có nói, tạp giao có ưu thế, còn nói con lai rất đẹp, rồi nói nếu sau này ta và A Thát sinh hài tử nhất định dung mạo không tồi. Nhìn lại mẫu thân của A Thát, bỗng nhiên ta rất muốn sinh em bé để chơi đùa.

Nghe phía sau có người khê tán thưởng : “Thác Nhã phu nhân không hổ là Mông Cổ đệ nhất mỹ nhân, thật là đẹp !”

Thác Nhã phu nhân nghe những lời tán thưởng và ngưỡng mộ nhưng không phản ứng gì, chỉ nhìn về phía chúng ta. Vừa tươi cười đi lại thì đã nắm tay A Thát, hiền lành nói : “Cáp Nhặt Tra Cái, sao con lại tới đây ? “

A Thát nhìn chăm chăm bà, mặc cho bà lôi kéo, nửa ngày mới nói được một câu : “Phu nhân, bà nhận sai người rồi.” Hẩn rút tay ra.

A Thát sống với người Hán đã nhiều năm nên không nói tiếng Mông Cổ, bây giờ mới nói lại, mặc dù người nghe có thể hiểu nhưng khi nói vẫn mang một chút khẩu âm.

Nghe thấy khẩu âm quái dị của A Thát, Thác Nhã phu nhân sửng sốt, hỏi : “Người không phải Cáp Nhặt Tra Cái của ta ? Tại sao lại giống như vậy ? “

A Thát khom người hành lễ, kéo tay ta xoay người bước đi.

Thác Nhã phu nhân sửng sốt đứng ở phía sau nhìn chúng ta rời đi.

Về tới nơi ở, A Thát ôm chặt ta, đầu gục ở hõm vai của ta, buồn buồn nói : ” Liễn Liễn, ngày mai chúng ta xuất phát đi nơi khác du ngoạn đi.”

Ta biết hẩn chuẩn bị từ bỏ người nhà nên trong lòng cảm thấy áy náy, kéo kéo tay áo của hẩn, nói : ” A Thát, ngươi có muốn đi gặp bà không ? “

“Không cần, nhìn thấy bà khỏe mạnh thì ta đã không cần phải lo lắng gì nữa rồi. Duyên phận của ta với bọn họ đã bị chặt đứt hơn mười năm trước, hiện tại dù có đi tìm họ để nhận người nhà thì họ cũng không tin. Mà người nhà ta không giống như người nhà nàng, bọn họ không tốt như nàng nghĩ đâu, chuyện gia tộc rất loạn, ta sợ bọn họ sẽ gây khó dễ cho nàng. Sau này ta chỉ cần một mình nàng là đủ rồi.”

Đêm hôm đó, ta nhu tình như nước, rốt cục cũng cắn răng chịu đựng đau đớn lần đầu tiên của ta trao cho hẩn. Hẩn đã vì ta mà vứt bỏ cốt nhục tình thâm, ta vì hẩn chịu đau một chút cũng đáng.

Ngày hôm sau, A Thát thần thanh khí爽, thương tiếc ta trải qua lần đầu tiên bị đau đớn nên che chở cho ta như trân bảo.

Các ca ca thấy thế nghi ngờ bảo : ”Làm sao vậy ? Hay là Liễn Liễn có hỉ ? ”

A Thát cười ngây ngô : “Hắc hắc, cũng đại loại như vậy.”

Các ca ca khinh thường, “Có là có, không có là không có, chuyện này có thể nói đại khái như vậy sao? Người đã học y thuật của Trình gia, chẳng nhẽ ngay cả hỉ mạch cũng không nhận ra sao?”

A Thát lại ngây ngô cười.

Quay đầu lại nói cho các ca ca biết chúng ta chuẩn bị rời khỏi nơi này. Ta với A Thát đi dạo trên đường xem thử còn có cái gì cần mua thì mua.

A Thát nói đi đường xa xôi, cũng sắp tới mùa đông, sợ ta không chịu nổi gió rét của thảo nguyên nên mua cho ta một cái áo lông cừu.

Sau khi mua xong, vừa bước ra khỏi cửa hàng áo lông cừu thì đã bị một đám vệ binh vây quanh, chỉ vào A Thát nói : “Chính là hẩn ! “

A Thát đem ta bảo hộ ở phía sau người, trầm giọng hỏi : ” Các người muốn làm gì ? “

Đầu lĩnh của tiểu binh rất khách khí nói : " Vị tráng sĩ này không cần hiểu lắm, chúng ta là gia đình của nhà thái sư, tam phu nhân nhà ta muốn mời ngài đến phủ hỏi một vài việc."

Thái sư tam phu nhân chính là nương của A Thát, A Thát giật mình, sau một lúc lâu nói : "Ta mới từ quê người đi vào nơi này cũng không biết chuyện gì, chỉ sợ không thể giúp được việc gì."

Tiểu binh kia không thể hiện thái độ gì, chỉ cười nói : " Vấn đề này ta cũng không rõ lắm, chúng ta chẳng qua là chấp hành mệnh lệnh. Mong tráng sĩ không làm khó chúng ta, bớt chút thời gian đi theo chúng ta." Nói xong phát tay với người phía sau, ngay lập tức có người đánh một chiếc xe ngựa tới. Ý tứ rõ ràng nếu chúng ta không đi thì sẽ cưỡng ép.

Ta thấy trong lòng A Thát kỳ thật cũng có chút muốn đi, chẳng qua là hấn bắn khoản không biết ý của ta ra sao. Ta sờ sờ ngực được phòng thân thấy vẫn còn trong lòng ngực nên kéo hấn: "Đi xem một chút đi. Nếu bọn họ thật sự thương người thì người nhận lại bọn họ cũng được."

A Thát nhìn ta cười tỏ ý xin lỗi rồi đỡ ta lên xe.

~~~~~***~~~~~

Xe vừa tới phủ thái sư thì đã có người chạy đi thông báo. Bước chân vào đại sảnh, giống như là Hồng Môn Yến, trong phòng chật ních người.

Ngồi ở phía trên vị trí uy nghiêm là một nam nhân uy vũ, râu ria rậm rạp, bụng phệ mặt tròn, diện mạo đó là điển hình của nam nhân Mông Cổ. Phỏng chừng đó chính là thái sư Ngõa Thứ – Thoát Hoan. Ta âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn là A Thát giống mẹ của hấn nhiều hơn, bằng không, nếu hấn mà giống với khuôn mặt kia thì sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới tâm tình của ta.

Ngồi ở bên phải Thoát Hoan là một nam nhân trẻ tuổi, phỏng chừng là huynh đệ của A Thát. Trong đó có một người rất giống A Thát, nhưng nếu nhìn kĩ thì hấn ta hơi thô ráp, vậy chắc hấn ta là Cái nắp gì gì đó.

Phía bên trái lần lượt là mấy vị phu nhân, Thác Nhã phu nhân ngồi ở vị trí thứ ba đang đỏ mắt nhìn thẳng A Thát. Phía sau bà còn có rất nhiều người. Xem ra Thoát Hoan cưới không ít vợ.

Ta trộm nhéo A Thát, dùng Hán ngữ thấp giọng nói : "Về sau không cho phép chàng cưới một đồng nữ nhân như vậy."

A Thát vội vàng tỏ thái độ, "Sao có thể như thế ? Tất cả bọn họ cho dù có gộp lại cũng không bằng một đầu tay út của nàng."

Nghe thấy có người khê cười, nương theo tiếng cười, ta khê giương mắt nhìn lại thì nhận ra người cười là người ngồi gần Thoát Hoan nhất, có nghĩa là đứa con trai được coi trọng nhất. Người nọ mắt tròn ngáp sự thích thú nhìn chúng ta, phỏng chừng nghe hiểu lời nói của bọn ta.

Chúng ta đi lại gần, A Thát hành lễ với Thoát Hoan. Ta vốn được Hoàng đế ca ca cưng chiều nên sinh ra ngang ngược kiêu ngạo, không muốn quỳ trước những người thiếu văn minh này, chỉ làm ra vẻ không hiểu chuyện, ngây ngây ngốc ngốc nhìn xung quanh.

Có người khiển trách ta vì sao không quỳ, ta coi như nghe không hiểu.

Mà bên kia Thác Nhã phu nhân đã sớm không chịu nổi chạy về phía này, vừa tới nơi liền cởi quần áo của A Thát. A Thát cũng không phản kháng, ta nóng nảy, nhanh chóng chặn lại, "Người muốn làm gì ?"

Nhưng vẫn chậm một bước, áo của A Thát rơi xuống, để lộ ra trên cổ hấn có một cái bớt hình trăng tròn. Thác Nhã phu nhân nước mắt chảy xuống như mưa, ôm lấy A Thát, khóc lóc kể lể : "Vương gia, hấn thật là Nga Nhật Lặc Hòa Khắc của chúng ta. Hài tử số khổ của ta thì ra con còn sống."

Tuy biết bà là mẹ ruột của A Thát nhưng nhìn thấy bọn họ ôm nhau ta vẫn thấy chướng mắt. Ta khều A Thát, " Kêu bà ấy buông ra mau."

A Thát giẫy một cái thoát khỏi cái ôm của Thác Nhã phu, hành lễ nói : "Phu nhân người nhận lầm người rồi."

Thác Nhã phu nhân túm lấy cánh tay của hắn không chịu buông, “Sao lại có thể nhận sai được? Cái bớt trên cổ kia rõ ràng giống với Nga Nhật Lạc Hòa Khắc. Cáp Nhật Tra Cái người lại đây.” Cái nắp kia tiến lại, bà kéo hắn lại gần, “Con xem, con với ca ca của con rất giống nhau.”

Cái nắp gì gì đó mặt không chút thay đổi nhìn A Thát.

A Thát khẽ run lên, quay đầu tránh khỏi tầm mắt của bà, kiên trì nói : “Trên đời này người có tướng mạo tương tự nhau rất nhiều. Chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Thác Nhã phu nhân thấy vậy càng kiên trì hơn, “Nhất định không sai, con nhất định là Nga Nhật Lạc Hòa Khắc của ta, bằng không con cưỡi quần, trên hông của con hẳn là còn có một vết sẹo.” Nói xong, ta dám chắc bà ấy hận không thể lập tức lột quần của A Thát kiểm chứng.

A Thát sống với người Hán đã lâu, học lễ nghi của người Hán, đối với thân thể tư mật vẫn rất coi trọng, sợ tới mức nắm lưng quần nhảy ngay tới phía sau ta. Mọi người xung quanh cười vang, chỉ có Cái nắp gì gì đó dùng ánh mắt chán ghét nhìn A Thát.

Thoát Hoan ngồi ở trên kia lên tiếng ngăn lại : “Thác Nhã, nàng quá lỗ mãng rồi, trước tiên hãy lui xuống đi.”

Thác Nhã phu nhân hai mắt đỏ hoe nhìn A Thát, lại nhìn Thoát Hoan, không tình nguyện lui về chỗ ngồi.

Thoát Hoan tiếp tục nói : “Thiếu niên trẻ tuổi này, hình dáng của người quả thật rất giống đứa con trai đã mất đi của bản vương, tuổi tác cũng tương đương, ngay cả cái bớt cũng giống, có khả năng khi người bị lạc, tuổi tác còn quá nhỏ nên đã quên những chuyện trước. Mặc kệ như thế nào, người hãy ở lại trong vương phủ một thời gian, có lẽ có thể nhớ lại chuyện trước kia. Nếu là xác thực người không phải là nhi tử của bản vương, coi như là làm một chuyện tốt, trấn an sự thương tâm của kẻ làm mẫu thân bị mất đi nhi tử, bản vương sẽ hậu tạ thâm tình.”

Thác Nhã phu nhân trên ghế ngồi mắt nước lưng tròng gật đầu phụ họa.

A Thát nhìn Thác Nhã phu nhân, lại nhìn ta, hạ quyết tâm nói : “Vương gia thứ tội, tiểu nhân chẳng qua chỉ là một dân đen, không dám mạo muội nhận bừa, hướng hồ tiểu nhân vốn đã lên lịch cho hành trình, ít ngày nữa sẽ rời đi khỏi nơi này. Thịnh Vương gia cho phép tiểu nhân cáo lui.”

Thoát Hoan mặt hiện lên vẻ không vui, hừ một tiếng : “Có chuyện gì trọng yếu hơn được chứ ? Bản vương đã nể mặt người, cũng đã cầu xin người, vậy vẫn không được sao? Trên thảo nguyên này, không được sự cho phép của ta, người muốn đi thì đi được sao? Người đâu, cho bọn họ ở viện bên cạnh viện của Thác Nhã phu nhân.”

Cái nắp kia ở một bên nhanh nhẩu khích tướng nói : “Hắn cho dù có là đệ đệ của ta thì cũng chỉ sợ là đã bị nữ nhân nũng nịu kia làm cho mê đảo tâm hồn, biến thành chó con của người Hán. Tốt nhất Phụ vương nên để cho bọn họ đi đi.”

Thoát Hoan nghe vậy chán ghét trừng mắt liếc ta một cái, nói : “Con ta sao có thể làm chó cho người Hán? Nữ nhân này gây tong teo, vòng eo chắc chỉ bằng cái cổ tay chúng ta, chỉ sợ không thể sinh ra được nhi tử, may ra có thể dùng để vui đùa. Sau này cho hắn cưới mấy nữ nhân của bản tộc, có thể sinh ra rất nhiều những đứa con khỏe mạnh.”

Những nam nhân khác nghe xong những lời này đều đem ánh mắt tà ác của mình dán lên người ta quét tới quét lui. A Thát đột nhiên biến sắc, đem ta bảo hộ ở sau người, ánh mắt hung tợn đảo quanh, nếu ai dám nhìn nữa thì sẽ liều mạng cùng với họ. Đồng đặc tuyên bố với Thoát Hoan : “Cho dù ngài có quyền lực khuynh thiên hạ cũng thỉnh ngài không được khinh bạc nữ nhân mà ta thật tâm yêu thương! Trừ phi ta chết, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện khinh bạc nàng ! “

Không ngờ Thoát Hoan chẳng những không tức giận, ngược lại còn lộ ra vẻ tán thưởng, ha ha cười nói : “Hảo ! Hiện tại, ta khẳng định người chính là nhi tử của ta, lúc trước khi ta cưới mẹ của người cũng đã từng nói những lời như vậy. Nam nhi tốt thì phải biết che chở chu toàn cho nữ nhân của mình.”

Ta nắp ở phía sau A Thát ngửa mặt lên, mắt trợn trắng nhìn trời, nói vậy hẳn ta cười nhiều như vậy để không cho người khác khi dễ, chỉ cho phép chính mình khi dễ sao? Người làm cha đã xấu như vậy rồi thì

cũng đừng dạy hư A Thát của ta.

Ta vẫn như cũ làm ra vẻ không hiểu chuyện, sợ hãi kéo tay A Thát : “Ta muốn về nhà ! “

A Thát dùng ánh mắt quái dị nhìn ta một cái, cũng không vạch trần, lại chào từ giả, “Vợ tiểu nhân nhất gan, vừa rồi bị kinh sợ, thỉnh thái sư thông cảm cho phép chúng ta trở về.”

Thoát Hoan vẫn không nhân nhượng, “Làm con dâu nhà ta sao có thể mảnh mai như vậy? Đúng lúc hãy bảo nàng ở chung với các cô cô, để có thể lây chút hào khí nữ nhi của thảo nguyên chúng ta. Còn nữa, nàng nếu đã gả đến thảo nguyên sao lại không nói tiếng bản tộc ? Phải ngoan ngoãn mà học cho ta.” Chắc chắn là hẳn từ trước đến nay luôn luôn bá đạo, không nói hai lời, cho nên liền lấy chức phụ thân tự cho là mình đúng.

A Thát còn muốn chối từ, Thoát Hoan liền biến sắc, cả giận nói : “Con ta sao có thể lè mề như vậy ? Hôm nay ngươi không đồng ý cũng phải đồng ý! Người đâu, đóng cửa lớn lại cho ta, không cho bọn họ đi ra ngoài.”

Bên kia Thác Nhã phu nhân cuống quýt bước ra điều đình, kêu Vương gia đừng nóng giận, vừa khóc vừa nói với A Thát : “Hài tử, sao con lại không chịu ở lại ? Mười năm nay ta ngày ngày thương nhớ con, rốt cục biết con còn sống trên nhân thế, con có biết ta vui mừng biết bao nhiêu ? Con lại quyết tâm phải làm cho ta đau lòng sao ? “

A Thát đối mặt với sự bức bách của Thoát Hoan còn có thể kiên quyết, chứ dưới sự thương tâm lại khóc lóc nức nở của Thác Nhã phu nhân không chịu được nên trưng cầu ý kiến của ta, ta khẽ gật đầu, đồng ý cho hắn ở lại.

Dù sao trên thảo nguyên rộng lớn này, ta xem như đang chơi đùa đi, hơn nữa thái độ của Cái nắp kia đối với A Thát thực đáng hoài nghi, lúc không có ai chú ý đến việc hắn nhìn A Thát bằng ánh mắt gần như thù hận. Mà A Thát cũng dùng thái độ dễ phòng với hắn. Ta phải điều tra trong quá khứ bọn họ có ân oán tình thù gì. Về phần những nam nhân khác, vừa rồi dám dùng loại này ánh mắt khinh bạc đó nhìn ta sao? Hừ hừ, bọn hắn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, ta sẽ chỉ cho bọn họ thấy một chút tài liệu về sự họa thủy của ta để tránh uống phí.

12. Chương 12

Quần áo trang sức của ta không cần phải nói, đủ loại kiểu dáng, hết sức xa hoa.

Còn có những thứ khác nữa, ví như tách ta dùng cũng có tới 8 cái, tách lưu ly để súc miệng (BB : tách lưu ly là tách thủy tinh, thời đó rất là quý nha, quý hơn tách vàng tách bạc a...), tách sứng tề giác để uống nước trong, tách quan điều là để uống Hồng Trà, tách Tử Sa để uống Trà xanh, tách Ngà Voi để uống Trà Lài, tách Ngọc Bích để uống Tham Trà, tách Kim Bôi để uống Mật Thủy, tách bạc để uống thuốc.

Những tiểu phiến nữ (BB : tức là cô gái ngoại tộc, ý chỉ các cô gái vùng thảo nguyên) được phái tới hầu hạ ta đều bị tám cái tách của ta làm cho hôn mê, kỳ thật ta cũng muốn hôn mê theo. Cũng không biết Cửu biểu ca đào đâu ra những thứ này, quả thực quá khoe khoang.

Vốn là biểu ca đã có chuẩn bị sẵn 18 nha đầu đưa tới hầu hạ ta, nhưng Thái sư sợ có gian tế nên không cho vào.

Qua một trận bát nháo của Cửu biểu ca, mọi người đều biết rõ ta là muội muội bảo bối của Cửu gia phủ Mộ Dung trong thành. Những người ban đầu xem thường ta đều bị những dụng cụ hoa lệ này làm cho sáng mắt, xem ta như một con rùa vàng. Nữ nhân thì ghen tị với ta, nam nhân thì tham lam muốn đoạt lấy.

Ngay cả Thoát Hoan cũng đến lôi kéo muốn làm quen với ta, hỏi ta có thể sắp xếp để hắn được gặp mặt Cửu biểu ca nói chuyện, bán hàng hóa cho bọn hắn có thể giảm giá bớt được không?

Ta vẫn như trước giả vờ nghe không hiểu, không biết nói tiếng Mông Cổ, A Thát làm bộ làm tịch phiên dịch cho ta nghe. Ta gật gật đầu đáp ứng, Thoát Hoan cười ha hả vỗ vai A Thát, tán thưởng hắn. Khen hắn biết chọn vợ, lấy được quý thê.

Nói tới đây tất yếu phải giới thiệu một chút đến Cửu biểu ca của ta. Đường như việc mậu dịch của cả biên giới Ngõa Thử này đều nằm trong tay hắn, nhất là về phương diện y dược đều bị Cửu biểu ca lũng đoạn đã thế lại còn lôi kéo thêm bà mẹ tham tiền của ta nhập hội. Dựa vào ảnh hưởng của cha mẹ ta ở triều đình nên quan hệ của hắn với quan quân coi giữ biên giới cực kì thân thiết. Có Đại Minh là chỗ dựa to lớn vững chắc, Ngõa Thử muốn dùng quyền thế áp nhân cũng phải suy nghĩ lại. Cho nên Cửu biểu ca chẳng qua chỉ là một thương nhân trong giới thương kĩ, nhưng ở Ngõa Thử không ai có đủ quyền thế để áp chế hắn.

Cũng bởi vậy, ta ở tại phủ thái sư có địa vị rất đặc biệt, ai dám chạm vào liền nóng bỏng tay.

Vì vậy có thể thấy được đầu thai vào nhà có tiền có thế mới là tuyệt sách. Giống như tứ đại mỹ nữ kia, tuy rằng có xinh đẹp hơn ta nhưng cũng chỉ là người có nhan sắc, sống chết đều bị nam nhân nắm giữ. Còn ta nhờ sinh vào đúng nhà, gia thế như vậy có thể nói cao không cao, nói thấp không thấp, muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền, cũng không liên quan đến quan hệ chính trị của bên thông gia.

Hiện tại, mọi người chắc nghĩ rằng ta sẽ làm loạn ở phủ thái sư? Sai, hiện tại ta rất yếu ớt. Ta mặc quần lụa mỏng hoa lệ, đi đường phiêu phiêu, bộ dạng như gió to thổi qua là ta sẽ ngã. Nhân tình luôn trong sáng khờ dại, mắt mở to ngây thơ, giống như tiên nữ chưa hề vướng bụi trần của nhân gian, không quan tâm đến thế sự (nếu như ta làm ra bộ dạng thực sự xấu xa, có lẽ những người khác sẽ nghĩ ta đang bị tâm thần). Cuối cùng, trước mặt Thoát Hoan, ta cũng không cần quỳ xuống nữa.

Còn vì sao ta phải giả vờ như vậy? Đương nhiên là để dễ dàng cho ta thuận tiện làm chuyện xấu.

Giống như, các con trai của Thoát Hoan khi đi đến đứng trước mặt ta, ta vô tình làm rơi vài hạt đậu, thế là bọn chúng bị trượt chân. Bọn họ quanh năm tập võ đánh giặc, cho nên động tác rất linh hoạt, chỉ đảo một chút, không ngã sắp xuống. Nhưng đừng nóng vội, lúc này, đầu gối của bọn họ sẽ đột nhiên cảm thấy đau xót, sau đó liền quỳ gối xuống trước mặt ta. Đúng lúc này, ta sẽ vờ như bị dọa đến ngây người, cố gắng đứng thẳng người nhận một quỳ của bọn họ.

Chân tướng chính là, trong tay áo rộng thùng thình của ta có dùng một loại độc chiêu của Mộ Dung gia có thể bắn đạn đậu. Bắn một vài viên đến lòng bàn chân của bọn họ, sau đó lại bắn một vài viên trúng vào huyết đạo trên đùi bọn họ.

Bọn Thát tử này chỉ biết múa đại đao, không có kiến thức võ công cao thâm, cộng với việc ta mảnh mai yếu đuối, cho nên không ai nghi ngờ ta, chẳng qua chỉ là cảm thấy được có chút tà môn.

Nhưng mà có chút liên lụy đến những người hầu quét tước dọn dẹp. Thế là ta đưa cho bọn họ một ít thuốc chữa thương với một ít tiền, lại còn tùy tiện giúp bọn họ chữa trị những căn bệnh ngoài da. Bọn người đó hầu hết đều tán dương ta có tâm địa Bồ Tát, không lâu sau còn truyền tụng ta là nữ thần hạ phàm, nói những người đó quỳ xuống là ý chỉ của thần linh.

Về sau không ít tới tở trông thấy ta liền hai tay tạo thành chữ thập quỳ xuống, người nhà Thoát Hoan không chủ động đối ta quỳ lạy, nửa tin nửa ngờ, nhưng khi ta gặp Thoát Hoan thì không còn ai so đo ta giả ngu không quỳ xuống.

Đương nhiên là không thể gạt được A Thát, nhưng hắn cũng không vạch trần ta, chỉ ở sau lưng trộm hỏi vì sao ta lại làm như vậy?

Ta nhếch miệng nói : “Ai bảo bọn họ dùng những ánh mắt đó để nhìn ta?”

A Thát không kiến nghị, chỉ nói: ” Thái sư chung quy cũng là cha ta, nàng hãy bỏ qua cho hắn đi, ta rất sợ trưởng bối quỳ lạy tiểu bối sẽ làm nàng giảm thọ.”

Ta kiêu ngạo nhăn mặt nhăn mũi: ” Hừ, ta sẽ không vì mê tín mà buông tha cho hắn. Ta nể mặt chàng, mặt mặt hắn cũng là mặt mặt chàng, thôi thì ưu khuyết điểm tương hổ.”

” Vì ta?” A Thát tự nhiên vui vẻ hẳn, hôn hôn chóp mũi của ta nói: ” Liễu Liễu, nàng thật sự đã động lòng với ta.”

” Ta đối với chàng tốt như vậy, chàng cũng nên nói cho ta biết chuyện của chàng với Cái nắp kia chứ?”

A Thát lại bắt đầu trốn tránh: ” Thật sự không có chuyện gì, chỉ là trước đây có đánh nhau vài lần thôi.”

Ta tức giận nhéo hấn: ” Chỉ toàn gạt ta! Ta khẳng định chuyện không đơn giản như vậy.”

Hấn ôm ta nói rất nhiều lời dỗ ngọt nhưng mà vẫn cứ là không nói thật.

Nhưng mà cuối cùng ta vẫn hiểu rõ chân tướng, người nói cho ta biết chính là cái tên cái nắp kia.

Có một ngày, Thác Nhã phu nhân kêu A Thát tới gặp mặt để tăng thêm tình cảm mẫu tử, ta nghe xong biết thế nào đến nàng cũng sẽ khóc lóc ầm ĩ cho nên quyết không đi theo. Tránh ở một góc sáng sủa của hoa viên luyện đạn chỉ công. Ở đó, có một tổ ong vò vẽ bị tán cây đại thụ che khuất. Nghe nói, trước kia mọi người từng có ý định diệt trừ cái tổ ong vò vẽ này, nhưng đều không thành công, còn làm chết một người, cho nên người bình thường đều đi vòng qua.

Ta mang theo bên người thuốc phòng côn trùng nên con gì cũng không sợ, mừng rỡ khi không có ai thấy, đứng dưới tàng cây, lấy những con ong vò vẽ bay qua bay lại làm bia luyện bắn đạn đậu.

Nhìn từng con ong vò vẽ rớt xuống cảm giác rất thích, tâm tình vui vẻ nên ta luyện tập cũng thực cao hứng. Bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người đang lại gần, ta liền kéo ống tay áo làm bộ đang thưởng thức một bụi hoa bên cạnh.

Người tới là cái tên cái nắp kia. Hình dáng của hấn tương tự như A Thát, mặc quần áo cũng giống nhau nên những người khác thường nhìn nhầm hai người bọn hấn. Nhưng ta liếc mắt một cái là có thể phân biệt, bởi vì ánh mắt của bọn họ không giống nhau. A Thát nhìn ta bằng ánh mắt si mê với quyền luyện hãm mộ, mà ánh mắt của tên cái nắp này giống như là độc xà nhìn chằm chằm con mồi. Giờ phút này, không có người ngoài, ánh mắt này của hấn càng rõ ràng.

Ta thấy hấn liền chuẩn bị rời đi, lúc ta đi ngang qua người hấn, ta nhìn thấy hấn mỉm cười tà ác, dùng tiếng Mông Cổ nói, chắc hẳn nghĩ ta nghe không hiểu, nói: ” Chờ xem, tiểu mỹ nhân, nàng cùng với tiền của nàng đều sẽ là của ta.”

Tâm ta thoáng động, lặng lẽ bắn về phía hấn mê huyền phần, chỉ chốc lát, mắt hấn liền mở to.

Ta hỏi hấn : ” Người chuẩn bị hãm hại đệ đệ của người như thế nào?”

Hấn thẳng trả lời trong vô thức: “Lén để trong phòng hấn một ít công văn cơ mật, vu cho hấn là gian tế do người Hán phái tới.”

Ta lại hỏi : ” Vì sao người lại đi hại hấn?”

Hấn đáp : ” Ta chán ghét hấn, vốn ta là người thông minh nhất trong số các huynh đệ, hấn từ nhỏ đã dấn dõ nhưng lại đọc sách tốt hơn ta, tập võ cũng mạnh hơn ta. Vốn ta là nhi tử mà mẫu thân yêu thích nhất, mẫu thân luôn nói ta sẽ là nam nhân đẹp trai nhất thảo nguyên, vậy mà khi hấn sinh ra lại giống ta, càng lớn càng giống ta. Phụ vương và mẫu thân cũng càng ngày càng yêu quý hấn. Cho nên lần đó, khi đánh nhau với Thát Đạt, ta liền lừa hấn tới chiến trường, đập hấn xuống ngựa. Thật không ngờ, hấn không những không chết mà còn có được được một tiểu mỹ nhân. Mẫu thân xem hấn là bảo vật, phụ vương cũng xem trọng hấn, mọi người ai cũng lấy lòng hấn. Những thứ này vốn nên là của ta! Ta không muốn trên đời này có một kẻ có khuôn mặt giống ta như đúc...”

Ta cũng không thích trên đời này có một người có gương mặt giống A Thát như đúc, hơn nữa, khuôn mặt kia luôn mang theo biểu cảm xấu xí. Cho nên, ta đưa giải được cho tên cái nắp rồi dùng khinh công chạy ra xa mấy trượng, sau đó, ném một tảng đá lớn về phía tổ ong.

Vì vậy, khi ánh mắt của tên cái nắp kia khôi phục lại bình thường, cảnh tượng đầu tiên mà hấn nhìn thấy chính là một đàn ong vò vẽ đang bao vây hấn. Tiếng kêu thảm thiết của hấn vang vọng cả phủ thái sư.

Mấy binh sĩ ra sức dùng quần áo bao quanh người hấn, lấy nhánh cây đuổi những con ong vò vẽ, nhưng số lượng quá nhiều, đuổi không sao hết được, ngược lại còn làm cho cái nắp kia đau đớn co rút nhiều hơn. Cho đến lúc A Thát tới, dùng thuốc đuổi côn trùng mới có thể làm cho đàn ong vò vẽ lưu luyến rời đi.

Nguyện vọng của Cái nắp đã được thực hiện, hấn thành đầu heo, một chút cũng không giống A Thát.

13. Chương 13

Ta trốn ở trên một nhánh cây gần đó, che miệng cười trộm.

Lúc ông vò vè ngoan ngoãn về tổ, A Thát có vài lần nhìn về phía nhánh cây nơi ta đang trốn, rồi nhanh chóng chỉ huy mấy binh sĩ khiêng tên Cái nắp chỉ còn sót lại một hơi thở kia đi, Thác Nhã phu nhân lòng đau như cắt khóc lóc đi theo. Những người khác lát sau cũng đều tự tản đi, trong vườn lại khôi phục sự yên tĩnh như lúc đầu.

Ta thấy bốn bề vắng lặng, khẽ nhảy xuống đất, vui vẻ đi về. Bỗng nhiên, có một người đi ra từ phía sau bụi hoa chặn đường ta.

Là một ca ca khác của A Thát – Dã Tiên caca, chính là người lần đầu tiên ta đến đây đã nhìn ta cười trộm. Không biết hần trốn ở đây bao lâu rồi, đã nhìn thấy những gì rồi?

Hần lạnh lùng nhìn ta, dùng tiếng Hán hỏi ta : ” Vừa rồi là người giở trò quỷ?”

Ta ngây thơ vô tội nhìn hần, nhân tình vụt sáng : ” Tiểu nữ không hiểu ý tứ của ngài.”

Hần vẫn lạnh lùng : “Ta đều đã trông thấy tất cả. Người và Cáp Nhật Tra Cái cùng nhau nói vài lời gì đó, hần vốn không biết nói tiếng Hán, cho nên có thể suy ra là người có thể hiểu lời nói của chúng ta? Ta còn trông thấy người quấy nhiễu tổ ông vò vè, người biết võ công? Vì sao người phải hại hần? Người đang che dấu bản thân là có mục đích gì?”

Vừa rồi là do đàn ông vò vè kêu ông ông cho nên ta không chú ý bên cạnh có người, cho nên mới để hần nhìn thấy sơ hở.

Ta khinh thường nhìn hần : “Đại nam nhân nhà người thật nhàm chán! Ở nhà của mình mà phải lén lút đi rình rập. Không phải người cũng rất chán ghét hần sao? Núp ở một bên xem hần bị ta chinh, trong lòng khỏi phải nói chắc là cũng rất cao hứng? Vậy mà lúc này ở trước mặt ta lại giả vờ làm người tốt?”

Dã Tiên cảnh giác trừng mắt nhìn ta : “Ai bảo người ta chán ghét hần?”

Ta lườm hần một cái : “Hừ, người cho rằng ta là kẻ ngốc sao? Tước vị của Phụ thân người chỉ có một cái nhưng lại có tới 18 đứa con trai chờ kế thừa, có thể không ganh ghét nhau sao? Những huynh đệ khác của người đều nhận định người là người có khả năng nhất, chỉ có tên Cái nắp kia tự kỷ cuồng vọng không hiểu rõ tình thế, ý vào việc mẫu thân của hần là nữ nhân mà phụ thân người sủng ái nhất, đi đâu cũng muốn đối nghịch với người, ý đồ muốn cướp đoạt địa vị của người. Nếu người có thể ưa thích hần ta mới thấy lạ. Người tỏ vẻ khoan hồng độ lượng, tất cả chỉ là giả bộ để cho người ta xem mà thôi. Người Hán chúng ta đã thực hiện âm mưu quỷ kế mấy ngàn năm nay, mấy cái tiểu kỹ xảo này của các người thì hù dọa được ai ?!”

Dã Tiên càng cảnh giác hơn : “Người rốt cuộc là ai? Đến đây với mục đích gì?”

Ta không thèm để ý đến hần, liếc xéo hần một cái : “Ta là ai, ta có mục đích gì cũng không liên quan đến người. Người đừng có chọc ta, nếu được vậy thì ta cũng để yên cho người. Người khôn hồn thì mau tránh ra, chớ ngoan không nên chắn đường, có biết không?”

“Người ! Người là nha đầu không biết trời cao đất rộng !” Hần tức giận, thân thủ như muốn rút đao, nhưng lập tức thân thể cứng đờ, vừa sợ vừa giận hỏi ta : “Đáng chết ! Người đã làm gì với ta?”

Ta làm mặt quỷ blèu nhìn hần: “Hiện tại người có biết trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu không?” Nói xong, ta xoay người bước đi.

Hần trúng cương thi phần của ta, thân thể không động đậy được, chỉ có đầu lưỡi là có thể động đậy. Hần nhìn về phía ta phần nộ nói : “Người dám hạ độc với ta? Người có biết làm như vậy sẽ có kết cục gì?”

Ta đầu cũng không thèm quay lại, duyên dáng lượn lờ tiếp tục đi, khẽ phất tay nhẹ tay về phía sau, “Người đừng sợ, không chết được đâu. Hôm nay tâm tình của bốn tiểu thư rất tốt cho nên lưỡi biếng, không có muốn chinh người, cương thi phần chẳng qua thì khoảng một canh giờ nữa sẽ mất đi hiệu lực. Người cứ ở đây từ từ mà hứng gió lạnh để thanh tỉnh một chút đi. Còn nữa, đừng có mơ tính toán làm sao để trả thù ta, cái khác ta không có khả năng nhưng mà làm cho người khác sống cũng như chết thì có thể.”

Hắn ở phía sau nghiêng rằng nghiêng lợi : ” Ngươi là tiểu yêu nữ...”

Ta không thèm qua tâm, nói: “Ngươi có cảm thấy ngươi như bây giờ rất có mặt mũi không ? Ngươi cứ tiếp tục kêu to lên đi, để tất cả mọi người đến xem.”

Hắn lập tức ngậm miệng.

Cước bộ của ta nhẹ nhàng đi qua cái sân nhỏ trở lại chỗ ở. Một lúc sau A Thát cũng về tới.

Ta liếc xéo hắn : ” Chữa xong rồi?”

Hắn gật gật đầu, ý muốn trách cứ ta : ” Ai, Liễu Liễu, nàng...”

Ta ngắt lời hắn, làm người ác đi cáo trạng trước, trừng mắt lên nổi giận : ” Hừ, việc ta trừng trị người khác chàng cũng dám quản?”

A Thát nhanh chóng nuốt trở lại những lời muốn nói, xoay qua trấn an ta : “Liễu Liễu, nàng đừng có nóng giận. Ta chữa cho hắn không phải là muốn làm cho nàng tức giận, chỉ là ta sợ mẫu thân quá thương tâm. Nhưng hắn rốt cuộc đã làm gì khiến nàng giận như vậy?”

Ta nhếch miệng : “Ta đã biết hết mọi chuyện, trước kia chính là hắn đã hại chàng phải làm nô lệ.”

A Thát vừa nghe xong đã cười híp mắt, ôm lấy ta : “Tốt quá, thì ra là vì ta. Kỳ thật, hiện tại ta một chút cũng không hận hắn, nếu không nhờ hắn, ta sẽ không gặp được nàng. Chính xác thì ta còn phải cảm ơn hắn.”

Ta hừ lạnh một tiếng : ” Cảm tạ cái gì? Chàng có biết hắn xấu xa như thế nào không? Hắn lại chuẩn bị hại chàng, còn dám có ý xấu với ta.”

A Thát biến sắc : ” Cái gì? Hắn dám có ý đồ xấu với nàng? Tên hỗn đản này, đáng lẽ ta phải để ong vò vẽ cắn chết hắn.”

“Đúng vậy, chàng nghĩ ta là người không hiểu đạo lý, vô duyên vô cớ hại người khác sao?” Ta chớp mắt nhìn A Thát dối lòng lắc đầu, ta giả vờ giận hắn : “Về mặt kia của chàng là có ý gì? Chẳng lẽ chàng cảm thấy ta là người không hiểu đạo lý?”

A Thát chỉ cười, ôm lấy ta : “Sao lại thế được? Liễu Liễu của ta là cô nương tốt nhất tốt nhất trong thiên hạ.”

“Cái này nghe còn được. Có điều.... ” ta tiến sát vào trong lồng ngực hắn, tạm dừng một chút, nói tiếp: “Sau này ta còn phải thuận tay chỉnh vị ca ca có quyền thế kia của ngươi.”

” Ai? Là Dã Tiên ca ca sao? Sao hắn lại chọc đến nàng nữa rồi?”

” Ai bảo hắn núp ở bên cạnh nhìn lén? Ta liền hạ cương thi phẫn lên người hắn, lúc này chắc hắn đang đứng đó hứng gió.”

” Aizz, Liễu Liễu, nể mặt mũi của ta mà tha cho hắn một lần đi. Trước đây, trong tất cả các ca ca thì hắn là người đối xử với ta tốt nhất. Huống hồ, hiện giờ ở Ngõa Thứ, quyền thế của hắn gần với cha ta nhất, nếu thật sự chọc giận hắn thì rất là phiền toái. Chúng ta ở trên thảo nguyên rộng lớn này nếu muốn tự do hành tẩu thì phải dựa vào hắn, nói không chừng còn có thể liên lụy Cửu biểu ca. Nghe lời ta, tha cho hắn đi.”

Ta ngẫm lại thấy cũng có đạo lý, những tên Thát tử này đầu óc ngu si suy nghĩ đơn giản lại dễ xúc động, vạn nhất vì chuyện này mà ảnh hưởng đến toàn cục thì không đáng, vì thế ta liền gật đầu: “Được rồi, vậy ta đi thôi. Hắn là loại người thà chịu khổ còn hơn mất thể diện, nhất định không muốn có nhiều người biết việc này. Chàng cứ coi như không biết đi.”

Nói xong ta lại đi ra cửa, đi đến cái sân nhỏ kia, cương thi vẫn ở nơi đó, bộ mặt dữ tợn. Nghe thấy có tiếng bước chân, sắc mặt hắn lập tức dịu đi, giả bộ đang nhàn nhã nhìn ngắm phong cảnh.

Thấy hắn vất vả như vậy, ta nhìn không được bật cười, bước ra khỏi góc khuất. Hắn thấy ta, bộ mặt liền chuyển sang vẻ dữ tợn, phẫn nộ quát : “Tiểu yêu nữ, mau đưa giải dược cho ta, ngươi là đồ tâm địa rắn rết...”

Ta nhàn nhã đứng trước mặt hắn, lấy trong túi thuốc của mình ra một bao dược : “ừ thì...., nơi này còn có cam diệp phần, nếu ai đó nếu muốn ngay cả đầu lưỡi cũng không động dấy không mắng người được thì cứ nói.”

Hắn lập tức ngậm miệng, ghen đỏ mặt căm tức nhìn ta.

Ta đưa một đầu ngón tay lên ngực ngoắc: ” Đừng trừng mắt thế, trong lòng cũng đừng có vụng trộm mắng ta. Tuy rằng ta không điều khiển được thiên quân vạn mã nhưng cũng không có sợ người đâu. Nếu người còn có dã tâm, chỉ cần ta lấy một loại thuốc từ túi của mình ra thì ngay lập tức đã có thể làm nó tan thành mây khói, cho nên, người đối với ta nên khách khí một chút. Còn nữa, việc buôn bán không được gây khó dễ Cửu ca của ta. Bằng không, mấy chục sư huynh đệ nhà ta sẽ đánh cho người khó lòng phòng bị. Nhớ cho kĩ, có biết không?”

Nói xong, ta đưa giải dược cho hắn, xoay người rời đi : “Được rồi, người có thể cử động. Không cần ôm ý định ở sau lưng đánh lén ta, thiên kì bách quái dược quý hiếm nào ta cũng đều có, nếu muốn ở trước mặt công chúng bị bêu xấu thì cứ việc, cũng đừng trách ta không cảnh cáo người trước.”

Ta thông thả đi ở phía trước, người phía sau cũng không lên tiếng, giữ một khoảng cách nhất định đi ở phía sau ta.

Ta cảm giác ánh mắt của hắn vẫn đang nhìn chằm chằm trên lưng ta, phỏng chừng vẫn đang đấu tranh tư tưởng có nên đánh lén ta hay không. Ta mặc kệ hắn, ra khỏi hoa viên ta quẹo trái, hắn quẹo phải, như vậy mỗi người đi một ngã.

Sau này hắn cũng không có gây phiền toái cho ta, chỉ dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, đứng ở một nơi bí mật gần đó quan sát ta. Ta vẫn như cũ giả bộ yếu đuối. Nếu có người không biết sống chết ở sau lưng ta dùng tiếng Mông Cổ bình luận lung tung về khuôn mặt của ta, lập tức đều sẽ trúng tà, hoặc là cười cười điên điên, hoặc là mất miệng từ từ méo xẹo. Trong lòng hắn đương nhiên biết rõ là ta làm nhưng lại không có vạch trần.

Sau một thời gia, ta ở trong phủ gây sức ép, mọi người đều xem ta là tiên nữ ra sức cúng bái, không ai dám bất kính với ta. Người không phạm ta, ta cũng không chủ động đi hại người, ta bắt đầu cảm thấy không còn thú vị nữa nên nhẹ nhàng bảo A Thất thương lượng để chúng ta dời đi. Thoát Hoan vẫn cứ ngăn cản, ta bản khoản không biết có nên kiên quyết rời đi hay không?

Có một ngày, ở trong vườn ta gặp lại Dã Tiên, ta liền nhìn hắn ngoắc ngoắc ngón tay, hắn hiểu ý, bảo hạ nhân lui ra, sau đó nở nụ cười triu mến yếu ớt đi về phía ta.

Ta bắt giác ngây ngốc tại chỗ. Cái kiểu tươi cười của hắn thoát nhìn rất quen thuộc, đã từng vô số lần xuất hiện trên mặt của Hoàng đế ca ca.

Hoàng đế ca ca tuy rằng nhân đức vang danh thiên hạ, nhưng người ngồi vào vị trí kia làm sao có thể nhân từ? Lúc người vẫn còn là Hoàng thái tôn, Hán vương Chu Cao Hú là uy hiếp lớn nhất cho việc người kế thừa ngôi vị Hoàng đế, lúc đó người thật sự không nắm chắc tuyệt đối khả năng đánh bại Chu Cao Hú, cho nên khi đối mặt với Chu Cao Hú, người thường mang theo vẻ mặt tươi cười này.

Rất nhiều lần, người dùng nụ cười đó, cố gắng chịu đựng sự ương ngạnh của Chu Cao Hú, sau khi xong việc, lúc nào người cũng đều cần răng nói với ta: ” Liễu Liễu, đây là bí mật của hai chúng ta, người không được nói cho người khác biết. Người phải dùng tâm mà nhớ kỹ, chung quy sẽ có một ngày, ta sẽ khiến hắn quỳ gối dưới chân ta cầu xin tha thứ.”

Khi đó ta còn nhỏ nên không hiểu lắm cho lắm, chỉ biết rằng người không vui, ta ôm cổ rồi hôn nhẹ 1 cái, trịnh trọng gật đầu. Về sau ta, thật sự không có nói cho người khác biết.

Quả nhiên có một ngày, Chu Cao Hú thành tù nhân, bị Hoàng đế ca ca dùng biện pháp thực sự tàn khốc đem hắn đi xử tử.

Cho nên mỗi lần Hoàng đế ca ca mỉm cười như thế với bất kì kẻ nào, thì kẻ đó sẽ có kết cục rất thê thảm. Có đôi khi, khó tránh khỏi có người chết oan.

Hoàng đế ca ca cũng từng có ý nghĩ hối hận hối ta : “Liều Liều, người có cảm thấy Trầm quá ngoan độc hay không?”

Ta kiên định lắc đầu : “Không, Hoàng đế ca ca là người tốt nhất, ai bảo bọn họ khiến Hoàng đế ca ca mất hứng, bọn họ bị như vậy là xứng đáng!”

Lúc đó khuôn mặt của Hoàng đế ca ca sẽ giãn ra, nói : “Aizz, tuy rằng biết người thị phi bất phân nhưng nhìn người một lòng tôn thờ Trầm như vậy, lòng Trầm rất an ủi a.”

Ta gật gù đầu : “Đúng, ta mặc kệ người khác chết thiên thiên vạn vạn, ta chỉ cần Hoàng đế ca ca cao hứng.”

Hoàng đế ca ca vì thế rất cao hứng, ôm ta, đặt ta ngồi trên đầu gối của hắn, nhẹ nhàng phe phẩy đung đưa ta, nói : ” Thật không hổ là tri kỷ Liều Liều của Trầm.”

...

14. Chương 14 -(hoàn)

Cái loại tươi cười kia không còn nữa mà Hoàng đế ca ca cũng sớm đã không còn nữa. Kỳ thật ta rất thích Hoàng đế ca ca cười như vậy, nụ cười của người có biết bao hàm nhiều ý nghĩa và chỉ có mình ta biết, đó là bí mật của ta và Hoàng đế ca ca, ngoài ra không còn ai biết bí mật này. Điều đó làm ta cảm thấy, đối với Hoàng đế ca ca mà nói, ta chính là độc nhất vô nhị. Nhưng mà tất cả đều đã không còn nữa, Hoàng đế ca ca giờ đang nằm cô đơn lạnh lẽo trong Hoàng lăng, không còn có thể nở nụ cười đó nữa.

Ta nhìn Dã Tiên, bỗng nhiên trong lòng tràn ngập phần nộ, ta nạt hắn : “Vì sao người lại cười kiểu đó? Không cho người cười kiểu đó! Người căn bản không xứng cười kiểu đó!”

Dã Tiên tức thì thay đổi sắc mặt, tức giận nói : “Người, cái loại nữ nhân này đang phát điên gì? Đừng có mà quá kiêu ngạo, đừng tưởng rằng ta...” Giọng chợt hắn dừng lại, “Người, người khóc cái gì? Rõ ràng là người không phân rõ phải trái, người còn có mặt mũi để khóc sao? Ồi, người đừng khóc, người cứ như vậy, người khác cho rằng ta đã làm gì người, người...” Thanh âm của hắn cứ nhỏ dần nhỏ dần, hắn hoàn toàn không biết nên làm sao.

Ta chùi chùi nước mắt, không phân rõ phải trái nói : “Dù sao cũng không cho người cười kiểu kia, người có thể coi ta là kẻ hung tợn cũng được, nhưng không cho phép người cười kiểu kia.”

Hắn mở miệng, trong giọng nói không có chút nào chống đối : “Được được được, ta sẽ không cười nữa, sau này ta sẽ không cười nữa là được chứ gì? Người đừng có khóc nữa...”

Đúng lúc này, có một thân ảnh chen vào giữa ta và hắn, ôm lấy ta : “Liều Liều, hắn đã ức hiếp nàng sao?”

Là A Thát, hắn toàn thân vận lực, chuẩn bị tư thế, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay với Dã Tiên.

Dã Tiên cười với A Thát nói: “Ta không có làm gì hết, chỉ nở một nụ cười với nàng thôi.”

A Thát không tin, cúi đầu hỏi ta : ” Liều Liều, nàng nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

”Ta mặc kệ chuyện của hắn.” Ta ôm chặt A Thát, đem mặt vùi vào ngực hắn nức nở.

A Thát thả lỏng thân thể, nhẹ vỗ về sau lưng ta, không quan tâm tới sự giải thích của Dã Tiên.

Dã Tiên dùng loại thanh âm như ý chỉ ta là kẻ không thể trêu vào, có chút mất hứng nói : “Quên đi, quên đi.” Chợt nghe tiếng bước chân của hắn bước đi xa.

Ta tựa vào trước ngực A Thát, tim của hắn vì lo lắng cho ta mà đập loạn nhịp. Hắn còn nói hắn sẽ không bao giờ bỏ ta ở lại một mình nữa. Ta cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

A Thát nhẹ nhàng lau những giọt lệ còn sót lại trên mặt ta, ôn nhu hỏi : “Làm sao vậy? Sao đang êm đẹp nàng lại khóc vậy?”

Ta không muốn hắn biết ta lại nghĩ tới Hoàng đế ca ca nên đành nói dối : “Đột nhiên ta nhớ nhà, ở đây, người ta không tốt với ta bằng nhà ta.”

A Thát áy náy nói : ” Aiz, Liễu Liễu, đều là lỗi của ta, mấy ngày nay đã ủy khuất cho nàng. Ta sẽ lại đi cầu xin phụ thân, nếu hấn vẫn không đồng ý thì chúng ta sẽ trốn đi.”

Rõ ràng là ta ủy khuất hấn, ngược lại còn bắt hấn bồi thường. Ta áy náy vùi mặt vào ngực hấn, nói với lòng hấn : ” A Thát, đời này kiếp này chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau, nếu có chết thì cũng sẽ chết cùng nhau, có được không?”

” Được.” A Thát nâng mặt ta lên, nhìn vào mắt của ta tuyên thệ : “Liễu Liễu, nàng chính là tâm, là mạng của ta. Không có nàng, ta không thể sống.”

Từ sau lần ta khóc lóc như điên ấy, Dã Tiên tựa hồ cũng có chút sợ ta, ở trước mặt ta cũng không bao giờ cười kiêu đó nữa, cũng không có hung tợn với ta, giống như hấn sợ ta lại gây khó dễ cho hấn. Có thể hấn cảm thấy ta là một kẻ điên, nếu so đo với ta sẽ rất mất mặt?

Vì ngày đó ta đã thất thố trước mặt hấn nên sau khi tỉnh táo lại ta không thể nào ngang tàng trước mặt hấn nữa. Cho nên cứ bảo trì khoảng cách, khách sáo lễ tiết với hấn.

A Thát vì ta nên lại đi tìm Thoát Hoan biểu đạt ý nguyện kiên quyết muốn rời đi.

Thoát Hoan rất tức giận, mắng A Thát : “Cái thằng nhóc này! Cả ngày chỉ biết làm sao cho nữ nhân vui vẻ, không có chút hùng tâm tráng chí của nam nhân gì cả. Người muốn cả đời này cứ bám váy đàn bà làm kẻ bất lực sao? Ngay ngày mai, người chuyển đến doanh trại cho ta !”

A Thát kiên quyết từ chối, nói, chí của bản thân không ở nơi này.

Ở Ngõa Thứ, Thoát Hoan là nhân vật một tay che trời nên hấn không bao giờ cho phép người khác nói từ “Không”, hấn tức giận rằng cục sắt này không thể rèn thành thép được nên sai người trông giữ A Thát, nếu dám tự tiện rời đi, lập tức giết chết bất luận tội.

Giờ phút này, Thác Nhã phu nhân đang nước mắt lưng tròng khuyên bảo: ” Nga Nhật Lặc Hòa Khắc, vì sao con nhất quyết phải đi? Là mẹ đối với con không tốt sao? Ta biết nhất định là nữ tử kia nũng nịu, đứa con gái người Hán kia đã dụ dỗ con. Nàng trừ bỏ có vẻ ngoài dễ nhìn ra thì không có cái gì tốt cả! Con không nên vì nàng mà cãi lời Phụ vương, bỏ mẹ, bỏ gia đình? Con nên ngoan ngoãn nghe lời Phụ vương con đi, ở trong doanh trại lập chiến công lớn, đến lúc đó, có mỹ nữ nào mà con không thể có? Còn về phần nữ nhân kia thì để cho nàng ta đi đi.” Nói xong, còn đem ánh mắt chán ghét nhìn về phía ta.

Trong lòng ta không vui, ta thấy ngày ngày bà đều khóc lóc nên mới xót thương, mới nể mặt A Thát mà làm quen với bà, kêu bà một tiếng mẹ, ấy thế mà bà còn không tự biết thân biết phận, lại còn muốn xoay qua chia rẽ chúng ta?

A Thát ôm ta như ôm bảo vật, nói : “Mẫu thân, thỉnh người đừng nên nói như vậy, nếu không có nàng, hài nhi đã sớm hóa thành xương khô trên thảo nguyên. Người của con, mạng của con đều là của nàng, đời này kiếp này con sẽ không bao giờ rời xa nàng.”

Thác Nhã phu nhân cực lực ra sức khuyên nhủ cũng không có kết quả, khóc suốt mướt mà bỏ đi, một hồi sau lại đưa đến một thuyết khách khác, là Dã Tiên.

Dã Tiên khuyên A Thát : “Còn nhớ lúc còn bé người luôn nói muốn học trở thành một Thành Cát Tư Hãn, dương cao ngọn cờ của bộ tộc Nữ Chân chúng ta, nhớ không? Ai ngờ, người ở trên đất của người Hán một thời gian thì đã học thói nhĩ nữ thường tình của bọn họ. Nữ nhân đều là đầu tóc dài kiến thức ngắn, chỉ biết hưởng thụ an nhàn trước mắt, hiện tại, người nên sùng nàng có giới hạn thôi, không nên cái gì cũng chiều theo ý nàng. Nếu thật sự là vì nàng, ta thấy người nên cố gắng xây dựng công danh sự nghiệp, tranh giành một phần giang sơn, để cho người trong thiên hạ đều biết người yêu quý nàng như thế nào.”

Nghe hấn hạ thấp nữ nhân, trong lòng ta tức giận, ngắt lời hấn : “Ta muốn cái giang sơn kia để làm gì? Ta không quan tâm người trong thiên hạ nói gì về ta? Cái gì mà vinh hoa phú quý chứ, cơm cũng chỉ có thể ăn một phần, người cũng chỉ có thể mặc một bộ quần áo, chết thì cũng chỉ có thể nằm trong một cái quan tài.”

Hấn phản bác lại lời của ta : “Tuy nói là như thế nhưng người hỉ nộ ái ố vô thường, tính tình điêu ngoa, nếu chỉ là thường dân bá tính sợ rằng không bao lâu sẽ gây họa cho bản thân. Nếu hấn muốn bảo vệ cho người, hấn phải có quyền có thể.”

Ta ngạo mạn nói : “Vì sao ta phải cần nhờ chàng? Nhà ta có tiền lại có thế, ta cũng không phải loại tiểu thư tay trái gà không chặt. Lần trước, người đã bị ta chinh không thể động đây đây thôi? Tính điều ngoa vốn là bản tính của ta, không phải vì chàng không có quyền thế mà có thể bỏ được.”

Dã Tiên hừ một tiếng : “Nhưng mà hần là một đại nam nhân, không thể làm nên chuyện lớn gì, ở đâu cũng sẽ bị người cười lên đầu thì mặt mũi của hần để nơi đâu? Theo ta được biết, nếu không phải Tuyên Tông hoàng đế đột nhiên bằng hà thì người sẽ vào cung làm phi tử. Không phải ta tự hạ thấp đệ đệ của mình, nhưng nếu so sánh với Tuyên Tông hoàng đế, thì vô luận là văn tài hay võ lược hần đều không sánh bằng. Vì sao người lại yêu thích hần? Sao lại cam tâm đi theo hần làm thường dân?”

Ta quay đầu nhìn A Thát, ở đáy mắt hần cũng hiện chút áp lực và sầu lo. Ánh mắt ta nhìn A Thát, trả lời vấn đề của Dã Tiên: “Nếu người đã điều tra chuyện của ta chắc cũng biết ta đã lớn lên như thế nào ! Hoàng đế ca ca thật sự rất sủng ái ta. Ta muốn cái gì người đều đáp ứng, cho nên từ đó đã nuôi dưỡng tính kiêu căng của ta. Từ nhỏ, bất cứ thứ gì ta cũng không muốn giống với người khác, đồ của ta không được giống với bất kì ai. Cho nên khi ta trưởng thành tính khí vẫn không sửa được. Nam nhân nào muốn yêu ta thì trong mắt chỉ có thể nhìn thấy ta, cái gì mà thiên hạ, cái gì mà quyền thế, tất cả đều không thể hơn ta. Hoàng đế ca ca mọi thứ đều tốt, chỉ là không làm được như vậy, cho nên ta đã quyết định từ bỏ.”

Nhớ đến chuyện quá khứ, lệ tự nhiên lại tràn khóe mi, ta cố nén lại, hơi ngẩng đầu lên, không cho nước mắt chảy ra. A Thát đưa tay ra ôm ta vào trong lòng. Ta nhân thế ở trước ngực hần cọ cọ chùi nước mắt.

Ôm nhau một lúc, ta ngẩng đầu nói vì Dã Tiên: “Ta không cần A Thát trong tất cả mọi chuyện đều làm chỗ dựa cho ta, chỉ cần chàng yêu ta là đủ rồi. A Thát tốt hơn nhiều người khác, chỉ có chàng mới có thể vì ta mà từ bỏ mọi thứ. Sẽ có người nói chàng không có tiền đồ, bất trung lại bất hiếu nhưng ta yêu chàng cũng chính vì điều này, đối với người khác thì chàng có thể là lòng lang dạ sói nhưng chàng lại đem tất cả những thứ tốt nhất trên đời này dâng cho ta, bởi vì ta là một người rất ích kỷ bá đạo.” Ta rất cục cựa cũng hiểu được rằng, người mà ta yêu nhất không phải Hoàng đế ca ca, cũng không phải A Thát, mà là chính bản thân ta. Chỉ có người như A Thát mới thích hợp với ta.

Ta quay đầu cười với A Thát, A Thát lộ ra vẻ mặt thoải mái, ánh mắt nóng rực nhìn ta nói : ” Ta yêu nàng cũng chính vì nàng ích kỷ bá đạo như vậy.”

Chúng ta không nhìn thấy bất kì ai ngoại trừ đối phương.

Chờ chúng ta nhớ tới Dã Tiên đang đứng bên cạnh thì đã phát hiện không biết hần đã đi từ khi nào.

Ta với A Thát gói những vật dụng cần thiết chuẩn bị thừa lúc trốn đi. Đến chạng vạng, Dã Tiên lại đến truyền mệnh lệnh của Thoát Hoan, giải trừ cảnh giới ở ngoại viện của chúng ta. Nói chúng ta có thể tùy ý rời đi bất kì lúc nào.

Ta tò mò hỏi Dã Tiên: “Là người giúp chúng ta cầu xin? Vì cái gì? Không phải người vẫn luôn ghi hận ta sao?”

Hần cười cười : ” Người cũng chỉ là một đứa trẻ bị chiều quá hóa hư, ta so đo với người làm cái gì? Tuyên Tông hoàng đế là một hoàng đế tốt, ta kính nể hần cho nên không muốn làm khó xử người mà hần yêu thương. Trưởng phu của người là đệ đệ của ta, với trách nhiệm của một huynh trưởng, ta khuyên giải hần nhưng hần lại không muốn nghe, ta cũng không có biện pháp nào khác. Với lại, không cho các người đi thì sẽ ngăn được các người sao? Tội gì kết thù kết oán thêm? Không bằng cho các người vui vẻ ra đi.”

Không thể ngờ rằng, hần thật ra là một người biết thức thời, từ trước đến nay ta thích mềm mỏng, không thích cứng rắn nên có chút ngưỡng ngùng kêu A Thát: “A Thát, chàng lấy vài loại cửu chuyển hoàn hồn đan đưa cho Dã Tiên ca ca.”

Dã Tiên sững sốt, trêu chọc : ” Đây là lần đầu tiên người gọi ta là ca ca. Kỳ thật người không phải chỉ điều ngoa, có khi lại rất hiểu chuyện.”

Ta không hề cảm kích lời khen của hần, lập tức tâm cao khí ngạo nói : “Bắt người tay ngắn, người phải nhớ kỹ về sau không được gây khó dễ cho Cửu ca của ta.”

Đúng là bộ mặt của một ca ca chân chính, Dã Tiên không trách mắng gì ta, chỉ dùng nụ cười khoan dung của 1 vị ca ca nhìn ta.

Bên kia A Thát lấy túi thuốc, ghi chú rõ các tác dụng của từng loại thuốc, phương pháp dùng, đưa cho Dã Tiên: " Đa tạ Dã Tiên ca ca! Mẫu thân của ta sau này nhờ người thay ta chăm sóc bà."

Ta thốt vô một câu : " Ủ, còn có tên Cái nắp kia, người đừng cho hắn sống khá giả nha, lúc trước chính hắn đã hại A Thát nhà ta phải làm nô lệ. Nhưng mà nể mặt của mẹ hắn, cũng đừng giết chết hắn."

"Vì nguyên nhân đó nên người mới trừng phạt hắn?" Dã Tiên dường như hiểu ra chuyện gì : "Như vậy ta cũng không cần lo cho A Thát nữa. Người chỉ ích kỷ bá đạo với người ngoài, còn nếu là người thân của người, người sẽ thay hắn mà suy nghĩ."

A Thát ở bên cạnh gật đầu đồng ý : "Đúng vậy, Liễu Liễu luôn luôn tốt với ta. Ca ca xin yên tâm."

Ta với A Thát rời khỏi Ngõa Thứ, đi du ngoạn khắp nơi.

Rất nhiều năm về sau, A Thát vẫn đối với ta thủy chung như nhất. Ta sống rất tốt nhưng trong lòng ta, Hoàng đế ca ca chưa bao giờ có một ngày bị phai nhạt.

Yêu một lúc hai nam nhân, một người khiến cho người rơi lệ vì hoài niệm, một người cho người vui vẻ những lúc bên nhau. Làm một nữ nhân, hạnh phúc lớn nhất cùng lắm cũng chỉ có thể được đến như thế này thôi.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mo-dung-the-gia-chi-hoa-su>